JAYNE HOLLOWAY

Vacantă de vis

Traducerea si adaptarea în limba română de SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS Romance

Capitolul 1

- Dumnezeule! murmură Carly Brown.

Stătea ghemuită în vitrina magazinului unde lucra, aranjând o rochie, si observă o bătrână uitându-se înăuntru, cu ochii înlăcrimaţi. Femeia îşi acoperi privirea cu podul palmei. Părea că leşină.

-Vă simţiţi bine? sări Carly într-o secundă afară din magazin.

Pesemne că bătrâna fusese deosebit de frumoasă pe vremuri;
încă păstra un farmec aparte, dar pielea albă îşi pierduse fermitatea, iar glasul avea inflexiuni aspre, trădând oboseală.

- Scuze, cred că arăt ridicol, şopti ea.

- Nu-i nimic. Si eu sunt la fel de cele mai multe ori, surâse fata, sprijinind cotul doamnei. Intraţi puţin să staţi jos. Vă fac un ceai.

- Nu vreau să deranjez. Sunt bine, acum.

Glasul bătrânei păstra un accent din alte timpuri, necunoscut

lui Carly.

- Niciun deranj, insistă, simţind încă tremurul braţului pe care-l ţinea. Vântul acesta sălbatic vă doboară de pe picioare.

Era o zi cu vânt tăios, deşi nu trecuse vara, iar femeia era albă ca varul la faţă.

în magazin nu era nimeni, în afară de patroana Ruth Clarkson, care se ocupa cu decorul interior. Tocmai terminase de aranjat o pancartă când Carly trecu pe alături ca o vijelie. Fata era sprintenă de felul ei, dar ultima mişcare o lăsă cu gura căscată chiar şi pe Ruth. Observase gestul umanitar de adineauri. Bătrâna nu părea un posibil client, nici ca vârstă, nici ca aspect fizic; aşa că Ruth prinse imediat mesajul şi le ieşi în întâmpinare.

- Nu te deranjează dacă îi servesc un ceai, nu? şi o aşează pe femeie într-un scaun.

- Sunt o pacoste pe capul vostru!

- Deloc, zise Ruth.

- Chiar şi noi aveam de gând să bem unul.

Intră în birou şi puse ibricul pe foc, în timp ce doamna rămase nemişcată, cu mâinile înmănuşate.

- Credeam că leşină, îi şopti Carly patroanei.

- Du-te şi stai cu ea. Mă ocup eu de ceai.

- Cum te numeşti ? se interesă femeia.

- Caroline, dar mi se spune Carly.

- Eu sunt Amy Corby.

Doamna purta un sacou bine croit, albastru. Pantofii, geanta şi mănuşile păreau scumpe. Părul îl avea strâns într-o bandană de catifea. Probabil că fusese înstărită, acum ajunsă la sărăcie, şi încă-şi păstra hainele cu grijă. Lui Carly i se făcu milă ; nu nepărat din cauza întâmplării, dar bătrâna îi inspira un sentiment de singurătate.

Dintr-o dată, fata simţi că străina avea nevoie ca cineva s-o îngrijească, să-i ţină de urât, să-i vorbească. Deja îşi imagina mediul din care provine: unul apus, cu piese de mobiler vechi, poate un apartament, sau vreo cameră de azil, unde Amy Corby se adăpostea cu amintiri cu tot.

De obicei, Carly ştia să citească omul, iar opiniile i se confirmară îndată.

- Am văzut acea bluză în vitrină, remarcă doamna. Am avut una exact la fel, la un costum, acum aproape şaizeci de ani.

O bluză albă, cu mânecile franjurate, potrivită pentru o seară, atâta timp cât reuşeai să nu-ţi ajungă materialul în farfurie.

- Le spuneam mâneci-batistă, îşi aminti doamna Corby, şi ochii îi luciră.

-Asta şi sunt - două batiste victoriene. Si eu care credeam că sunt prima care inventează mânecile întoarse!

- Tu ai făcut-o?

- Da.. .Vreţi s-o vedeţi?

Carly trase jos bluza şi i-o aduse.

- E minunată! exclamă femeia. Din păcate, doar o tânără o poate purta, zise ea cu nostalgie. Dar când am văzut-o, m-am reprezentat pe mine, pe vremea când pielea îmi era la fel de fină ca a ta.

- Sunt sigură că aveaţi o frumuseţe rară.

- Pe vremea mea, râse cealaltă, altele erau standardele. Eu treceam drept o apariţie acceptabilă.

Carly şi-o imagina delicată, fragilă, dorită şi apreciată. Acum puţine ar fi avut parte de acelaşi tratament. Ea însăşi era un produs al timpurilor recente - înaltă, subţire, cu ochi migdalaţi, o gură plină şi trăsături fine ale feţei. Părul bogat, arămiu, îi atârna în voie pe umeri. Fata sări s-o ajute pe Ruth, care venea cu o tavă.

Moleşită de băutura fierbine şi de atenţia acordată, doamna Corby nu dădea semne că ar vrea să plece. Intrară şi câţiva clienţi, unii cumpărară, alţii, nu.

Magazinul mergea de pe azi pe mâine, fără vânzări spectaculoase. în lipsa vreunui miracol cât mai curând,

cele două femei rămâneau fără loc de muncă. Spaţiul necesita modificări, iar încăsările riscau să nu mai aducă deloc profit. Din păcate pentru Carly, căreia îi plăcea locul şi trăia într-o casă chiar după colţ. Acolo îşi avea atelierul de lucru, şi muncea cu mare pasiune.

Deşi o fată practică, doar cocheta cu moda. Folosea materiale vechi, resturi, combinându-le. Acorda mare atenţie fiecărei piese, în mod special. Unele creaţii erau elegante, altele drăguţe, dar se vindeau bine. însă nu putea produce la comandă, iar preţurile continuau să crească. Multe magazine mici se ruinau, iar al lui Ruth nu făcea excepţie.

Dacă închidea, Carly trebuia să se întreţină singură. Era convinsă că fizicul şi personalitatea ei o vor menţine la suprafaţă. Nu acelaşi lucru putea spune despre Ruth, care mai avea şi un copil pe deasupra, un băiat, care tocmai începuse şcoala. Patroana fusese portiţa ei de lansare. Carly lucra la o colecţie de haine şi plănuia să le ducă la buticurile din împrejurimi, pentru vânzare. Ruth îi oferise spaţiul, şi în curând cele două deveniseră prietene bune.

La început, Carly rămânea la magazin toată ziua. Lucra şi ca ospătăriţă la un hotel, dar renunţase. După ceva timp, Ruth recunoscuse că întâlnirea întâmplătoare cu tânăra o salvase din letargia în care se

cufundase după moartea soţului. Nici relaţiile şi nici prietenii nu reuşiseră s-o aducă pe linia de plutire, dar Carly ştia să trateze clienţii, să înveselească atmosfera, să ţină magazinul, într-un cuvânt.

Deja trecuseră doi ani de la asocierea lor. Carly împărţea acum casa cu prietena ei. Băiatul acesteia, William, crescuse şi se maturizase destul de mult. Ruth începuse să iasă cu alţi bărbaţi, iar Carly o vedea căsătorită cu altcineva. Dacă n-ar fi avut probleme cu spaţiul actual, viitorul le-ar fi surâs amândurora.

De partea cealaltă, Carly avea şi ea câţiva pretendenţi acceptabili. Dar nu tânjea după companie. Avea farmecul ei personal şi ceva pe deasupra. Si Ruth era atrăgătoare, dar Carly părea o adevărată provocare. Ochii îi sclipeau şi gesturile o făceau să iasă în evidenţă. La cei douăzeci şi doi de ani era încă singură şi fără gânduri de măritiş...

Doamna Corby le mulţumi pentru ceai, iar fata o conduse cu privirea de-a lungul străzii. Cealaltă se pregătea să plece la şcoală după William. De obicei, Carly închidea magazinul.

- Sper să fie bine.

- Sunt sigură că aşa va fi. Mai ales că s-a odihnit puţin.

însă Carly nu se referise la sănătatea bătrânei, căci

aceasta părea chiar refăcută complet. Dar oare încotro se îndrepta? Poate că trăia singură într-o cămăruţă, la fel ca mulţi alţii în aceeaşi situaţie. "Viaţa e nedreaptă" oftă în sinea ei.

- Ne vedem mai târziu, o salută Ruth.
- Chiar că târziu. Mă ia Barney.

Barney era agentul de asigurări, care conducea un Jaguar şi care agreea compania lui Carly pentru eleganţa ei. Si el trăia destul de bine, atât cât îi permitea bugetul, şi plănuia să-i facă o propunere de mutare împreună.

Carly se simţea bine cu el. Apartamentul lui modern aducea uneori a salon de mobilă. Ştia că Barney aduce fete, dar pe moment locuia singur şi chiar cocheta cu ideea de a se încadra în decor.

Maşina lui parcă în faţa magazinului la şase fix. Barney era foarte punctual; un tip previzibil de altfel. Până să ajungă el, Carly ordonase totul şi se schimbase într-o fustă de mătase şi o bluză, ambele rozalii.

- Foarte sexy, rânji el.
- Le-am făcut dintr-o fostă cămaşă de noapte.

Urmau să ia masa într-un local împreună cu alţi cunoscuţi de-ai lor. Localul era o fostă ambarcaţiune, transformată. Pe sub felinarele negre ce atârnau din tavan încă se mai vedea apusul, şi apele împurpurate

ale râului. Apoi cerul înstelat îi luă locul.

- De ce te tot uiţi în sus? o întrebă Barney.

Zâmbea delicat şi avea trăsături plăcute. în cea mai mare parte a timpului, Carly îl privise doar pe el, dar acum dădea din umeri.

- Nu ştiu. Poate că am gânduri de ducă.

- Te rog. şi-i strânse uşor mâna cu degetele lui frumos îngrijite. Nu vrei să te muţi la mine? încep să tânjesc după prezenţa ta.

Aproape că şoptise ultimele cuvinte la urechea ei, suflarea lui gâdilându-i obrazul.

- Am să mă gândesc.

Barney nu părea încântat. Se vedea deja acceptat, din cauza locuinţei mici în care stătea fata. Nu înţelegea de ce atâta timp de gândire, dacă se înţelegeau bine.

- Mă rog.

- N-ar fi drept să mă mut cu tine, se simţi ea datoare. Eu nu tânjesc după nimeni.

într-adevăr, Carly nu se trezise niciodată în toiul nopţii cu dorinţa de a-l atinge sau de a-l şti alături.

- Ai un apartament drăguţ şi-ţi mulţumesc de ofertă, dar aş vrea să-mi plătesc singură chiria.

- Si n-ai nevoie de companie? sorbi el din pahar. O faci pe femeia independentă?

- Poate sunt doar norocoasă.

Când o sărută de noapte bună în faţa casei lui Ruth, îi aminti din nou de propunere.

- Gândeşte-te la ce ţi-am spus.

- Noapte bună, se strecură ea. Şi mulţumesc încă o dată.

Mai voia să iasă cu el pentru că-l plăcea, dar n-avea de gând
să meargă la el acasă sau să rămână acolo mai multe nopţi de-a rândul. O găsi pe Ruth la bucătărie, cu o cană de lapte în faţă ; probabil nu reuşise să adoarmă.

- V-aţi simţit bine ?

- Am mâncat prea mult.

- Dai jos, râse cealaltă, fiindcă ea se îngrăşase în ultimul timp, iar Carly nu punea deloc pe ea. E simpatic, nu?

- Da... Mi-a cerut să mă mut cu el.

- înseamnă că-ţi place cu adevărat, remarcă Ruth după o pauză.

- Nu îndeajuns încât să-mi doresc a-i vedea chipul la fiecare mic dejun.

- Tu nu mănânci dimineaţa, chicoti prietena ei, uşurată de răspuns.

- Nu, dar sunt sigură că e pretenţios. în plus, încă îmi aştept milionarul.

Era o lgumă de-a lor - Carly avea să-şi găsească un

milionar cu ajutorul căruia să poată cumpăra spaţiul magazinului. Câteodată, Ruth chiar credea în această glumă; poate nu chiar un milionar, dar ceva asemănător. Carly nu putea fi înfrântă, spre deosebire de ea.

-Atunci, te rog să te grăbeşti cu afacerea. Nu vrei să bei ceva?

-Vreau doar un pat, şi căscă, urcând împreună cu Ruth spre dormitor.

Nu era obosită. Putea adormi, dar trebuia să-şi scoată din minte toate problemele privitoare la Ruth şi la băiat, la viitorul lor sau al ei. Nu mai gândea clar după miezul nopţii. Pe Barney îl elimină încă de la început. N-avea să locuiască împreună cu el, pentru că nu-şi dorea apropierea lui. Bineînţeles că minţise puţin, uneori se simţea şi ea singură, ca toată lumea. Privi peticul de cer printre faldurile perdelei, amintindu-şi de doamna Corby. îi părea rău că nu-i ceruse adresa. Avea de gând să verifice cartea de telefoane, ca să dea de ea şi s-o invite la un ceai. într-o duminică poate...

-De ce nu? primi Ruth. Chiar ţi-a plăcut bătrâna?

-Da.

Magazinul era gol, iar Carly stătea la tejghea, schiţând modele pentru fuste.

-Poate fiindcă întotdeauna mi-am dorit o bunică.

Fiind orfană, fata nu cunoscuse prezenţa unei familii, dar nici nu dădea semne de nostalgie. Sociabilă din fire, avea mulţi prieteni, iar Ruth şi fiul acesteia erau ca un fel de familie. înainte de această întâmplare, nu manifestase dorinţa de a avea o "bunică", însă ceva din persoana doamnei Corby - curajul sau personalitatea poate ? - îi atrăseseră atenţia.

Nu trecu mult însă şi doamna Corby reveni la magazin. Carly o primi bucuroasă.

- N-am venit pentru ceai, zâmbi femeia. Mi-am pierdut ieri o mănuşă şi mă gândeam că poate.

Carly îşi aminti de mănuşile albastre pe care le observase şi ea. Astăzi, purta unele de mătase; celelalte probabil fuseseră printre cele mai bune perechi ale ei. Fata nu găsise nicio mănuşă, dar toată scena era doar o scuză şi femeia revenise pentru că-i făcea plăcere să stea la taclale.

Fără nicio rea intenţie. Doamna Corby era o femeie singură care înfrunta tumultul vieţii, imaginea mereu schimbătoare a femeii în societate, clienţii care se perindau neîncetat prin magazin. Stătea în acelaşi scaun, urmărind totul ca la teatru. O femeie aparte, distinsă, cu gust, care impulsionase mai mult decât un singur cumpărător.

- Ne-aţi influenţat vânzările, chicoti Carly închizând

uşa în urma unei fete. Ar fi plecat fără nimic dacă n-aţi fi apreciat-o.

- Dar chiar îi venea bine.

- Mă bucur că vă place marfa noastră. Aveţi copii ?

- Nu, se întunecă doamna Corby.

Carly nu-i mai puse întrebări, în schimb Ruth îi arătă câteva poze cu băiatul.

- Am observat ieri că n-ai inel de logodnă, îi spuse ea lui Carly, dar presupun că te aşteaptă vreun tânăr special.

- Nu neapărat.

"Special" nu era tocmai cuvântul potrivit pentru Barney, nici pentru vreun alt prieten de-al ei.

- Mi-e greu să cred asta.

- Din vina ei, zâmbi Ruth. Are de unde alege.

- Aş vrea eu! glumi Carly, deşi cu un sâmbure de adevăr.

Se poate ca majoritatea celor cu care ieşise s-o fi considerat specială, dar pe ea cu greu o puteai mulţumi. O relaţie cu un bărbat nedorit se putea transforma într-un adevărat coşmar - cel puţin asta învăţase Carly. Astfel că nu discuta această problemă cu nimeni.

- N-aţi vrea să veniţi la ceai duminică? schimbă fata subiectul.

- Ce drăguţ din partea voastră! se lumină femeia. Mi-ar fi făcut plăcere.. .dar duminică e ziua mea şi fac o mică întrunire. Mai bine v-aş invita eu pe voi.

- Duminica o dedic lui William, ezită Ruth.

însă domna Corby nu părea să fi auzit scuza, continuând s-o fixeze pe cealaltă. Carly deja îşi imagina nişte bătrâni sorbind lichioruri, amintindu-şi de vremurile apuse; ea, tânără, nu s-ar fi încadrat în peisaj, dar ochii femeii o învăluiau fără scăpare.

- Mi-ar face plăcere, acceptă în cele din urmă, cu gândul de a nu sta mult. La mulţi ani! şi-i oferi un şal făcut de mâna ei. Purtaţi-l la petrecere, e de la mine.

- Mulţumesc, draga mea, şi ochii i se umeziră. Dar nu cred că dă bine la vânzare dacă tot faci cadouri.

- O fac doar la ocazii speciale, pentru persoane speciale. Vă asigur că nu mă înduioşez repede, şi încercă să surâdă, dar femeia o cercetă atent, intimidând-o.

- Da, aşa te şi văd.

- Dumnezeu ştie de ce ai acceptat, remarcă Ruth mai târziu.

Dar presupun că n-o să fie pe placul tău. Şi trebuie să ajungi la Chaltenham.. .Credeam că e localnică.

Adresa doamnei Corby era cam la zece kilometri distanţă. Petrecerea începea la şapte, deci toată după-masa era pierdută pentru Carly.

- Pot să iau camioneta?

Maşina era singurul mijloc de transport cu care cele două se aprovizionau cu marfa. Cu toate acestea, Carly beneficia de cele mai multe ori de maşini foarte luxoase când vreunul din pretendenţi venea s-o ia de-acasă. Poate ar fi trebuit să întrebe dacă n-are voie să ia şi un partener, ca să-şi asigure transportul. Oricum, nu ştia pe nimeni doritor a participa la asemenea întruniri.

Se aranjă cu grijă, îmbrăcând un costumaş în două piese, de culoare închisă. Cu o fustă mai lungă, ar fi arătat chiar ca de pe vremea doamnei Corby.

- Bunica arăta aşa, remarcă Ruth.

- A cui bunică? întrebă William cu ochii mari.

- A mea, zise Carly, stârnind curiozitatea micuţului.

- De unde ai una?

- A intrat aşa, pe uşă.

William, încă la vârsta la care visa cu ochii deschişi, îşi manifestă dorinţa de a avea şi el o bunică.

- Ţi-o dau pe a mea, dacă vrei.

Cu siguranţă, doamna Corby n-ar fi avut nimic de

obiectat. Ar fi fost un al doilea cadou de ziua ei.

- O s-o întreb în seara asta, surâse Carly spre mama copilului.

- Dacă vezi pe-acolo vreun milionar, ce faci? sugeră prietena ei. îl iei?

- Normal! Numai să fie în stare să-şi scrie numele pe cec.

Carly cercetă harta ca să nu greşească direcţia, până ajunse la
zona cu pricina. Multe case în stil Georgian, majoritatea cu decoraţii exterioare şi clopoţei la intrare. Dacă şi doamna Corby avea locuinţa în apropiere, înseamnă că trăia oarecum distins. Toate maşinile parcate afară depăşeau cu mult eleganţa camionetei lui Carly. Tot căutând, fata parcă lângă un parapet. Rămase pe gânduri înainte de a coborî. Uşa abia ce se închisese, dar deja zărise un candelabru, precum şi stucaturile tavanului; dinăuntru răzbeau râsete şi veselie. Se pare că nu era deloc o întrunire liniştită, pentru o bătrânică singuratică.

Şi bineînţeles că prejudecăţile fetei cu privire la statutul social al bătrânei fuseseră greşite. De altfel, Carly se bucura nespus de mult văzând condiţiile excelente în care trăia femeia. Se pare că nu avea nevoie de pretecţia nimănui, deşi fata tot mai insista în

sine ca doamna Corby să vină la ceai şi să-i dea lui William impresia unei relaţii speciale.

Carly coborî şi păşi în urma altui cuplu care tocmai îşi făcea intrarea. Blana femeii din faţa ei se potrivea cu părul de abanos. Bărbatul purta o haină de piele. Pe Carly, în rochiţa ei subţirică, o luară frigurile. Totuşi, când uşa se dădu în lături, dinăuntru păru că o învăluie o briză plăcută.

Holul îţi lua răsuflarea prin bogăţie. Totul - pereţi, tablouri, covoare - strălucea. O adevărată bijuterie, precum cele pe care fata le văzuse doar în reviste. Realiză că cineva aştepta ca ea să-şi spună numele; un băiat în frac.

- Carly Brown.
- Pe aici, vă rog.

Cuplul de adineauri se integra în rândul celorlalţi invitaţi, ca şi cum cu toţii se cunoşteau de mult timp. Carly fu condusă în salonaş. O zări imediat pe doamna Corby, deşi camera era înţesată de lume. Gazda stătea pe un fotoliu aurit, iar fata înaintă, încă sub îndrumarea băiatului în frac. Doamna Corby se înclină, întinzându-i o mână plină de inele. " Niciodată nu şi-a scos mănuşile, îşi zise Carly. Dacă-ar fi făcut-o, aş fi observat bogăţia asta! Si şalul!"

Gazda purta o rochie violet, de mătase, cu şalul

dăruit, prins cu o broşă mare, cu piatră de ametist. Un gest cu adevărat mişcător pentru fată. S-ar fi spus că toată grandoarea la care asista i-ar fi zdruncinat încrederea în sine. De fapt, Carly nu se simţea câtuşi de puţin afectată. De mult încetase a mai invidia pe alţii. Cândva, îşi dorise un cămin al ei şi părinţi, ca toţi copiii, dar nici viaţa de orfelinat nu-i păruse prea dură. O învăţase să aibă încredere în forţele proprii. Iar acum, Carly păşi spre sărbătorită, conştientă că musafirii o ţintuiau cu privirile lor.

- Mă bucur că ai venit, îi strânse mâna bătrâna, iar Carly se aplecă, sărutându-i-o.

Mirosea a petale de trandafiri. Părul femeii cădea în valuri cenuşii pe spate, iar tenul îşi recăpătase strălucirea de altădată.

- El e Roland, prezentă femeia un tânăr. Ştie totul despre tine.

"Pun pariu că nu" îşi zise Carly. Descoperi în faţa ei nişte ochi albaştri, primitori, un chip tuciuriu cu dinţi de un alb imaculat. Un bărbat chipeş, pe care sperai să-l întâlneşti la orice petrecere.

- Ai grijă de ea.

- Cu cea mai mare plăcere, zise el cu o voce profundă, dar pe un ton distrat - compania perfectă în opinia lui Carly.

Bărbatul îi luă braţul ca şi cum ar fi fost obişnuit cu o astfel de companie.

- Vrei ceva să mănânci? Bufetul e destul de reuşit.

Cu toate că mâncase înainte, fata era convinsă că va da peste o masă spectaculoasă. Trecu la braţul lui printre invitaţii care încă o cercetau.

- Nu pleacă nicăieri, explică Roland. Am să te prezint mai încolo.

- Nu-ţi face probleme, râse ea. Chiar dacă-mi aud numele, n-or să aibă nici cea mai mică idee cine sunt.

Sufrageria avea pereţi albaştri, un candelabru strălucitor, iar în mijloc o masă mare pe care tacâmurile luceau precum bijuteriile. Carly îşi dorea ca şi prietena ei să fi venit sau să poată lua ceva acasă pentru micul William. Roland o îmbie cu un pahar de şampanie.

- Am nevoie de câteva minute să-mi vin în fire, zise ea. Credeam că vin la o întâlnire a mai multor bătrâni, într-o cămăruţă. Că doamna Corby e o bătrânică săracă, ce trăieşte de

una singură.

- Nu e chiar aşa, chicoti el, iar numele ei este Madam Corbe.

- Dumnezeule! sorbi ea din şampania aromată, dar îşi aminti că are de condus înapoi. Se pare că nu prea ghicesc.

- Ba da. Mătuşa Aimee ne-a vorbit despre tine în termeni foarte apreciativi.

- E chiar mătuşa ta?

- Nu chiar. Bunicul i-a fost văr. Eu sunt pe parte englezească, ea e franţuzoaică.

Ceea ce explica accentul simţit de Carly la prima întâlnire.

Roland lăsă jos paharul şi luă o farfurie, ezitând între mai multe feluri de salate.

- Ce zici de asta?

Fata se aşeză alături, cu farfuria plină. Femeia care intrase în casă înaintea ei veni spre cei doi.

- Unde e Liam? întrebă aceasta.

- Vine imediat. E fratele meu, explică el.

- Sunteţi doi?

Deja citea în ochii lui Roland atracţia faţă de ea, o atracţie de altfel reciprocă. Nimic surprinzător, dacă relaţia ar fi evoluat.

- Nu semănăm. Suntem burlaci amândoi, dar eu arăt

mai bine, glumi el, iar Carly se gândi că e cel mai atrăgător bărbat din încăpere.

- Sunt convinsă. Eşti atât de drăguţ, încât doi ca tine m-ar copleşi de tot.

- Si tu eşti la fel.

- Mulţumesc.

- Mătuşa vorbeşte despre tine de când ai ajutat-o.

- A fost doar un gest.

- în seara asta, îi sunt recunoscător că te-a invitat.

- Si eu de asemenea.. .pentru că e o petrecere extraordinară, adăugă, cu gura plină.

- Fratele meu nu e la fel de simpatic sau de amabil. Dar nu-mi explic de ce, de obicei el se alege cu ce e mai bun. în seara asta, eu sunt câştigătorul.

Cu siguranţă că n-ar fi fost pentru prima oară, dar flecăreala lui o înveselea ca niciodată. Roland Sherrard n-o scăpă din ochi toată seara. O prezentă tuturor, iar fata, cu felul ei degajat de a intra în graţii, reuşi în scurt timp să se integreze cercurilor selecte ale invitaţilor. Uneori, întrebată cu ce se ocupă, răspundea că face haine după propriile planuri, ceea ce i-ar fi putut aduce posibili cumpărători; câteva doamne chiar se interesară de magazinul unde vindea.

Roland se ocupa de pământurile mătuşii, care se aflau undeva în spatele casei.

- Vrei să vezi grădina?

La care bineînţeles că ea acceptă.

Spaţiul amplu din interior putea fi completat de o peluză largă, credea fata. însă păşiră într-o grădină mică, pavată, plină de flori şi de tufe. Chiar cu o scăriţă ce urca până la o platformă cu vase de lut şi statui.

- E perfectă! exclamă ea. Totul e magic aici.

Nu mai era nimeni afară. Carly îl urmă pe Roland până la o statuie care înfăţişa un bust bărbătesc, cu mustăţi.

- E din familie? Doar nu e Liam, nu?

- Nici dacă n-ar fi avut mustăţi, râse celălalt.

- Ce bine. Mi se pare cam încruntat.

- La fel e şi Liam. Ţi-am spus doar că eu sunt cel amabil şi cel mai frumos din familia Sherrard.

- Aşa e...

Ştia că dacă nu s-ar fi agitat atât pe lângă el, Roland ar fi sărutat-o.

- Cineva anume?

- E avocatul Louis Mathieu, acum cinci generaţii. Cei mai mulţi din familie au făcut dreptul. Liam e avocat.

- Şi tu?

- Eu mă ocup de averea mătuşii, din Britania. Acum suntem în vacanţă, ne întoarcem acasă peste câteva zile. Ceea ce nu-mi lasă prea mult timp, aşa că ce faci

mâine seară ?

- Poţi să crezi că am de gând să-mi spăl părul? glumi ea, căci îi surâdea ideea de a ieşi cu el.

- Are un parfum special, şi-i adulmecă podoaba capilară. Aşadar, îmi faci plăcerea de a ieşi cu mine la cină?

- Mulţumesc, aş fi încântată.

Cu siguranţă, doamna n-avea să se supere, mai ales că părea mulţumită de perechea pe care cei doi o alcătuiau; o pereche frumoasă. Batrâna îşi părăsise locul şi se plimba printre invitaţi, zâmbind către Roland care o avea la braţ pe Carly. în hol se făcu agitaţie pentru ca în scurt timp, un bărbat şi o femeie să-şi facă apariţia. Toată lumea îşi îndreptă atenţia spre ei, iar Carly auzi numele lui Liam, ca şi cum el era cel aşteptat, cu toate că sărbătorită era doamna Corbe, iar petrecerea era una reuşită.

înfăţişarea superbă a femeii o recomanda drept o actriţă - o rochiţă verde, lejeră, o piele imaculată, ochi mari cu gene lungi şi negre. Glasul ei subţirel împărţea saluturi în stânga şi-n dreapta, până ajunse la gazdă. Bătrâna nu-i oferi obrazul aşa cum făcuse în cazul lui Carly, semn al unei posibile animozităţi. Probabil că tânăra era prea repezită pentru femeia în vârstă.

Carly rămase deoparte cât timp Roland purtă o

discuţie cu fratele său, interesându-se de ce a întârziat.

- Afacerile, ştii tu.

într-adevăr, Roland nu minţise spunând că arată mai bine decât Liam. Acesta din urmă era mai înalt, la fel de bine făcut, însă cu un chip vulturesc, oacheş. Nu semănau deloc, în afara zâmbetului.

Deci Liam era unul din bărbaţii străluciţi ai familiei; de altfel, gândi Carly, chiar arăta de parcă ar avea răspuns pentru orice situaţie. Faţă de el, fata nu simţi aceeaşi atracţie instantanee care se produsese cu Roland.

Dimpotrivă, Liam inspira un fel de teamă, chiar şi de la depărtare. Dintr-o dată, Carly se trezi îndepărtându-se, căutând protecţia mulţimii.

- Carly! strigă Roland, şi ea se deplasă spre cercul familiei.

- N-ai cunoscut-o încă, nu-i aşa? zise doamna Corbe, şi făcu
prezentările.

Musafira se aştepta la o primire impersonală, la un zâmbet fals, dar privindu-l drept în ochi, îngheţă, împietrită. Sfârşitul unei seri perfecte, şi a unei prietenii asemenea. El ştia.

Capitolul 2

Chipul lui Liam Sherrard nu schiţă nicio reacţie; el rămase nemişcat, fixând-o. Preţ de câteva secunde care părură decenii, Carly nu reuşi să articuleze o vorbă şi nici să înainteze. Apoi, printr-un efort extraordinar, păşi în lături.

Spre mirarea ei, nimeni nu observă scena care o marcase atât. Mintea îi era complet răvăşită. Fiind avocat, era foarte probabil să fi fost prezent la vreunul dintre procese. Deja se aştepta să-l audă: "Nu cumva ne-am mai întâlnit?" sau "Cum v-aţi descurcat, domnişoară, de la procesul pentru jaf al prietenului dumneavoastră?"

Roland părea foarte mândru de noua lui cucerire în faţa fratelui său, dar Carly se gândea cu amărăciune că bucuria lui nu va mai dura multă vreme.

- Ea e Victoria Hayden, iar el e fratele despre care ţi-am povestit.

Liam o salută politicos, iar fata abia se abţinu să nu-i arunce în faţă nevinovăţia ei. Dar realiză că doamna Corbe o ţinea de braţ, aşteptând ceva din partea nepotului.

- Aşadar?
- Ce?
- De cine-ţi aminteşte?

Carly păli; fraţii se uitau unul la celălalt. Roland

ridică din umeri.

- N-am idee, zise Liam.

"Ba da, ai, gândi fata, şi-mi dau seama că ştii; dar la ce se referă oare bătrâna?"

- Credeam că măcar Roland a observat, dar nici tu, Liam.

- Mă dau bătut. Spune-ne.

- Am să vă arăt, şi o trase pe Carly de mână. Haideţi.

Ieşiră împreună, în timp ce gazda împărţea saluturi încolo
şi-ncoace, exact ca la o procesiune regală - doamna cu fetele de la curte.

Carly încă nu se dumerise. Dacă n-ar fi apărut Liam să dezgroape amintiri atât de dureroase, seara ar fi decurs interesant. Cu toate acestea, Carly nu pregetă să remarce frumuseţea scării şi a dormitorului în care femeia îşi introduse invitaţii. Camera era plină de vaze şi boluri pline cu trandafiri galbeni. Bătrâna le arătă o poză într-o ramă ovală, de pe măsuţa de toaletă.

- Deci, acum vă daţi seama? şi glasul ei devenise autoritar, ca şi cum cei doi fraţi trebuia s-o aprobe. Cine e?

Niciun răspuns. Doar ei urcaseră. Roland luă poza, comparând-o cu înfăţişarea timidă a lui Carly.

- Da, parcă seamănă, şi i-o arătă şi fetei.

încadrată în rama de argint, o tânără blondă, cu

breton auriu, stătea pe o piatră, iar în spatele ei marea. Carly găsi o asemănare cu doamna Corbe, mai degrabă decât cu ea însăşi.

- Nu vedeţi? insită bătrâna. Părul, culorile. Felul în care îşi schimbau nuanţa când întorcea capul. Si gesturile. A fost o fată sensibilă. Ar fi ajutat o bătrână, excat aşa cum ai făcut tu, şi-i puse mâna pe umeri.

- Sunt sigură.

- A fost nepoata mea. Arăţi ca nepoata mea.

O coincidenţă, îşi spuse Carly, cu toate că tocmai în acea după-amiază se gândise s-o adopte pe bătrână drept bunica ei.

- Aţi pierdut-o? se interesă Carly, oarecum măgulită de asemănare.

- Acum aproape douăzeci de ani. Imediat ce a fost făcută poza. O fată frumoasă, nu-i aşa?

- A fost, zise Liam, iritat. Dar semăna cu tine, mătuşă, nu cu domnişoara Brown.

Chipul bătrânei se întunecă. Se vedea clar că-şi dorise acel moment retrospectiv, şi ar fi continuat cu depănarea amintirilor, dar Liam îi tăiase avântul.

- Câţi ani ai, Carly? întrebă ea, tremurător.

- Douăzeci şi unu.

- Antoinette ar fi făcut douăzeci şi nouă, de o vârstă cu
Roland; dar cred că s-ar fi dezvolat exact ca tine.

- Mi-ar plăcea să-mi povestiţi despre ea.

- Nu în seara asta, interveni Liam. Cel puţin nu de faţă cu alte cincizeci de persoane. Te aşteaptă în salon o groază de lume, draga mea, pentru tine au venit. Poţi discuta cu domnişoara Brown altădată.

Ca reprezentantă a vechii şcoli de maniere, gazda îşi aminti de îndatoririle ei.

- Bineînţeles că am să cobor îndată, şi se agăţă de braţul lui Liam, care începu să-i povestească ceva amuzant.

Ceilalţi doi rămaseră în urmă, iar Carly se uită din nou la poză.

- Cum era fata?

- A fost tot ce-avea mătuşa mai scump pe lume. Nici acum bătrâna nu se desparte de fotografia asta. A fost făcută în vara dinaintea morţii ei. De obicei mergeam acolo în vacanţe, iar ea ne-a fost ca o soră. Cred că acum douăzeci de ani - Dumnezeule, ce zboară timpul!

Carly începu să retrăiască vremurile când mergea şi ea în vacanţe. Pentru ea, programul şcolar şi cel liber nu difereau prea mult. Cei mai mulţi copii aveau unde să meargă, pe cineva care să-i ducă. însă ea rămânea la orfelinat. Nu trăise o copilărie nefericită, căci îşi ocupa timpul cu grădinăritul sau cu ajutorul acordat muncitorilor de prin împrejurimi. însă niciodată nu avusese parte de o vacanţă în sânul unei familii.

Ce tragic ca o persoană care avea de toate să dispară aşa, dintr-o dată. Probabil că vacanţele aveau farmecul lor în compania băieţilor, cu reprize de înot, de călărie, de plimbări pe plajă. Deja şi-l imagina pe Roland, al cărui chip păstra trăsături fine, pe Liam, serios, şi pe acea fată între ei doi.

- Chiar semăn cu ea?

Oglinda ce-i reflecta imaginea nu-i răspunse la întrebare. Diferenţa de ani şi trăsăturile mai proeminente ale chipului ei făceau diferenţa.

- Poate, ezită Roland. Nu prea-mi aduc aminte cum arăta; aveam doar nouă ani când a murit. Mi-o înfăţişez doar în poze, dar mătuşa poate nu greşeşte când spune că semănaţi.

Dar nu întocmai, gândi fata. Nici la suflet.

- Păcat că trebuie să coborâm şi noi, remarcă el, îmbrăţişând-o şi sărutând-o uşor.

Un sărut delicat, plăcut, lipsit de pasiune- doar un gest apreciativ. Carly se privi din nou în oglindă; împreună cu Roland, făceau o pereche potrivită: ea - înaltă şi slabă, alături de figura lui elegantă.

Apariţia lui Liam pe fundal strică imaginea. El rămase în prag cu braţele încrucişate pe piept, urmărindu-i cinic.

- întotdeauna te furişezi aşa? întrebă ea, stârnind curiozitatea lui Roland.

- Da, la mine acasă.

- E casa ta?

- Mă tem că da, şi Liam deschise un sertar din care scoase o sticluţă. Sărurile mătuşii. S-a cam rarefiat aerul, acolo jos.

Carly însă bănuia că Liam revenise din dorinţa de a nu-l lăsa pe fratele său singur cu ea. Dacă i-ar fi găsit sărutându-se, i s-ar fi confirmat toate suspiciunile.

- Nu-mi place să vă stric seara, adăugă, dar ar fi bine să veniţi şi voi.

- Mă tem că da, confirmă celălalt, cu braţul în jurul taliei fetei. Nu e o fată minunată? Nu ţi-ar fi greu să te abţii?

- Cam greu, răspunse Liam sec, dar nu imposibil. Privindu-i mâinile, Carly se crispă, simţindu-i îmbrăţişarea.

Cu siguranţă, nu ar fi tratat-o blând.

- De ce n-o tutuieşti? zise Roland în timp ce coborau. Spune-i Carly.

- E un nume cam ciudat. E vreo prescurtare? se interesă Liam, scrutând-o ca şi cum s-ar fi aflat în sala de judecată.

- De la Caroline. Caroline Brown, îl privi ea în ochi.

Nu dorea ca el să capete impresia că a intimidat-o şi încerca să fie cât mai sobră. Dar păşi greşit pe scară, iar Liam o prinse de umăr, făcând-o să tresară. Strânsoarea

lui era suficient de dură ca s-o rănească, deşi glasul denota îngrijorare:

- Ai grijă pe unde calci, Caroline.

- Mulţumesc. Ai reflexe bune, poate pripite. Nu cădeam, oricum. Şi nimeni nu-mi spune Caroline. Dacă nu-ţi convine Carly, rămânem la domnişoara Brown.

- Atunci, Carly să fie! râse el, vorbele sunând a ameninţare. Restul petrecerii trecu mai fad ca la început. Roland îi acorda aceeaşi atenţie, se purta la fel de delicat, dar în timp ce flirta cu el, Carly îl căuta cu privirea pe fratele său. Nu făţiş, dar devenise ca un fel de telepatie, căci aproape îi simţea prezenţa în oricare colţ al camerei s-ar fi aflat. Si de fiecare dată ce ea îşi ridica ochii, îi întâlnea pe ai lui.

încordată, Carly nu reuşea deloc să se relaxeze, iar atmosfera încărcată de fum de ţigară, de parfumuri dulci, feminine şi bărbăteşti o incomoda cu atât mai mult. Deşi aparent doar ea avea această problemă.

Dansa împreună cu Roland, care refuza s-o dea în primire altui pretendent. La un moment dat se deschiseră uşile terasei şi lumea se deplasă afară. Chiar şi-n aer curat, Carly nu-şi găsi liniştea, poate şi din cauza avertismentului primit din partea lui Liam:

- E umedă podeaua. Ai grijă, ţi-am mai spus!

Liam se afla cu spatele la ei, alături de Victoria.

- Fratelui tău nu-i scapă nimic, nu? zise Carly către Roland.

Afară, ritmul muzicii pătrundea lin printre perdele. Pe terasă
începeau doar vreo zece cupluri.

- Aşa e, răspunse el, îmbrăţişând-o. De ce spui asta?

Pentru că Liam o vâna precum un vultur din priviri. îi simţea
ghearele. Pentru că Liam o cunoştea - sau, cel puţin, aşa părea. Dacă ar fi fost doar cu Roland acolo, Carly ar fi mers până în fundul grădinii, unde s-ar fi aşezat pe o piatră şi i-ar fi mărturisit totul, despre întâlnirea cu Liam, şi despre Gerald.

Cu siguranţă, Liam însuşi avea să-i dezvăluie totul la finalul petrecerii, şi poate că Roland va renunţa la invitaţia la cină. Iar relatarea celuilalt n-avea s-o pună deloc într-o lumină favorabilă. Dar dacă aveau să se întâlnească, până la urmă, Carly îi va povesti varianta ei. Iar dacă o va crede, cu atât mai bine. Nu dorea să meargă mai departe în acea seară; nu era nici timpul, nici locul potrivit pentru astfel de mărturisiri.

- Deci? Ce te face să spui aşa ceva despre fratele meu?

- Pentru că ne-a văzut venind, deşi era cu spatele la noi.

- Poate că ne-a auzit.

- Şi pare iritat.

- Mai rău. E înţepat.

- E iritat şi plin de prejudecăţi.

- De ce? şi o slăbi din strânsoare, exasperat.

- Nu mă place.

- Aiurea!

Roland nu simţise antagonismul tacit dintre ei doi, încât lui Carly i se părea că exagerase.

- Normal că te place! Dar bineînţeles, nu la fel de mult ca mine.

Cuplul continua să danseze, iar fata observă că Liam şi partenera lui ies pe terasă.

- Să-l întrebăm? sugeră Roland.

Brusc, Carly îşi pierdu interesul pentru întreaga scenă, amintindu-şi că trebuie să se trezească dimineaţă devreme.

- Aş vrea să plec, şi se îndreptă spre uşă, în ciuda protestelor lui. Noapte bună, îi salută pe ceilalţi doi.

- Pleci deja? întrebă Liam.

- încep lucrul devreme.

-Am auzit că faci haine, zise Victoria, ca şi cum Carly ar fi fost o croitoreasă oarecare.

Un prim semn de antipatie între cele două. Cealaltă rânjea maliţios, iar Carly o găsi foarte potrivită pentru personalitatea lui Liam.

- Aşa e. Tu te ocupi cu ceva?

- O, da, râse fata, privind spre Liam. Si mă pricep chiar bine, nu-i aşa, dragule?

Aluzia era mai mult decât clară.

- în locul tău, aş fi mai atentă. M-a ajutat să cobor scările, şi deja m-a învineţit.

După care o căută pe gazdă.

- E o petrecere fantastică, m-am distrat, dar trebuie să mă trezesc devreme.

- Noapte bună, draga mea, şi bătrâna întinse din nou mâna pentru a-i fi sărutată.

Fata simţea nevoia a-i atragea atenţia asupra a aceea ce avea să audă din gura lui Liam.

- Ne vedem înainte să plec, adăugă femeia.

- Sper.

- Noi ne întâlnim mâine seară, interveni Roland, spre satisfacţia sărbătoritei.

- Aş putea lua câteva prăjituri pentru William? încercă fata.

Primi un platou întreg. Când coborî scările de la intrare, îl
simţi pe Liam veghind-o de pe terasă.

- Prăjituri, strigă ea. N-am furat nimic. Vrei să vezi? Sunt pentru un băiat.

- Al tău?

- Nu. Al unei prietene.

încă nu ştia sigur dacă o recunoscuse, deşi avea

certitudinea că-l întâlnise pe vremuri. Chiar şi-aşa, puţin probabil ca el s-o plaseze în timp şi spaţiu. Trecuseră aproape patru ani. Probabil că şi el se lupta acum cu imaginea ei, neştiind de unde s-o ia. Poate că încă era timp să-şi dreagă povestea.

Roland o conduse la maşină în tăcere.

- Asta e? întrebă el văzând camioneta.

- Nu e tocmai una pe care s-o furi, nu?

Bărbatul râse, dar Carly regreta termenul "a fura". Acum ar fi fost momentul să-l invite înăuntru şi să-i povestească. Dar oboseala şi dezgustul pentru propriile-i amintiri o determinară să renunţe. Vorbele îi făceau rău. A doua zi.. .dacă el venea la întâlnire.

- Noapte bună, şi o sărută uşor pe buze. La şapte, şi am să număr orele.

- Ştii unde mă găseşti.

în camera lui Ruth încă ardea lumina, iar uşa era întredeschisă. Prietena ei citea.

- Te-ai distrat? o auzi.

- Cam pierzi nopţile, intră Carly.

- Uite cine vorbeşte, deşi când rămânea acasă, fata dormea aproape toată noaptea.

- Să ştii că m-am înşelat amarnic în privinţa bătrânei! Are pământuri în Britania, e franţuzoaică; ar fi trebuit să vezi în ce casă trăieşte!

Pe măsură ce-i descria totul, Ruth făcea ochii mari.

- Ce maşini de lux! M-am simţit atât de prost cu a noastră încât am parcat-o mai deoparte. Serios, acum, am rămas cu gura căscată de toată bogăţia! Dacă doamna Corbe şi-ar fi dat jos mănuşile în magazin, am fi realizat că poate să cumpere spaţiul şi să-l revândă.

- Presupun că n-are niciun gând în acest sens.

Carly nu meditase la asta, dar bătrâna păruse interesată de magazin, şi poate că nu i-ar fi displăcut o asociere.

- Sau poate că ţi-ai găsit milionarul? glumi Ruth.

- Stai să vezi cine mă ia deseară de la muncă! îl cheamă Roland Sherrard şi e rudă cu doamna Corbe. Se ocupă de pământurile ei şi arată superb.

- Fii serioasă! îţi baţi joc de mine!

- Ba nu, şi-i arătă platoul. Uite, pentru William, dacă nu mă crezi. Mă gândeam să-l iau la mine şi să i-l dau după şcoală. Dacă-l pui jos, îl vede la micul dejun.

Personalul de la bucătărie pregătise totul cu multă atenţie, chiar dacă era pentru un băieţel.

Copilul îşi vârî capul pe uşă.

- E pentru mine? Pot să văd?

Se pare că auzise discuţia, aşa că mama lui îi dădu o chiflă şi-l duse din nou la culcare. Carly îi urmă exemplul şi adormi pe
loc.

Se trezi înaintea soneriei, retrăind momentele

petrecerii. încă nu-i dezvăluise totul prietenei - că semăna cu nepoata gazdei, că Roland avea un frate.

O bântuia imaginea lui, ca într-un coşmar. în subconştient îl cunoştea, dar nu-i erau clare circumstanţele. îi reţinuse trăsăturile feţei, iar acum se concentra într-atât încât începu să aibă dureri de cap.

Se ridică din pat şi se spălă, pentru a-şi şterge din minte îngrijorarea. "N-are ce să-mi facă, sau să mă rănească. Dacă asta îl va face pe Roland să mă respingă, n-am să sufăr, pentru că nu m-am implicat emoţional. Mă simt doar atrasă de el, şi oricum are să plece la sfârşitul săptămânii."

Era sigură de întâlnirea cu Roland şi de faptul că va reuşi să-l uite pe Liam. Rănile de pe umăr nu erau atât de vizibile pe cât crezuse, şi aveau să se vindece curând. Deci, nu avea de ce să tresalte speriată de fiecare dată când dădea cu ochii de Liam Sherrard.

Şi totuşi, nu-i aminti lui Ruth de existenţa acestui frate.

- E adevărat ce mi-ai spus despre seara trecută? se interesă Ruth la cafea.

- întocmai!

- Abia aştept să-l văd pe milionarul tău!

Din cauza aglomeraţiei, Carly nu mai apucă să deschidă subiectul până când Ruth plecă după William la şcoală. Abia aştepta să-l revadă pe Roland, şi deja se

pregătise emoţional să-i povestească despre Gerald, deşi subiectul nu-i făcea mare plăcere. De mult nu mai revenise asupra lui, şi oricum, i-l expunea lui Roland doar ca măsură de apărare împotriva versiunii lui Liam.

Cu câteva minute înainte de închidere, magazinul ducea lipsă de clienţi, încât fata se gândea să stingă şi să plece. Ar fi avut astfel mai mult timp de pregătire. Sună telefonul.

- E aici! şoptea Ruth în receptor.
- Cine?
- Prietenul tău.

Era abia cinci şi jumătate. Nu doar că-i strica planurile, dar tipul părea şi foarte nerăbdător. Sau poate că venise cu o scuză de a contramanda întâlnirea.

- Serveşte-l cu ceva. Vin şi eu acum.
- Grăbeşte-te, chicoti Ruth. William deja se interesează dacă el e milionarul pe care l-ai întâlnit azi-noapte.
- Poftim?
- Cred că ne-a auzit vorbind.
- A fost doar o glumă.
- Stiu, dar lui nu i-a prea surâs. Am încercat să-i explic, dar n-a reacţionat nici de data asta.m-a tot întrebat de tine, şi i-am spus că eşti populară şi sociabilă, că te descurci cu clienţii şi că o adori pe doamna Corbe. Dar n-a dat semne de îmbunare.

Lui Carly i se puse un nod în gât.

- Cred că n-ai nimerit-o.

-Adică? Doar îl cheamă Sherrard.

- E brunet, cu păr bogat? înalt şi ciudat?

- Dar arată superb, foarte distins.

- E Liam, înghiţi Carly în sec. E fratele lui Roland. Tine-l pe Willliam departe şi nu-i vorbi despre altceva în afară de vreme.

- Grăbeşte-te! Mă intimidează într-atât încât mă tot bâlbâi.

- E Liam. E avocat. Pun pariu că-şi linşează suspecţii, şi închise telefonul, după care, cu mişcări iuţi, stinse totul şi fugi spre casă.

Mercedesul din faţa aleii trebuia să fie al lui, iar Carly abia se abţinu să nu-i spargă cauciucurile.Cum de îndrăznea să vină la ea? Intră în fugă spre sufragerie, unde Ruth stătea pe canapea, cu William în braţe. Liam Sherrard era în picioare.

Purta un costum gri, elegant, cămaşă cenuşie şi cravată. Un tip înalt dădea bine în orice, dar se vedea calitatea superioară a acestui costum. Liam o cercetă cu ochii mijiţi, cu buzele strânse, semn că întâlnirea n-avea să fie deloc una cordială.

- Nu-mi amintesc să te fi invitat, sări ea.

Mai bine ar fi venit normal de la magazin, căci acum abia mai respira, iar părul îi tot venea în ochi.

- îmi cer scuze.. .Ar fi trebuit să sun, să cer o programare, o ironiză el.

- Ce vrei? se aprinse, sub privirile curioase ale celorlaţi doi, care nu mai văzuseră această latură a lui Carly.

- Eu. se ridică prietena ei.

- Nu pleca.. .Mai bine mergem noi în studioul meu.

Era camera ei de lucru, la drum. N-avea ca piese de mobilier decât o masă, un scaun şi o oglindă mare. O rochie neterminată atârna la maşină, şi alte câteva haine pe umeraşe.

- Bun, deci?

N-ar fi trebui să fie atât de înţepată. Nu-l voia de duşman. Ar fi trebuit să rămână calmă,dar într-un fel sau altul, Liam reuşise să i se strecoare sub piele, să-i provoace astfel de reacţii. Se aprinsese fie de furie, fie de teamă.

- Normal că ne-am mai întâlnit, zise el pe când el închidea uşa.

- Ba nu, şi inspectă camera cu interes. Prietenul meu, Gerald Collet...

- Prieteni de treabă.

Carly şi-l amintea perfect: un tip vesel, amabil cu oricine, care pledase pentru cazul lui Gerald cu atâta fervoare încât deja se aşteptau la un verdict favorabil. Ceea ce-ar fi fost un miracol, căci Gerald recunoscuse

că jefuise câteva case.

O senzaţie teribilă să-l vadă în boxa martorilor, cu toate promisiunile de viitor spulberate. Carly îl întâlnise la o petrecere, iar atracţia fusese una instantanee şi reciprocă. Pe atunci, ea lucra ca vânzătoare, şi avea mulţi prieteni studenţi, poate mai puţini străluciţi decât ea, dar se îndrăgostise pe loc de Gerald. Aceeaşi ar fi fost situaţia chiar dacă băiatul n-ar fi avut decât alocaţia lunară; din fericire, avea şi bani. Cheltuia în voie,îi cumpăra cadouri, şi-i lăuda încontinuu frumuseţea. O ceruse în căsătorie. Dar voia mai întâi să termine facultatea. îi adusese un inel cu diamante. Când căzuse vestea-bombă, ea tocmai împacheta pentru excursia în Spania pe care ei doi, împreună cu alţi prieteni,aveau s-o facă. Credea că e Gerald, care venise mai devreme acasă. Dar la uşă găsi un poliţist, şi atunci începuse întreg coşmarul.

Jumătatea de oră ce a urmat a îmbătrânit-o pe Carly, a maturizat-o. Vestea cum că banii cu care îi făcuse toate poftele nu erau ai lui, o bulversă complet. Nici inelul de la mână nu-i aparţinea. Prietenul ei era un hoţ, ce-şi recunoscuse faptele - căci deja îl arestaseră - şi dăduse vina pe ea, pe Carly. Negă cum că ea ar fi ştiut natura lucrurilor respective, dar când fusese citată, juratul era de opinie că şi ea ar fi fost vinovată. Astfel, Carly devenea o răufăcătoare, o hoaţă, o fată care

ademenise un tânăr să-i facă pe plac prin astfel de fapte.

Carly, deja îndeajuns de vinovată pentru banii cheltuiţi, se învinovăţea acum şi pentru faptul că nu se întrebase niciodată de unde avea Gerald atâţia bani. Dorea să dea totul înapoi, fiecare bănuţ sau lucru în parte,dar nimeni nu părea s-o ia în serios. Era de-a dreptul împroşcată cu enormitatea faptelor comise, încât nici nu mai făcea diferenţa între stările de fapt. Atunci îl zărise pe Liam. Se uita în public în timp ce prietenul lui Liam, avocatul lui Gerald, o făcea cu ou şi cu oţet. Mai zărise acolo şi alţi cunoscuţi, dar îşi amintea perfect chipul său întunecat, acuzator,deasupra tuturor.

- Am fost în sala de judecată, admise el. Participasem la un alt caz şi mă alăturasem familiei Morisson - din care făcea parte avocatul respectiv. Presupun că nu l-ai aşteptat la ieşirea din închisoare.

- Nu.

Gerald fusese închis timp de un an, iar tatăl lui îi interzisese fetei a-l mai vedea. Ambii părinţi o detestau teribil - şi cum să-i învinovăţească dată fiind acea situaţie? Bărbatul îi înmânase o scrisoare de la fiul său pe care, după citire, Carly o rupsese în bucăţi. Chiar şi acum, în clipele de singurătate, îşi amintea fiecare cuvânt - dur, nemilos, acuzator. De atunci, fata îşi pierduse complet încrederea în bărbaţi.

- Mă aşteptam să ajungi altfel decât aşa, remarcă el, plimbându-şi privirea prin cameră.

într-adevăr, nimic impresionant, ca de altfel întreaga casă.

- Ba chiar te-aş fi catalogat drept o persoană veşnic nemulţumită.

- Da? Să ştii că sunt mulţumită.

- Uimitor; vocea lui semăna cu a lui Roland, dar vorbea mai precipitat.

- îl cunoşti pe Gerald? întrebă ea

- Nu.

- Atunci de ce faci presupuneri? Ceea ce am spus la proces e adevărat. Nu ştiam de unde provin banii.

- Nu e nevoie să-ţi mai susţii inocenţa. Ce-a fost a trecut.

Deşi tonul părea încurajator, buzele lui se mişcau încordate,
cu o notă de cinism. Nimic nu trecuse, de fapt. Iar el încă o judeca pentru acele fapte. De aceea şi venise.

- Mătuşa mea te place foarte mult.

Doamna Corbe nu-i era de fapt mătuşă, dar acum nu mai conta.

- E o femeie încântătoare, cu ceva special.

- Banii?

Palma ei se ridică involuntar, pregătită să lovească.

- Dacă faci asta, nu-mi dai altă soluţie decât să te

pocnesc şi eu, sugeră Liam.

- Dacă aşa te controlezi şi la procese înseamnă că eşti un avocat jalnic, şi-şi înfipse unghiile în palmă, abţinându-se.

- Aici nu e vorba de autocontrol, ci de premeditare.

- Drăguţ din partea ta! zise Carly, conştientă de seriozitatea situaţiei. Ai venit să-mi spui că Roland e ocupat cu altceva? Sunt sigură că i-ai povestit totul.

- Nu. Ştiam că versiunea ta l-ar fi convins mai mult decât a mea. Am venit din cauza mătuşii - e ferm convinsă că semeni cu Antoinette.

- Şi?

- Aveţi părul la fel, o cercetă el, iar Carly se simţi dezbrăcată din priviri, de parcă i-ar fi pătruns sub piele şi în minte, şi încerca din răsputeri să-i reziste. Pe interior nu există nicio asemănare. Totuşi, vrea să te ia cu noi vineri. Sau vrea să ne urmezi cât mai curând.

- Adică să vin cu voi în vacanţă?

O surpriză plăcută din partea bătrânei, una binevenită, dar responsabilităţile şi starea lui Ruth o împiedicau să plece. în plus, nu era Antoinette, iar asemănarea provoca doar suferinţă,
căci nepoata pierdută n-ar fi fost niciodată înlocuită.

- Mulţumesc, dar nu se poate.

- Cât de mult îţi doreşti să refuzi la fel şi-n faţa lui Roland?

Deci Liam considera că se vinde, o vedea drept o oportunistă.

- Te temi că m-ar putea adopta, nu? se înfurie Carly. Dacă îmi schimb numele, crezi că ar ajuta?

- Nu eşti Antoinette, se răsti el, iar dacă vii, am să mă asigur că nu vezi niciun sfanţ din banii mătuşii. Dacă, dimpotrivă, refuzi, îţi fac eu o ofertă şi mai tentantă.

- în ce sens? se linguşi ea înadins. Crezi că doamna Corbe şi-ar schimba testamentul de dragul meu? Că te exclude ca să mă pună pe mine?

Nici nu mai alegea cuvintele.

Oricât de ridicolă părea, astfel de replici erau singurele cu care reuşea să-l înfrunte. Liam se dovedea la fel de aprins ca şi ea.

- Dacă eşti sigură că o prefăcătorie ar face-o fericită, te-aş pofti să încerci, dar nu e recomandabil. Cred că doar ai provoca şi mai multă durere, şi ai ajunge să regreţi amarnic că te-ai născut.

- înseamnă că Roland nu şi-a contramandat întâlnirea, nu? şi se deplasă spre fereastră. Atunci, va trebui să mai aştepţi, pentru că am să-i dau lui răspunsul final. Dacă refuz, aştept să mă suni, să-ţi spun condiţiile. Ceea ce înseamnă că miza e foarte mare, şi în ciuda tuturor ameninţărilor tale, nu cred că vei putea face mare lucru!

Privirile lor se întâlniră. Carly simţi acelaşi fior trecând prin trupul ei timp de o secundă. Apoi Liam plecă fără a închide uşa studioului. Carly îl urmări cum se urcă în maşină. îl văzu că stă câteva secunde nemişcat, cu mâinile pe volan.

Ochii lui o căutară brusc la fereastră, iar fata se dădu înapoi, pentru ca zgomotul motorului s-o aducă din nou la geam. îl ura! O tratase fără milă. Nu încăpea nicio îndoială că pe el îl recunoscuse în mulţime. Dintre toţi cei prezenţi, îi zărise chipul perfect, arogant, cu trăsături apăsate, tronând deasupra celorlalţi.

Nu putea merge în Britania. îi va spune acelaşi lucru şi lui Roland, iar lui Liam îi va spune că nu vrea nimic drept răsplată, lăsându-l să-i bănuiască doar sosirea.

- Carly, o auzi pe Ruth chemând-o de departe, eşti bine?

- Da.

- A plecat?

- Mda.. .în seara asta, Roland îmi va propune să merg cu ei în vacanţă, în Britania, şi Liam crede că nu e o idee bună.

- De ce nu?

Ruth ştia întâmplările nefericite din viaţa lui Carly, şi le considera o nedreptate. Nu aminteau niciodată de ele. Pe când Carly se pregătea să-i explice motivul dispreţului lui Liam, cealaltă remarcă:

- Mi se pare o ocazie fabuloasă. Ti-ar prinde bine o vacanţă; aş putea chema pe cineva să mă ajute câteva săptămâni. Nu vrei să mergi?

Poate doar o săptămână. Doar ea cu Roland şi cu doamna Corbe, fără a se preface că e nepoata ei. Să-i arate lui Liam că nu se teme. în sala de judecată, Liam o privise oarecum cu dispreţ, iar acum îi putea plăti cu aceeaşi monedă. El locuia şi lucra în Anglia, deci poate nici nu va ajunge pe-acolo. Si n-ar fi aflat nimic din ce face ea.

- Ba da, cred că mi-ar plăcea să merg, dacă spui că te descurci.

Capitolul 3

între cei doi fraţi era o diferenţă ca de la cer la pământ. Roland se bucură nespus de mult că o revede, şi o complimentă încă din prima clipă.

Carly era de asemenea mulţumită de felul în care se aranjase. Se gătise îndelung, mai ales că scena cu Liam o demoralizase cumplit. Imediat după discuţie, se refugiase în camera ei, mărşăluind în sus şi-n jos nervoasă, pentru ca apoi să se uite în oglindă. Cu părul vâlvoi şi cu ochii injectaţi l-ar fi îndepărtat imediat pe Roland, aşa că n-avea de gând să se lase influenţată negativ de Liam.

-Şi tu arăţi extraordinar, remarcă ea. Intră puţin până îmi iau geanta; ştia că Ruth moare de curiozitate.

Roland conducea un Porche cu volan pe stânga, foarte ciudat în opinia ei. La fel ca ceilalţi parteneri cu care cochetase, Roland arăta bine, şi reprezenta o companie plăcută, glumind şi vorbind
de parcă o cunoştea de ani de zile.

Carly nu-i spuse de vizita lui Liam până ce el nu veni cu invitaţia, după desert. Până atunci, el îi povestise o mulţime de lucruri despre reşedinţa doamnei Corbe, Chateau des Sables, un adevărat castel datând din secolul şaptesprezece, aflat pe coasta Britaniei.

-Ar trebui să-l vezi. De ce nu vii cu noi în vacanţă?

Ea continuă să mănânce din prăjitură.

-A fost ideea mătuşii, dar mi se pare genială.

- Liam nu e de acord.

- De unde ştii?

Se pare că Liam deja îşi expusese opinia, dar dacă nu-l menţionase pe Gerald, oare ce alt motiv invocase?

- Mi-a făcut o vizită. Mă aştepta acasă când m-am întors de la muncă.

- Poftim? sări el. Nu ştiam că e chiar atât de serios. Cred că din cauza fanteziilor pe care le are mătuşa, cum că eşti ca nepoata ei. Liam nu agreează amintirea fetei, mai ales că bătrâna e cam slăbită.

- Nu e doar asta. Crede că aş putea profita de pe urma stării ei materiale.

- Nu pot să cred! De ce ar spune Liam una ca asta?

Carly simţea că e momentul să-i spună întreaga poveste, dar îi era mai uşor să-şi ferească privirea pur şi simplu. în ciuda bunei dispoziţii, acum devenise reticentă; scena din sala de judecată şi atitudinea lui Gerald o umiliseră teribil de mult. Nici nu ştia care dintre acestea două o afectase mai tare, dar nu suporta ca cineva să i se uite în ochi dacă vorbea despre ele.

- L-am mai văzut pe Liam. Acum aproape patru ani, trăiam în Nord. Cunoscusem un tip, un student, cu care am devenit prietenă. Mi-a spus că tatăl său e bancher; avea o groază de bani, pe care-i cheltuia în voie. însă s-a dovedit că tatăl său era doar un fiu de funcţionar şi că

tipul fura.

- Şi Liam. se îngrozi el, închipuindu-şi că celălalt o acuzase pe ea în boxa martorilor.

- N-a fost cazul lui. Avocatul lui Gerald a fost un prieten de-al lui Liam, iar fratele tău a stat în sală. N-am luat parte la acele jafuri, dar ştiu că n-au dat bine imaginii mele. Iar Liam mă consideră acum o femeie fără scrupule.

Roland sorbi o gură de coniac şi se înecă, desigur din cauza relatării.

- Nu e genul lui Liam să aibă prejudecăţi.

Se pare că respecta deciziile fratelui şi se lăsa influenţat de acestea.

-Aşa că, te rog, mulţumeşte-i mătuşii din partea mea, zâmbi Carly, şi spune-i că deocamdată nu vin. Poate altădată.

- îmi cer scuze, se înroşi el. Doar nu crezi că n-am încredere în influenţa ta benefică asupra mătuşii? Dacă nu vii, sunt sigur că va fi teribil de dezamăgită, la fel ca mine. Aşa că mă bazez pe tine. Sigur poţi lua o pauză, poate chiar de câteva săptămâni.

Trecuse foarte repede peste situaţie, dar Carly încă ezita.

- îţi promit că vei avea parte de o vacanţă pe cinste. Călăreşti?

- Nu.

- Te învăţ. Nu vrei să dormi în patul lui Napoleon?

- Fii serios!

- Sunt. Si orice vrei să înveţi. şi zâmbi larg.

Amândoi îşi recăpătară buna dispoziţie, din fericire. Roland reuşise să însenineze din nou atmosfera, iar Carly ştia acum că are un sprijin. Spre deosebire de Liam.

- Am să-ţi dau un răspuns curând, dar nu vreau să-ţi faci iluzii.

Când o conduse acasă, Roland o sărută de plecare, cu buze moi, delicate.

- Mi-a plăcut tipul, remarcă Ruth.

- Decât celălalt.

- E mai prietenos.

Ruth apucase să schimbe doar câteva vorbe cu Roland şi deja o cucerise, pe când Liam o speriase de-a binelea.

- Ti-a vorbit despre călătorie?

- Poţi căuta pe cineva să mă înlocuiască. îmi iau bilet pentru săptămâna viitoare, iar Roland mă ia de la aeroport.

- Ce romantic, oftă prietena. Ca într-un roman.

Carly zâmbi, iar Ruth deja o vedea visând la întâlnirea lor. însă Carly se gândea la Liam, imaginându-şi scena în care Roland îl va anunţa venirea ei.

Oarecum, se aştepta ca Liam s-o caute din nou acasă, după toate avertismentele şi ameninţările cum că trebuie

să stea departe de doamna Corbe. A doua seară o sună Roland ca s-o
întrebe dacă vrea să-i rezerve biletul.

- îl iau eu, mulţumesc. Nu te deranja. O cunosc pe fata de la agenţie.

Nu dorea ca Liam să intervină în viaţa ei şi-i promisese bărânei că îi urmează cu primul avion.

- Şi vii şi vineri seară la cină, nu? sugeră doamna Corbe.

- Dacă dumneavoastră nu veniţi la noi.

Din câte aflase, Liam n-avea să participe la masă, iar nepotul şi mătuşa plecau a doua zi. Drept pentru care acceptă. Roland urma să vină după ea. între timp, Carly avea să-şi rezerve bilet, imediat ce Ruth găsea o înlocuitoare.

în aceeaşi seară, colega ei găsi două posibile ajutoare pentru magazin.

- Mă descurc. Nu poţi scăpa o asemenea ocazie.

Se referea desigur la vacanţă.Deşi, poate - doar poate - avea speranţe că o familie bogată ar putea investi puţin în micul ei magazin.

Carly se ferea de astfel de iluzii. I se năzărise şi ei de câteva ori, înainte de întâlnirea cu Liam, care deja îi tăiase orice cale de salvare: "Am să mă asigur că nu vezi nici un sfanţ din banii mătuşii". Dacă ar fi acceptat compromisul

cu el, i-ar fi impus să cumpere acţiunile magazinului. Deşi nu avea alură de infractoare, Carly se considera o ameninţare destul de serioasă, după felul în care Liam reacţionase, deci cererea ar fi fost în ton cu riscul asumat. însă de la întâmplarea cu Gerald, fata nu mai acceptase compromisuri cu alţi bărbaţi, şi nici în disperare de cauză n-ar fi apelat la ajutorul lui Liam Sherrard.

îşi cumpără bilet pentru joia următoare. Se apucă de terminat nişte haine; în timpul zilei îşi lua maşina de cusut la magazin. Renunţase la orice distracţie, lucrând până târziu. Nu avea timp de pierdut. Se simţea oarecum vinovată că o şterge în vacanţă, cu toate că nu profitase încă de timp liber.

O sunase şi Barney, s-o scoată în oraş.

- Nu pot. Plec în Franţa câteva săptămâni şi sunt grăbită cu lucrul. Doar nu puteam refuza o asemenea ofertă din partea unei bătrâne care a intrat în magazin.

- Vacanţă cu o bătrână. Si ce? Mergi pe post de asistentă?

- O să-ţi trimit o vedere.

- Când pleci?

- într-o săptămână.

- De unde?

- De la Birmingham.

- Pot să te duc la aeroport?

- Mulţumesc.

Vineri era singura zi în care-şi permise să iasă, la cina cu pricina. Abia aştepta să revadă casa lui Liam Sherrard. Se întreba dacă doamna Corbe aflase de Gerald sau dacă avea de gând să-i dea cazul pe faţă la masă, ceea ce-ar fi fost şi mai lamentabil. Carly stătea ca pe ghimpi.

- Cum a primit fratele tău vestea că am acceptat invitaţia? se interesă ea în timp ce Roland conducea spre reşedinţa lui Liam.

- I-a pus mătuşii în vedere faptul că nu eşti Antoinette.

Un sfat înţelept, pe care chiar şi Carly ar fi trebuit să-l sublinieze.

- Şi?

- Mătuşa a fost prevăzătoare, ca-ntotdeauna. I-a zis: " Nu-ţi place fata, aşa-i? La care Liam i-a răspuns că nu eşti genul lui.

- Şi gata?

- N-a fost chiar un compliment, dar a tratat situaţia destul de relaxată.

A, nu! Liam Sherrard nu putea rămâne nepăsător sau resemnat în astfel de cazuri. încercase s-o intimideze chiar pe ea. Era un tip periculos.

- Şi-atunci, care e genul lui? râse ea.

Roland rosti numele unei cunoscute prezentatoare de modă, apoi a fetei unui duce.

- Printre altele.

- Printre altele? Le schimbă cam repede fratele tău.

- Nu neapărat, dar nu crede în căsătorie, aşa că e într-o continuă mişcare.

- Vrei să spui că femeile astea l-ar lua de soţ? chicoti ea. Ce văd la el?

- Nu ştiu, dar de ani de zile aştept această întrebare din partea unei femei. Apropo, sper că n-ai probleme cu vederea.

- Deloc.. .Cred că nici el nu e genul meu.

Amândoi izbucniră în râs. Carly n-ar fi recunoscut pentru nimic în lume că se temea de următoarea întâlnire cu Liam.

Când cei doi ajunseră, gazda se afla la un birou, în camera ei.
Scria o scrisoare, pe care o lăsă pe dată ce dădu cu ochii de nou-veniţi, ridicându-se pentru a-i întâmpina.

- Cât mă bucur să te văd, Carly! şi o îmbrăţişă.

Bătrâna nu obişnuia să facă spectacol doar de dragul spectacolului. La petrecere, Carly n-o văzuse îmbrăţişând niciun invitat, nici chiar pe prietena lui Liam. Cu toate acestea, fata luă salutul drept un gest familial, simţind că Liam l-ar fi dezaprobat vehement.

Carly îl căută pe acesta din urmă cu privirea peste tot, până la baza scărilor, asigurându-se că doamna Corbe era

singură acasă. Nu-l putea aduce în discuţie. în schimb, vorbi despre clienţi, despre incidente mai mult sau mai puţin amuzante din magazin. Abia în sufragerie, unde masa era pusă pentru trei persoane, Carly răsuflă uşurată. Liam nu cina cu ei, deci putea mânca liniştită.

- Fratele lui Roland n-a putut să stea cu noi, observă doamna Corbe, parcă citindu-i gândurile. Lucrează până târziu. Dar sper să apară înainte ca tu să pleci.

"Asta înseamnă că voi pleca devreme", gândi Carly, fără a răspunde.

- E-n ordine, mătuşă, râse Roland. Carly ştie că nu e genul
lui.

- Da? şi se aşezară să servească supa.

Fără un ghimpe în coaste, Carly se bucură de compania celor două gazde. Cu cât ajungea s-o cunoască mai bine pe bătrână, cu atât o îndrăgea mai mult. Si asta fără a nutri interese materiale, aşa cum insinuase Liam. Acelaşi lucru îl simţise şi la prima impresie, când şi-o imaginase o bătrână lipsită de ajutor; la fel şi acum, când femeia stătea pe o canapeaua de catifea verde, avându-l pe nepotul ei alături, în faţa şemineului.

- Sunt sigură că Liam nu mai stă mult, observă doamna Corbe la ora unsprezece.

- Deja e târziu, sări Carly. Trebuie să plec. Mă aşteaptă

o zi lungă mâine, iar pe dumneavoastră o călătorie. A fost o seară minunată.

Abia aştepta s-o întâlnească din nou peste o săptămână.

- Ai grijă de tine, copila mea, şi o sărută înainte de plecare.

- Ai un har, remarcă Roland în maşină.

- Pentru?

- Intri uşor sub pielea oamenilor. N-am mai văzut-o niciodată pe mătuşa atât de entuziasmată cu alte persoane.

- Te deranjează? Căci nu i-ar fi convenit ca Roland să împărtăşească suspiciunile fratelui său.

- Deloc, şi o sărută pe obraz. Are gusturi bune.

în oglinda retrovizoare se reflectă nişte lumini.

- E Liam. Vrei să-l saluţi?

- Nu neapărat. Hai să mergem.

Roland porni, iar fata o mai salută încă o dată din mână pe bătrână, care stătea în prag. Apoi, se uită înapoi, asigurându-se că Liam nu-i urmăreşte. Reuşise să scape la timp; doar un minut în prezenţa lui i-ar fi stricat toată seara.

- Te aştept joi, îi aminti Roland acasă.

- Iar eu am să te caut.

Lumina dinăuntru îi umbrea chipul într-o asemenea

măsură încât aducea foarte mult cu fratele său.

- Tremuri, observă el sărutând-o. S-a făcut frig.

însă înfiorarea se datora imaginii lui Liam, pe care fata o întrezărise dominând-o, şi a braţelor lui puternice încolăcite în jurul ei.

Cu siguranţă, Liam n-avea să rămână indiferent. în zilele ce-au urmat, la fiecare sunet al telefonului, Carly tresărea. Figura lui îi stăruia atât de pertinent în minte, încât ajunsese s-o bântuie. îl vedea urmărind-o pe partea cealaltă a străzii, deşi descoperea acolo un alt bărbat. Uneori avea impresia că-l visează, fiindcă se trezea neliniştită.

Miercuri, în timp ce se afla în baie, Ruth o anunţă că are un telefon.

- E Liam?

- Nu. E Lucy, vecina. Vrea să-i aduci un parfum. Aşteptai să te sune Liam?

- Nu chiar.

- O să-ţi prindă bine o vacanţă, medită Ruth. Eşti obosită.

Dar Carly ştia, în mod surprinzător, că nu e vorba de oboseală. De când îl întâlnise pe Liam la petrecere, stătuse ca pe spini, iar vacanţa o ajuta să scape de prezenţa lui. Dis-de-dimineaţă va pleca la aeroport şi se va lăsa purtată spre ţara în care o aştepta Roland.

După cum îi promisese, Barney veni s-o ia de acasă. Din cauză că soneria nu sunase, ultimele clipe trecură ca vântul pentru Carly, agitată să se îmbrace, să se machieze şi să împacheteze ultimele lucruri. în loc să urce elegant, ca o doamnă, în maşina lui Barney, ajunse pe fugă, muşcând dintr-un sandviş, total copleşită de situaţie.

- Avem destul timp, o linişti el.

- Mulţumesc că mă duci.

Barney îşi dorea s-o însoţească pe fata îmbujorată ce-i stătea alături, a cărei fiinţă vibra, mereu agitată.

- Cu cine te duci? se interesă el.

- O cheamă Madam Corbe, şi-i povesti despre petrecere, fără a-l menţiona pe Liam.

Nu dorea ca alcineva să mai ştie de existenţa lui. însă prietenul ei avea o căutătură suspicioasă, ca şi cum ar fi fost gelos. Situaţie în care risca să rămână pe drumuri, fără şanse de a mai ajunge la aeroport.

- Are pământuri acolo, şi e foarte bogată. Nu vrei un sandviş? încheie ea.

Barney nu părea foarte convins. Carly mai luă o îmbucătură şi împachetă pâinea, punând-o în buzunar, după care îl întrebă despre starea vremii. Călătoria decurse plăcut, cei doi discutând diverse lucruri. Lui Carly îi creştea inmia de bucurie doar anticipând ceea ce o

aştepta. Ea fiind cea care pleacă, el cel care rămâne, îl înţelegea, cu toate că Barney îşi luase nenumărate vacanţe fără ca ea să-i poarte câtuşi de puţin pică sau să-l invidieze pentru stilul lui de viaţă.

- Te-ai mai gândit la ce ţi-am propus? Să te muţi cu mine?

- N-ar merge.

- Ba eu zic că da.

Probabil că el îşi închipuia dimineţile exact aşa cum o vedea acum - somnoroasă, cu părul răvăşit, aproape de el. Dar poate că nici nu era timpul potrivit să-i ceară explicaţii. Poate că la întoarcerea din aparent luxoasa vacanţă, apartamentul lui spaţios va avea câştig de cauză în faţa casei mici a lui Ruth.

La aeroport, o ajută să facă formalităţile, după care o însoţi până se anunţă îmbarcarea. Carly era nerăbdătoare să plece. Deşi recunoscătoare, acum nu-şi mai dorea prezenţa lui.

- Sunt OK şi mi-ai fi de folos dacă ai pleca, zise ea într-un final.

- O să-mi fie dor de tine.

- Mă întorc, şi sări brusc în picioare, căci se anunţa zborul.

- Să te mai gândeşti. la mutare, şi o trase aproape, sărutând-o zgomotos.

Peste umărul său, Carly observă figura imensă a lui Liam Sherrard apărând din zona în care stătuseră. Fata îngheţă, dar el se apropie.

- S-a anunţat zborul nostru.

Barney o eliberă din îmbrăţişare, cercetându-l mirat pe intrus. Liam arăta sigur pe sine, conştient de puterea lui de seducţie. Avea tot ceea ce lui Barney îi lipsea, iar Carly ar fi vrut să-l încurajeze pe prietenul ei, dar Barney rânjea.

- Deci asta e oferta irezistibilă?

Sărise la bănuieli neconcludente, căci dacă ar fi plecat cu Liam, nu l-ar mai fi rugat pe el s-o conducă la aeroport, şi nici nu i-ar fi povestit despre bătrână.

- Când terminaţi cu îmbrăţişările. adăugă Liam politicos.

- El e nepotul doamnei Corbe, interveni repede Carly.

- Cel de care ai uiat să-mi spui? şi se întoarse pe călcâie, dispărând în mare viteză, încât fata nici n-avu timp de reacţie.

De fapt, nici n-ar fi avut ce să facă; simţea că totul în jur se năruie, că doar persoana lui Liam rămânea neclintită, cu degetele înfipte în cotul ei. în sfârşit, îl vedea în carne şi oase, după ce fantoma lui o bântuise întreaga săptămână. încă din prima seară se aşteptase să-l revadă. Deşi relaţia cu Barney nu era una serioasă, nu-şi dorise un asemenea deznodământ. Dacă ar fi fost timp, ar fi strigat

după el, însă Liam deja se îndrepta spre poartă.

- Cred că te-ai dat peste cap ca să ajungi în avionul ăsta, se răsti ea după ce trecură de control.

- Nu chiar.

- De ce, mă întreb?

- Am câteva zile libere, şi te-am avertizat că te voi supraveghea. Acum, avem timp să ne cunoaştem.

îi sticleau ochii. Unii l-ar fi catalogat drept fermecător; nu însă şi Carly. în tot acest răstimp, fata se deplasa ca printre umbre, ca prin ceaţă. Probabil din cauza orei matinale, şi a lipsei micului dejun. Dar şi a faptului şocant de a-l revedea acolo.

Liam o lăsă să urce prima în avion. Fata nu dorea să stea împreună cu el, dar nu găsi cale de scăpare; el şedea la margine, blocându-i ieşirea pe culoar. La un moment dat se întoarse, încercând să-l împungă din priviri, dar realiză cât de chipeş era cel de alături - trăsături fine, o gură bine conturată, răutăcioasă, nas acvilin. Roland, la fel ca şi Barney sau ca alţi bărbaţi, aparţinea timpurilor prezente. înfăţişarea lor se încadra perfect în contemporaneitate. însă chipul lui Liam ar fi făcut furori în orice epocă.

Si el o privea neclintit, pentru ca apoi Carly să-şi mute privirea spre alţi pasageri, ca şi cum ar fi căutat pe cineva cunoscut. Pe timpul decolării, se uită pe geam încercând

să nu-l mai vadă, atentă la pista ce se pierdea sub ei.

Barney era jos şi Carly spera să nu conducă înapoi ca nebunul din cauza supărării. Acum, spre nemulţumirea ei, prietenul ei o credea în vacanţă cu Liam; absurditatea gândului o făcu să tremure.

- Cine e tipul? întrebă Liam.

"Nu e treaba ta" i-ar fi spus, dar se pomeni cu alte cuvinte pe buze:

- Un prieten; care mi-a cerut să mă mut cu el.
- Ceea ce n-ai să faci, afirmă, încrezător.
- De unde ştii?
- Pentru că ai primit o ofertă mai bună.
- Uite ce e, oftă ea, încercât să se controleze, îmi place să zbor. Speram să mă bucur de această călătorie, dar singurul mod este de a mă preface că eşti inexistent. Aşa că te rog să taci din
gură. Te rog!

îşi mută atenţia spre geam, prefect conştientă de prezenţa lui. îl simţea relaxat în scaunul său, cu ochii închişi, probabil. După un timp, din cauza tensiunii, durerea din ceafă i se propagă spre întreg capul. Nu putea rămâne aşa până la Rouen. îşi frecţionă gâtul şi se întinse în scaun. Intesitatea prezenţei lui se accentua cu fiecare clipă, chiar fără ca el s-o atingă.

- Cât mai avem?

- Trei sferturi de oră până la Rouen. Şi încă vreo două sute de kilometri până acasă.

- Dar Roland vine după mine la Rouen, nu?

Prezenţa lui deja îi punea semne de întrebare. El negă din cap.

- Nu? sări ea. înseamnă că o să fim doar noi?

- De câţi oameni ai nevoie pentru escortă? întrebă el amuzat. Şi ea care nu suporta nici măcar ideea de a-l avea alături tot
drumul. încordarea devenea un chin.

- Poate că ne putem preface că abia ne-am cunoscut. Să uităm de prima şi de ultima noastră întâlnire .Să ne purtăm ca doi oameni normali.

- De ce nu?

Să fi ştiut că bărbatul de alături n-o dispreţuieşte, ar fi găsit că are un zâmbet atrăgător.

- Şi, mergi în vacanţă? i se adresă, ca unei străine.

- Da, da.într-un loc numit Guirec Vert. Ai auzit vreodată de
el?

- Să ştii că da, şi mimă uimirea. Ce mică e lumea! De fapt, chiar am crescut acolo.

- Serios? Măi să fie. Si familia ta e încă acolo?

La cina de după petrecere, Roland îi povestise că doamna Corbe era singura rudă a celor doi fraţi.

- Da. Ai tăi unde locuiesc?

- Nu ştiu. N-am ştiut niciodată.

Se lăsă tăcere, iar Carly îi observă ochii cenuşii cu gene lungi şi dese, iar inima începu să-i tresalte.

- De fapt, se bâlbâi ea, nu-mi place să zbor. Mă sperie. Anul trecut, pe când eram în vacanţă şi trebuia să aterizăm, roţile avionului s-au blocat, şi am planat deasupra aeroportului aproape o oră.

- Mă bucur că a aterizat în cele din urmă.

- Serios?

- Foarte. Acum, cred că ai avea nevoie de ceva care să-ţi dea curaj, un coniac de exemplu, şi făcu semn însoţitoarei de zbor, care zâmbi atrăgător, special pentru el. Ceva de băut, comandă Liam.

- Zbori mult?

- Destul.

- Dacă începem să ne clătinăm, pot să mă ţin de tine? glumi
ea.

- Bineînţeles.

- Mulţumesc - deja îl simţea mai afabil şi mai prietenos. Acum, sunt în siguranţă.

Şi chiar aşa dădea impresia, şi nu din cauza coniacului. Ci pentru că cel de alături încetase a mai fi gardianul. Carly îşi dorea să uite amintirea din sala de judecată, dar

poate că această călătorie le va da ocazia să se cunoască mai bine. Dintr-o dată, decise să-i deschidă ochii în privinţa adevăratelor fapte petrecute atunci.

- Poate n-aş fi în avion dacă n-ai fi venit la Ruth. N-ar fi trebuit să plec în vacanţă tocmai acum, dar m-ai enervat într-atât încât am acceptat.

- Deci nu mi-am atins scopul?

- Nu.

Carly ar fi primit încântată invitaţia şi ar fi onorat-o cu altă ocazie, dar acum mergea doar ca să-i facă lui în ciudă.

- Roland mi-a spus că n-ai prejudecăţi, de obicei. Ai făcut o excepţie în cazul meu?

- Poate.

- E adevărat că nu cunoşteam faptele lui Gerald. Mi-a spus că e bogat şi l-am crezut. E încântător să fii răsfăţată; dacă ştiam, Dumnezeu mi-e martor că n-aş fi acceptat nimic. Nu sunt o profitoare, şi n-aş lua ceva de la doamna Corbe. O admir foarte mult şi mi-aş dori să fi fost nepoata ei. Cu toate că asemănarea cu Antoinette nu mă încântă nici pe mine.

Liam confirmă cu un semn din cap, fără urmă de resentiment.

- Aşa că n-ai de ce să-ţi fac griji pentru averea familiei.

Şi ambii zâmbiră, ajungând astfel la împăcare.

Trecură şi de controlul de la aeroportul Rouen, iar ea observă:

- Nu aşa mi-am închipuit că o să fie, referindu-se că-l aşteptase pe Roland, nu pe Liam.

- Mi te-a încredinţat.

- Se poate avea încredere în tine?

- în majoritatea cazurilor.

- Se pare că Victoria are încredere în tine, adăugă ea, şireată. De ce n-a venit?

Se gândise mult înainte de a pune întrebarea, căci fata părea nedespărţită de el la petrecere.

- N-a fost invitată. Adică, mătuşa n-a invitat-o, şi e casa ei.

Ceea ce nu era regretabil, din punctul ei de vedere. Probabil
că simţea lipsa lui Roland, dar ar fi fost un deranj în plus din moment ce şi Liam avea aceeaşi destinaţie. Acum, reuşiseră să lase în urmă situaţiile incomode. Carly nu se mira văzând o maşină aşteptându-i; se urcă, relaxându-se, bucurându-se de vremea superbă de afară. Era pregătită pentru orice, ca şi cum se aflau la începutul unei aventuri inedite.

- Ce viaţă minunată, nu-i aşa? strigă ea, cu părul răvăşit din cauza brizei ce sufla prin trapă. Ceea ce trăim acum e minunat.

- Să ştii că da, răspunse el, la fel de ciufulit.

Liam devenise o persoană total diferită de cel care o avertizase în privinţa intenţiilor ei, la început. Fără acele trăsături grave şi cu ochii mult mai luminoşi, întinerise.

- Te grăbeşti să ajungi la castel? întrebă el, iar Carly încremeni realizând că el nu virează la stânga, ci la dreapta. N-ai
vrea să mergi la Paris?

- Mă răpeşti? râse ea, considerând totul o glumă.

- E o zi superbă pentru a răpi pe cineva.

- Mai bine nu, deşi i-ar fi plăcut să se oprească undeva, oriunde.

- Unde ai vrea să mâncăm? Vezi că ai acolo un ghid şi o hartă. Te descurci cu o hartă?

- Normal. Dar mi-ar plăcea să luăm ceva şi să stăm afară; ca un picnic. Vrei?

în orăşelul în care opriră se ţinea zi de piaţă. Parcară undeva pe o străduţă şi porniră în căutarea prânzului. Liam vorbea franceza atât de bine, încât Carly abia-l putea urmări. Nu l-ai fi luat drept turist; doar crescuse acolo. Fără sacoul pe el, părea un localnic. Cumpărară atât de-ale gurii cât şi tacâmuri ieftine şi fructe.

Piaţa era înconjurată de clădiri înalte, din lemn, unele pictate pe exterior. O imagine pitoresc' - alei înguste şi case cu obloanele trase, misterioase parcă. Apoi, cei doi

se plimbară puţin, iar Liam o luă de mână, ceea ce părea natural pe o vreme superbă ca aceea, din moment ce hoinăreau împreună. Lui Carly îi plăcea atingerea lui; avea ceva familiar şi delicat. Când degetele lui le prinseră şi mai strâns pe-ale ei, tresări, ca şi cum ar fi sărutat-o. De altfel, gestul născu în ea o dorinţă interioară instantanee. Nu doar din cauza puterii sale de seducţie, dar parcă erau împreună de mult timp şi se cunoaşteau, iar acea strângere de mână transmitea un mesaj negrăit.

"Dacă aş fi crezut în reîncarnare, îşi spuse ea, mi-aş explica de ce mi s-au înmuiat genunchii, ca şi cum aş şti cum reacţionează corpul tău în clipele de tandreţe". O explicaţie şi mai plauzibilă ar fi fost atracţia reciprocă şi faptul că în acel moment se aflau pe aceeaşi lungime de undă.

Ce subţire era graniţa dintre faptul real şi fantezie, gândi ea, imaginându-şi că tocmai şi-au cumpărat de mâncare pentru o seară şi se îndreaptă spre o cameră de mansardă. La capătul străzii, dădură de o cafenea.

- Cafea? întrebă el.

- Mda.

Si se aşezară, iar el comandă. Picoliţa făcu un gest amplu către Liam, la fel ca însoţitoarea de zbor din avion, făcând-o pe Carly să zâmbească.

- De ce râzi?

- Fata te place.

- Nu-i nimic. Si mie mi se părea că faci ochi dulci tipului acela care te fixează de ceva timp.

Carly se uită în direcţia indicată şi observă un tip blond de la masa vecină. Abia dacă dădea atenţie unor asemenea gesturi, pentru că erau frecvente. Carly îi surâse celuilalt, până când Liam privi şi el spre acel bărbat. Carly izbucni în râs la figura ameninţătoare a partenerului ei, gata să-l pocnească pe inamic la orice mişcare. Acesta din urmă îşi goli paharul şi o şterse.

- De ce ai făcut asta? Cu ce ţi-a greşit bietul om? Crezi că eu am respins-o pe ospătăriţă?

- Nu, dar nici nu prea poţi. Lucrează aici, poate e chiar proprietara. Iar tu arăţi ca o pradă perfectă, aşa că nu-l învinovăţesc.

- Apropo, mor de foame.

- Să mâncăm aici?

- Mi-ai promis un picnic, sper că n-ai de gând să renunţi?

După un tur al oraşului, găsiră locul perfect în spatele unor
arbori. Parcară la marginea şoselei şi puseră totul pe iarbă. Un picnic minunat. Liam se sprijini de un coapc, iar spre sfârşitul mesei, Carly se sprijini de el.

Incredibil cum se trasformase acelaşi bărbat care la ea

acasă păruse atât de arogant. Mâncau pepene, iar el se mânjise la gură. Fata se ridică, admirându-l.

- Eşti Liam, nu? Nu există un alt frate, geamăn? Eşti singurul frate al lui Roland; avocatul?

- Da.

- întotdeauna ţi-ai dorit să fii avocat?

- Da. Tu ce ţi-ai dorit să fii?

Copilul cuiva - asta îşi dorise întotdeauna; un nume de familie adevărat, nu unul atribuit mecanic. Cel de Brown nu avea nimic interesant, iar Caroline, nici atât.

- îmi place ceea ce fac.. .creez haine.

- Cum ai început?

- întotdeauna mi-a plăcut să cos. După ce am plecat de la orfelinat, am început să-mi fac propriile haine, după care mi-a venit ideea să mă apuc serios de treabă. Când l-am cunoscut pe
Gerald, lucram ca vânzătoare, iar după.. .toată povestea, am vrut să scap. îmi doream să fac carieră, aşa că m-am înscris la un curs de modă.

Absolvise acel curs, dar continuase lucrul ca ospătar la un hotel din Stratford; între timp, pregătea şi o "colecţie" de haine, pe care să le prezinte magazinelor învecinate. Si atunci o cunoscuse pe Ruth. Carly monopolizase discuţia. Liam mai intervenea din când în când, până când mâncarea şi vinul dispărură aproape complet. Fata începu

să împacheteze şi-şi aminti de sandvişul din buzunar. îl scoase.

- E sandviş cu şuncă. Făcut de Ruth. A fost micul meu dejun.

- O să ai parte de o cină fabuloasă, remarcă Liam, încă rezemat de copac, cu palmele proptite la ceafă. Minunat. O adevărată demonstraţie de măiestrie.

- Ce anume? îmi pare că te preocupă foarte mult acest aspect.

- Sunt doar selectiv în ce priveşte gusturile mele, deşi vânez tot ce e mai bun.

- Si ce-ar fi atât de special?

- Hotelul la care vom ajunge.. .pe la şapte, dacă plecăm în următoarea oră.

- Când ajungem la castel?

- Depinde, din nou, când pornim. Cred că mâine după-prânz.

Carly era conştientă de drumul lung pe care-l aveau de parcurs, dar şi de faptul că acum trăgeau de timp. însă nu-şi
închipuise că se vor abate, darămite să piardă o noapte.

- Mătuşa ta şi Roland ştiu că ajungem abia mâine?

- Normal, răspunse el optimist, dar ea îl cercetă neîncrezătoare, neştiind ce să facă.

Capitolul 4

Ajuseră la hanul "Două Surori” la apusul soarelui, pe când luna deja răsărise, iar pe boltă apăreau primele stele. Aerul avea un parfum aparte, iar Carly îşi închipuia că prin apropiere se află vreo grădină de trandafiri. Maşina lor parcase într-o curte străjuită de pereţi înalţi.

Liam îi explică istoria locului - o fostă fermă, pe care două surori o transformaseră mai întâi în restaurant, apoi într-un hotel, recunoscut pentru calitatea superioară a serviciilor. Chiar şi curtea interioară era plină de lume; nu neapărat înghesuită, ci exact atâtea persoane cât să-ţi lase impresia unui loc popular, promiţător în ce priveşte o seară plăcută. Prin arcada de la intrare, Carly zări restaurantul - tapetat în roşu, feţe de masă albe, tacâmuri strălucind; din spatele biroului de la recepţie, o femeie elegantă îl salută pe Liam ca pe o veche cunoştinţă. Aceasta era doamna Marie, una dintre proprietare. Trei generaţii de femei conduseseră hanul, iar Carly se întreba de cât timp venea Liam acolo de le ştia pe toate. Bărbatul care se ocupă de valizele lor - să fi avut vreo treizeci de ani - o salută politicos pe fată, apoi începu să discute în franceză cu Liam. El se interesă de sănătatea doamnei Corbe. La primul etaj, o introduse pe Carly în camera ei - aceasta fusese una din condiţiile impuse - să aibă camere separate. Dacă

femeia ar fi luat o singură cheie, Carly ar fi protestat; însă în condiţiile de faţă, părea că rezervarea fusese făcută înainte de plecarea din Anglia.

O cameră încântătoare- vopsită în rozaliu, cu perdele largi şi cuvertură cu franjuri. Baia avea aceeaşi culoare. Carly simţea nevoia unei relaxări în cadă, şi avea de gând să despacheteze şi să se lăfăie în apă îndelung. Mai văzu o uşă care probabil ducea în camera vecină. Ciocăni şi i se răspunse din partea cealaltă- glasul lui Liam:

- Salut.

- Cred că s-au obişnuit cu tine, să aduci femei aici.

- îţi vine să crezi sau nu, au presupus că a doua cameră e pentru mătuşa.

- Atunci, ce e cu uşa de legătură?

- Când doarme în paturi străine, vrea să aibă un mijloc de legătură cu cineva.

- Mă rog, eu sunt foarte sănătoasă, zise Carly neîncrezătoare, aşa că putem închide uşa. Dacă îmi trebuie ceva, pot să bat.

- Oricând.

Pentru a doua oară, fata trăia o senzaţie foarte familiară, stând alături de Liam, doar cu o uşă despărţitoare între ei, iar restul lumii încuiate pe-afară.

- Absolut oricând, repetă, şi Carly îşi simţi obrajii arzând.

- Camera e atât de drăguţă, încât nu îndrăznesc să umblu cu picioarele murdare prin ea.

- Arăţi extraordinar, îi auzi glasul răguşit.

Suna ca un simplu compliment, însă parcă i-ar fi spus de fapt că se îndrăgosteşte de ea.

- Stiu că vrei o baie şi o cină. Ne vedem jos într-o jumătate de oră?

- Mda.

Carly crezu că ea închisese uşa. Dar la fel de bine ar fi putut s-o facă şi el. Realiză că în clipa în care rostise ultimele cuvinte, nu-şi dorea nici baia şi nici mâncarea; îl dorea pe Liam.

Mai bine cu uşa închisă; altfel, situaţia ar fi degenerat. întotdeauna Carly era cea care făcea pasul înapoi. Niciodată nu se arunca înainte, iar acum se bucura de timpul alocat doar pentru ea. în plus, nu arăta atât de bine precum reieşea din complimentul lui.

Despachetă cele necesare, inclusiv rochia ei preferată. Nu era o creaţie proprie, ci una cumpărată într-o clipă de rătăcire, dar întotdeauna se simţea provocatoare purtând-o. Când dezvăluise şi celorlalţi cât plătise pe ea, deveni piesa favorită a lui Barney. De câte ori trebuia să întâlnească pe cineva influent, el îi recomanda să poarte mica "bijuterie".

Astfel îmbrăcată şi machiată sclipitor, arăta la fel de atrăgătoare precum pretendentele lui Liam. Carly îşi

cunoştea atuurile; învăţase să se pună în valoare. Şi de data asta, intenţiona să impresioneze prin imagine.

Dacă Ruth ar fi văzut-o în acele clipe şi ar fi ştiut cine se află în camera vecină, bărbierindu-se, pregătindu-se de cină şi meditând la noi complimente pentru ea!

Liam era un bărbat atrăgător, fără îndoială! Şi-l imagina sub duş, cu părul bogat, căzut pe ochi sub jetul de apă, cu umerii săi laţi şi bine făcuţi, şi abdomentul plat.

"Sunt frumoasă" îşi zicea în sine Carly. Avea picioare lungi şi arăta bine. Bărbaţii o doreau. Era aproape convinsă că şi Liam, iar imaginea lui stârnea în ea o dorinţă ce o speria oarecum. Astfel că încercă să-şi alunge ideile de mai devreme din minte, deşi, privindu-se în oglindă, nu putea nega puterea ei de seducţie.

întârzie câteva minute. Când ieşi din cameră, nu găsi pe nimeni pe coridor. De la parter se auzeau glasuri animate şi veselie. în capul scărilor Carly se opri, cercetând holul de la intrare. Liam stătea la o fereastră, discutând cu un cuplu, dar o zări numaidecât, probabil atras de mişcarea corpului ei. "Eu te-am zărit imediat, fără să te caut, gândi ea, şi în clipa în care te-am găsit, m--ai văzut şi tu. Nu e o coincidenţă?"

El se scuză şi-i veni în întâmpinare, întinzându-i mâna la ultima treaptă, pe care fata o accceptă cu

graţie.

Liam purta pantaloni de stofă negri, un sacou de velur şi o cămaşă fină. Părul încă umed se încreţise pe după urechi.

- De fiecare dată când te văd arăţi altfel, remarcă ea. Să fie din cauza hainelor?

- Există doar un singur mod de a afla, zâmbi el spre mirarea fetei. A, nu cred că ar agrea o repriză de striptease aici; nu cred că ne-ar mai servi cina.

Carly se simţea nespus de exaltată, de parcă ar fi băut multă şampanie.

- Cum arăt?

- Fantastic. Si foarte preţios. Cred că n-ai făcut tu rochia?

- Aşa e.

Se aşezară alături de femeia vorbăreaţă care-i întâmpinase şi cu care el continua să discute volubil în franceză. Carly asista nedumerită la întreaga conversaţie, uitându-se când la unul, când la celălalt.

- Ce zici? o întrebă el.

- Nu ştiu. Nu înţeleg.

- Scuze, şi începu să traducă meniul pentru Carly.

- O să iau ce vrei şi tu. Sunt convinsă că va fi delicios.

Surprizele completau distracţia. Tot ce i se întâmplase de

când urcase în avion fusese neplanificat. Ani de-a rându-l îşi calculase totul în viaţă. Episodul cu Gerald o făcuse mai precaută, dar acum se afla în vacanţă, fără responsabilităţi sau griji, aşa că se lăsa pe mâna lui.

Si nu se înşelase. în viaţa ei nu mai gustase asemenea delicatese - de la supă la trufandale; cea mai bună cină servită vreodată. Iar Liam Sherrard era probabil cel mai atrăgător bărbat cu care luase vreodată masa. Şi cel mai inteligent, fără îndoială. îi povesti despre munca lui, amuzând-o cu unele întâmplări. Ea îi vorbi despre magazin.

- Vă descuraţi? Sunt convins de asta. îmi pare un magazin cu lipici, cred că aveţi mulţi clienţi.

- L-ai văzut?

- Mătuşa ne-a tot vorbit despre el. A impresionat-o.

- Cred că-i place să stea înăuntru şi să observe ce se întâmplă. Da, este un spaţiu intim.. .Dar cine n-are probleme financiare? O să se ivească ceva.

- Bineînţeles, şi-i reumplu paharul cu vin. îi vezi pe cei care tocmai au intrat?

Carly se prefăcu admirând decorul.

- O vezi pe tipa în rochie albastră?

O femeie tânără, cu o rochiţă minusculă şi o faţă de înger. Intrase cu un grup ce atrăgea vizibil atenţia asupra membrilor săi.

- Nu, dar ar trebui să mă documentez, adăugă ea,

când Liam spuse numele unei vedete de film despre care Carly auzise. Să-i cer un autograf?

- Mai bine nu. E cam proastă, poate că nici nu ştie să scrie.

- La ce-i trebuie, cu o asemenea înfăţişare? Nu mi-am dat seama că cinăm alături de celebrităţi.

- Sunt câteva.

Din poziţia lor puteai să observi fără să fii observat. Nu că cineva ar fi recunoscut-o pe Carly, însă Liam era destul de popular. Iar partenerul ei nu contenea cu amănuntele savuroase din viaţa unor vedete, amuzând-o la culme.

- Nu ştiu de unde au atâta energie, chicoti fata. Mi se pare un trai foarte complicat.

- Nu e, dacă te ţii de program.

- Vorbeşti din experienţă? Cu asta te ocupi? glumi ea.

- Uneori. Unele dintre aceste persoane au fost date uitării. Dar tu? Câţi iubiţi ai avut?

Ea îi povesti. De ce nu? Niciuna dintre aventurile trăite nu evoluase prea serios. încheie cu reacţia lui Barney la adresa refuzului ei de a împărţi apartamentul.

- Pe Victoria poţi s-o uiţi? se interesă Carly. Nu-ţi aduci aminte de ora şi locul în care vă întâlniţi?

- Ea îmi aduce mie aminte.

- Sunt convinsă.

Deja şi-o imagina pe Victoria sunându-l pe Liam, asigurându-se astfel că el va apărea la momentul potrivit. Si simţi degetele lui înfingându-se în carnea ei, la petrecerea mătuşii sale.

- Apropo, schimbă el subiectul, ai mai auzit ceva de Gerald după ce a ieşit din închisoare?

- Nu.

- Adică. ai dreptate.

- Tu?

- Nu.

Se lăsă tăcere. Nu era prima oară când discuţia se întrerupea, dar acum era ceva diferit. Numele lui Gerald o zdruncinase. Carly ştia doar că prietenul ei ispăşise jumătate din pedeapsă, fiind eliberat pentru bună purtare. Nu-i provocase niciun rău, dar băiatul nu dorea să mai aibă de-a face cu persoana ei. Ba mai mult, încercase să-i ponegrească numele.. .Iar ideea lui Liam de a-l aduce în discuţie i se părea o lipsă totală de tact.

Lipsă de tact şi cinism, deşi poate cu un scop precis. însă Carly nu-şi dădea seama care ar fi fost acela, şi continua să amestece în băutura din faţa ei.

- Să încerci o dată amestecată cu votcă, sugeră Liam. O combinaţie interesantă.

- Letală, presupun, şi atmosfera reveni la normal.

La sfârşit, Carly refuză coniacul, preferând doar o cafea.

- A fost o cină excelentă.

Deşi încântată, rostise cuvintele cu multă precauţie, ca şi cum cineva ar fi tras un semnal de alarmă. Liam îi spusese că a sunat acasă în timp ce o aştepta şi că vorbise cu doamna Corbe şi cu Roland.

- Şi mie mi-ar fi plăcut să vorbesc puţin cu ei. E prea târziu acum ca să le spun noapte bună?

Orele erau destul de înaintate. Oricât de ridicol părea, fata nu mai avea încredere în Liam, şi o vorbă cu una din rudele sale ar fi încurajat-o.

- Cred că mătuşa s-a culcat deja. Poate îl mai prindem pe Roland, deşi nu prea are rost.

- Aşa e. Atunci, cam asta a fost.

Camera cu uşa despărţitoare o îngrijorase. Faptul că Liam amintise de Gerald însemna că încă mai avea suspiciuni în ce o privea, şi deci uşa avea să rămână închisă, fiindcă şi el ezita.

- Nu te grăbi.

Liam încă avea coniac, dar sărise imediat s-o ajute cu scaunul. Carly inventă o scuză când se auzi un ţipăt scurt şi numele lui Liam. Era fata cu chip de înger, care se şi ridicase de la masa ei, ceea ce presupunea ca Liam să meargă să-i salute.

Carly profită de ocazie şi se retrase cu pas grăbit. Fără a mai lua seama la uşa cu pricina, ridică telefonul.

- Vorbiţi engleză? întrebă ea la recepţie.

I se răspunse afirmativ şi ceru legătura cu reşedinţa doamnei Corbe, menţionând că domnul Sherrard sunase în aceeaşi seară. în timp ce aştepta un răspuns, fata conştientiza faptul că gestul ei era unul inutil. A doua zi va fi oricum acolo; doar Liam n-o răpise de-adevăratelea. Asta doar dacă nu era vreun prieten de-al lui Gerald - puţin probabil.

Acţiona iraţional. Dacă ar fi răpit-o, n-ar mai fi primit o cină într-un hotel unde toată lumea îl recunoştea. Atunci, de ce toate grijile? Posibil ca tocmai din cauză că nu medita asupra gesturilor sale. Se distrase de minune până în acel moment, se simţise în siguranţă, fericită, după care parcă primise o lovitură sub centură.

îi răspunse un bărbat, şi ea ceru cu Roland.

- Eu sunt.

-Aici Carly.

- Salut! Părea mulţumit. Mă bucur că ai sunat, chiar mă întrebam dacă ai s-o faci.

- Ştii unde sunt?

- M-a sunat Liam.

- E minunat.

- Nu-i aşa?

- Am cinat.

- Sunt sigur. Poate că a fost o idee bună să vă abateţi, deşi am sperat să fii aici în seara asta.

-Aşa speram şi eu, se linişti ea. M-a surprins când l-

am văzut pe Liam la aeroport.

- Venea şi el, şi a reuşit să-şi ia un bilet la acelaşi zbor. Aceeaşi explicaţie. Poate că exagerase în scena cu Gerald;
poate că Liam doar făcea conversaţie, fără un scop anume.

- E cu tine?

- L-am lăsat jos; s-a întâlnit cu o cunoştinţă - Alison Parley.

- O fostă prietenă.

- Zicea că-i cam proastă.

Femeia păruse foarte încântată că-l vede, aşa că întâlnirea lor mai putea dura ceva timp, poate chiar întreaga noapte.

- Cum vă înţelegeţi? întrebă Roland.

- Bine.

- Mă bucur. Dar să nu devină prea serios, râse el. Să nu spui nimic din ce-ar putea fi folosit împotriva ta.

- E doar un avocat, nu poliţist.

- L-ai văzut vreodată pledând?

După glas, bănuia că Roland surâde, însă imaginea din sala de judecată i se întimpărise foarte clar în minte; la fel şi ochii lui cercetând-o din rândul martorilor.

- Adică în acţiune.

Nemişcat, ca o stană de piatră.

- Nu. De ce?

- Nimeni nu se pricepe mai bine să dezarmeze victima.. .după care - pac! - e ca un leu în cuşcă. Deşi ţin la el ca frate.

Carly se forţă să râdă. Roland încerca, mai în glumă, mai în serios, să descurajeze raporturile dintre ea şi Liam. Cu toate că acesta din urmă avea să-i povestească totul, din momentul în care o despărţise la aeroport de Barney. "Nici nu ştii cât de aproape am fost, şi privi spre uşă. M-aş fi culcat cu el."

- Voam doar să-ţi urez noapte bună.

- Noapte bună, draga mea. Ne vedem mâine; şi nu te lăsa trasă spre alte destinaţii.

- Promit.

Lăsă receptorul în furcă grijulie, ca pe un obiect fragil, după care rămase nemişcată. Liam nu menţionase legătura lui cu Alison. De fapt, nu spusese mai nimic despre persoana lui. Discutaseră despre alţii, fără a intra în amănunte delicate sau secrete, deşi ea îi dezvăluise unele lucruri personale. Normal - se aflase în boxa martorilor încă din clipa în care o atrăsese în capcana falsei siguranţe, a spiritelor îngemănate; până îi stârnise dorinţa.

Asta era cel mai grav. Ar fi fost gata să deschidă uşa. Se aflase la doar un pas de a se îndrăgosti de Liam, spre nenorocirea ei.

Sau se putea înşela. Roland de asemenea. Zborul

împreună, camera de hotel, erau menite să-i aducă celuilalt mai multe informaţii cu privire la persoana ei. Poate făceau parte din planul de seducere. Iar întâmplarea făcuse ca ea să nu se simtă prinsă în capcană până la întrebarea despre Gerald, când el jucase rolul avocatului - o greşeală; îşi dezvăluise adevăratele intenţii.

O noapte împreună ar fi pus capăt relaţiei cu Roland. I-ar fi adus ei însăşi o reputaţie proastă - ironie, nu? Căci Carly era departe de orice idee de promiscuitate.

Se ridică amorţită, obosită, încercând să-şi scoată lănţişorul de la gât. Pe tot parcusul ritualului de noapte, nu-şi putu lua ochii de la uşa despărţitoare, sigură că Liam avea să bată la ea, mai devreme sau mai târziu. Asta în cazul în care nu petrecea noaptea alături de vechea lui cunoştinţă sau dacă nu întârzia prea mult încât să nu-şi mai permită să bată la uşa altei femei.

în lipsa fostei iubite, ar fi urcat împreună. în dreptul camerei ei, Carly i-ar fi urat noapte bună fără alte intenţii, căci situaţia se schimbase complet de când vorbise cu Roland. Dimineaţă avea să se arate amabilă, nimic mai mult. Deja se lăsase prea mult condusă de el. Ba chiar prea departe; cel puţin îşi venise în fire înainte de a cădea în prăpastie, sau în mâinile lui, la propriu.

Dezbrăcă rochiţa sclipitoare, iar căptuşeala fină îi

mângâie pielea precum o atingere răcoroasă. O aruncă pe un scaun. Dacă Liam va ciocăni, n-avea să-i răspundă. Ar fi adormit pe loc. Stinse lumina ca să n-o dea de gol; se demachie, apoi intră în aşternuturi, aşteptându-se s-o fure somnul imediat.

Se zvârcoli neîncetat şi îndelung. Când încerca să se gândească la lucruri plăcute - la doamna Corbe, la Roland - îi răsărea mereu în minte chipul lui Liam. Când reuşi într-un final să adormă, visă la cele petrecute peste zi: plimbarea prin piaţă, picnicul, cafeaua. însă toate întunecate, şi Liam privind-o cu ochi vicleni. O tot întreba ce s-a întâmplat cu Gerald. Carly se trezi şi mai obosită, de parcă n-ar fi dormit deloc.

Nu era responsabilă pentru Gerald. Acesta nu dorise s-o mai vadă. Poate că era vinovată, aşa cum insinuase avocatul său, deşi prietenii lui Carly susţineau contrariul.

O bătaie în uşă o făcu să tresară, aproape sigură că nu era prima, şi că se trezise tocmai din această cauză. Ce încerca oare Liam? Se vede treaba că-şi făcea iluzii, crezând că va deschide şi-i va sări în braţe. Cu toate că mai devreme fusese disponibilă. Era indignată, ca şi cum de partea cealaltă s-ar fi aflat un străin. S-ar fi ridicat să-l întrebe ce vrea, dar parcă-l auzi bolborosind ceva.

Apoi ciocănitul veni dinspre fereastră. Se iscase un

vânt puternic, iar închizătoarea cedase. Carly se ridică şi o închise la loc. Apoi se lăsă tăcere, şi fata începu să tremure.

Afară era întuneric. Stelele, atât de minunate când ajunseseră, acum se ascunseseră după nori. Carly se furişă înapoi în pat, încercând să vadă ceasul. Aproape două. Se linişti la gândul că între ea şi Liam nu se întâmplase nimic. Oare el era dincolo? O cuprinse o dezolare mai tristă ca orice trăire din ultimii ani. Sentimentul o surprindea chiar şi pe ea, căci nu se întrista prea uşor. Ar fi putut să-şi înfunde faţa în pernă, să suspine până nu mai putea.

Dar nu vărsă nicio lacrimă, ci adormi la loc în scurt timp. Se trezi cu razele soarelui gâdilând-o, auzind din nou aceleaşi ciocănituri. De data asta erau la uşa principală. Deschise, iar în prag o găsi pe ospătăriţa din seara precedentă, cu o tavă în mână.

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.. .Mulţumesc.

Puse tava pe o masă, iar femeia remarcă ce frumos era afară, deşi se vedea şi cu ochiul liber.

Bău din cafea, apoi se uită la imaginea încercănată din oglindă. îşi aruncă nişte apă pe faţă, delectându-se cu delicatesele pregătite. După ce termină cu împachetatul, ieşi pe coridor, ezitând în faţa uşii lui Liam. Nu bătu, ci coborî în hol, unde recepţionera o

anunţă că Liam e la bucătărie.

- Ies să iau o gură de aer, anunţă Carly.

Se îndreptă spre zona unde presupunea că e grădina de trandafiri. Găsi într-adevăr o grădină, dar cultivată doar cu legume; nici urmă de flori. O privi nedumerită, convinsă că în seara precedentă simţise miros de trandafiri. Oricum, ziua trecuse aproape ireal, ca şi cum ar fi fost îndrăgostită. Carly se amuză singură la o asemenea idee. Dar ceva dinlăuntrul ei îi şterse zâmbetul, şi se pomeni supinând.

- Carly! o strigă Liam de la celălalt capăt al grădinii. Eşti gata?

- Imediat.

El nu-i veni în întâmpinare, iar ea nu grăbi pasul. Cu toate că-şi dorea să plece, prezenţa lui o descuraja complet. Apropierea lor devenea riscantă. Era ca-ntr-un joc cu şoarecele şi pisica.

- Am sunat aseară la castel, zise ea.

- Da?

- Am vorbit cu Roland, care m-a avertizat să nu mă încred prea mult în tine. A zis că te pricepi la a descoase omul de secrete.

- Ce prostie, şi păşiră alături până la maşină, unde el îi deschise portiera. îţi aduc valiza.

- Ai plătit?

- Da.

- Aş vrea să-mi plătesc partea mea.

- Nici nu discut, şi dispăru înainte ca ea să scoată o vorbă.

Era hotărâtă să nu se mai îndatoreze faţă de el. Poate că făcea
toate acestea din pură generozitate; sau poate că încerca s-o atragă în cursă. Indiferent de situaţie, în dimineaţa aceea Carly stătea cu garda ridicată.

Liam ieşi din hotel însoţit de Alison. Aceasta purta un costul crem, ce se potrivea cu nuanţa părului ei, şi râdea de ceea ce spunea Liam. Dintr-o dată, fără nicio legătură, Carly simţi că ea este cea vizată, şi se îmbărbătă. Să-i arate când va urca în maşină că e pregătită să-i înfrunte pe amândoi.

- N-ai cunoscut-o pe Alison, nu? se apropiară cei doi.

- îmi pare bine, zise Carly. "Sigur îşi joacă rolul la fel de bine şi în viaţa reală."

De aproape, Alison Parley arăta senzaţional şi avea un glas uşor răguşit şi interesant totodată.

- Si mie, apoi o ignoră complet pe Carly. Să mă suni cât mai curând, promiţi?

- Bineînţeles. Spor la treabă, şi se urcă în maşină, pornind, lăsând-o pe cealaltă să dea din mână.

- Victoria ar fi fost încântată. O veche prietenă, nu?

- A făcut douăzeci şi opt de ani luna trecută.

- Cam tinerică. E frumoasă, dar proastă - mi se pare

că ai spus chiar tu. Nu te încurci cu femei prea inteligente, nu?

- De ce spui asta?

O zi extraordinară, cu un soare sclipitor; mergeau cu trapa deschisă, ca deunăzi, dar atmosfera prietenoasă dispăruse. Intervenise un scurtcircuit.

- Tu mi-ai spus că Alison e proastă; despre Victoria nu ştiu mare lucru, dar din vedere mi s-a părut tot o adolescentă.

- A, Victoria e destul de deşteaptă.

- Destul pentru ce? murmură ea, hotărâtă să nu mai spună nimic despre prietenele lui, căci tindea să devină obraznică. Oricum nu era problema ei, atâta doar că ea îi dezvăluise aventurile prin care trecuse, în timp ce el nu.

Se înfundă în scaun, urmărind plopii care alergau prin dreptul geamului şi care mărgineau vaste câmpuri neîngrădite. Mai zărea din când în când câte un cal trăgând la plug; Liam încetinea la fiecare intrare într-un sat sau orăşel. Clădirile erau acoperite de plante agăţătoare, iar la ferestre se vedeau alte ghivece, aducând pete de culoare pe fundalul gălbui sau maroniu al obloanelor.

La prânz, opriră la un mic local. în timpul conversaţiei, Carly îşi măsură foarte atentă cuvintele. Deşi discutau mai degrabă ca doi străini, fără a lungi

prea mult pauza. Liam se arăta la fel de nerăbdător să ajungă, evident plictisit de compania ei. Abia dacă mai schimbară câte o vorbă pe tot parcursul drumului. Carly îşi ocupa timpul cu harta din buzunarul uşii, pentru a nu-l mai întreba unde se aflau. Nu găsea altceva mai bun să-i spună, deşi cu alte persoane ar fi flecărit continuu.

Coasta franceză se deschidea asemănător cu cea din Cornwall, dar la scară mai mare. Mulţi kilometri de pereţi stâncoşi ce coborau abrupt spre marea învolburată. între masive se întindeau plaje cu nisip fin. De pe coastă se desprindeau mici poteci care duceau spre cătune de pescari; din loc în loc, mai răsăreau şi câteva cabane luxoase sau campinguri. Pe stâncile mai înalte se vedeau cabane vechi sau puncte de observaţie, chiar şi un fel de ruine de castele. Jos, marea se spărgea de mal, mugind, împroşcând vapori în atmosferă.

Carly abia se putea abţine să nu strige la fiecare lucru inedit pe care-l observa, dar era hotărâtă să nu joace rolul turistului cu Liam. Astfel că-şi păstra bucuria noutăţii doar pentru sine, mulţumindu-se să nu-i acorde deloc atenţie.

Abia când zări indicatorul cu numele Guirec Vert îi scăpă un gest de emoţie. Când maşina coti spre o poartă mare, străjuită de două bestii, Carly se răsuci în

scaun pentru a le vedea mai bine.

- Ce sunt?

- Lei; cu aripi.

- Interesant.. .parcă vor să zboare.

- Se zice că ultima oară şi-au luat zborul acum o sută de ani.. .aşa că nu trebuie să-ţi faci griji.

Probabil o legendă locală, pe care avea s-o audă mai încolo. N-avea de gând să-l întrebe pe el şi oricum reşedinţa doamnei Corbe, ce se desfăşura înaintea ochilor ei, o lăsă fără glas.

Aleea era flancată de plopi, până la nişte scări semicirculare, care duceau spre uşa principală. La fiecare latură a scărilor se aflau vase uriaşe cu muşcate. Casa fusese pesemne construită din cărămidă roşie, acum îngălbenită sau acoperită de iederă. Aripa stângă dădea tocmai în stânci; la capăt, un turn înalt, ce oferea cu siguranţă o privelişte extraordinară asupra mării. O casă veche. Cine ştie câte poveşti ascundea, gândi fata, agitându-se în scaun imediat ce el parcă la scări. Ştia că este urmărită, dar nu-l putea înfrunta. Apoi, pe uşă apăru Roland, alergând spre ea.

Carly coborî repede, pentru a fi întâmpinată şi sărutată uşor. Se bucura că-l vede. Celălalt îi urmărea, de-alături, cu o expresie cinică, ca şi când cineva i-ar fi spus ceva de necrezut. La fel ca în clipa despărţirii de Barney, Carly îl privi pe Liam peste umărul lui Roland,

întebându-se de ce se simte atât de lipsită de apărare, cu toate că era îmbrăţişată şi dorită. Fugi iute spre capul scărilor, unde doamna Corbe stătea în prag.

Bătrâna îşi desfăcuse braţele, ducând-o pe Carly cu gândul la căldura unei rude apropiate. Poate că într-adevăr îşi dorea să fi fost Antoinette, însă trebuia să se ferească de astfel de vedenii.

- Ce bine că aţi ajuns teferi. A avut Liam grijă de tine?

- Bineînţeles.

- Sper că nu prea atent, zâmbi Roland. Dar am auzit că v-aţi întâlnit cu Alison Parley la hotel, la care femeia în vârstă rămase nedumerită. Fătucile astea apar peste tot.

- Mă bucur că Liam a reuşit să scape câteva zile, şi că aţi călătorit împreună.

- Si eu de asemenea, adăugă Liam, cu ochi sclipitori, încât Carly se felicită că nu petrecuse noaptea cu el.

Altfel, el s-ar fi putut folosi de acest atu.

- Vrei să mergi în camera ta? zise gazda.

- Da, vă rog.

O femeie care stătuse până atunci în umbră, păşi înainte.

- Care cameră? se interesă Liam.

- Cea de lângă sala de studiu.

- Cred că alta ar fi mai potrivită, continuă el.

Probabil că se refereau la camera nepoatei. Carly căuta un pretext să solicite o altă cameră, dar bătrâna insistă.

- E cameră de oaspeţi de multă vreme.

- Poate. şi cea care luase valiza fetei îşi continuă drumul.

Spre uşurarea lui Carly, camera arăta bine. Se temuse că va
găsi totul aşa cum le lăsase cealaltă la moartea ei; cărţi peste tot, haine pe dulap, poate chiar vreo păpuşă. însă nici urmă de lucruri personale. Servitoarea o lăsă singură, iar fata despachetă în tăcere.

Spaţiul era unul intim, tapetat în culori calde, mobilată în alb şi auriu, curios pentru o cameră de copil. Oricum, ar fi avut acum vârsta lui Roland, şi Carly se cutremură la gândul morţilor. Păşi spre fereastră ca să-şi limpezească mintea.

Avea vedere spre mare. Stătu acolo clipe îndelungate, inspirând adânc acea acalmie şi frumuseţea locurilor. Zări o formă asemănătoare cu nişte turnuri în depărtare despre care avea de gând să întrebe la cină. Dorea să memoreze cât mai multe amănunte, pentru a le împărtăşi celor de-acasă. Lui William i-ar fi plăcut leii cu aripi de la poartă; putea chiar să inventeze nişte poveşti de adormit copiii pe marginea lor.

Se răcori puţin, apoi îşi refăcu coafura şi machiajul. Cu toate că se putea obişnui cu lucrurile celeilalte fete, ar fi preferat o altă încăpere. îi răsări în minte îndoiala cu privire la justificarea venirii sale aici; plecă privirea în pământ.

Pe măsuţa de toaletă găsi mai multe porţelanuri şi o tavă, precum şi o cutiuţă, tot din porţelan. Luă căpăcelul, admirându-i lucrătura fină. înăuntru eraun lănţişor de argint cu ametiste. Probabil că aparţinuse fetei; era genul de bijuterie purtat de copile. Carly îl trase afară şi-l aranjă în jurul gâtului, admirându-se în oglindă, totodată tristă din cauza sorţii nefericite a Antoinettei.

Nu putea coborî astfel; nu-i aparţinea. Pe când încerca să-l desfacă, cineva ciocăni.

- Intră, şi-şi acoperi maşinal gâtul cu palmele.

- Eşti aşteptată, apăru Liam.

- Vin.

- Vino, spuse el şi păşi înăuntru. Si ar fi bine să-ţi dai lanţul jos înanite, scrâşni el.

- încerc.

- De ce l-ai pus?

- Nu ştiu. Am deschis cutia şi l-am văzut. A fost. ?

- Da, şi să nu crezi că dacă stai aici poţi pune mâna pe ceva.

- Nu eu am cerut să stau aici. Mătuşa ta a zis că e

cameră de oaspeţi de multă vreme.

-Aşa e.

Se aflau acum unul lângă celălalt, şi Carly se aşeză la loc pe scăunel.

- Dar tu eşti primul musafir.

- înseamnă că.nu prea aveţi musafiri?

- Alte camere sunt întotdeauna pline. Dar aici nu intră nimeni. Si scoate-ţi odată lanţul acela!

- închizătoarea e cam buclucaşă, şi-i tremurau mâinile. Nu pot.

Mâinile lui se întinseră spre ea şi Carly încercă să stea dreaptă. Era conştientă că Liam îi va desface doar încuietoarea, dar se panică de parcă cineva o ataca. în clipa în care el o atinse, fata îi îndepărtă sălbatic palmele, iar el o împinse cu atâta forţă, încât se pomeni aruncată pe pat.

Niciunul nu îndrăzni să comenteze scena. Se uitară înveninaţi
unul la celălalt.

- Să nu apari jos purtându-l, rosti el răguşit şi ieşi.

Carly căzu în genunchi. O nebunie totală. Se luptaseră - la propriu. Ea încercase să-l prindă, iar el o îndepărtase. Ea începuse, fără a întâmpina comentarii, nici măcar mirare din partea lui. Pur şi simplu o evitase, o dăduse la o parte.

O nebunie! Nu mai întâlnise bărbaţi care să se lase

stăpâniţi de propria mânie. îşi privi îngrozită palmele, apoi merse din nou la oglindă. Ar fi fost în stare să-l ucidă, dar mai bine se stăpânea, căci o putea înfrânge mult mai uşor!

Capitolul 5

îi tremurau mâinile atât de tare încât ar fi fost în stare să rupă lanţul. însă îl roti, privind în oglindă tipul de închizătoare. Una simplă, cu care însă n-avea sorţi de izbândă. Si nici n-o putea forţa. Mai bine ruga pe cineva s-o ajute. Nu pe Liam. Mai bine pe Roland, numai să-l găsească. Nu dorea nici ca doamna Corbe s-o vadă astfel. Nu din cauza situaţiei, deşi putea fi o piesă valoroasă. Dar faptul că aparţinuse nepoatei şi că altcineva îl purta acum, o putea deranja pe gazdă.

îşi aranjă un şal în jurul gâtului, ascunzând podoaba. Trase adânc aer în piept şi coborî. Nici urmă de Liam când ieşi pe coridor. Rămase locului o clipă, pentru a se reculege. Casa era îndeajuns de mare ca să te pierzi în ea. Si foarte tăcută. Trecu prin faţa mai multor uşi închise întrebându-se care fusese camera de studiu, şi care probabil ducea în turn - cel puţin aşa îşi amintea ea dintr-un tablou.

Când intră în sufragerie, Liam părea destul de calm, după glas. Ceilalţi doi se întoarseră zâmbitori către nou-venită. Liam o fixă rece, grav, sigur pe sine. Deşi chiar înainte folosise forţa fizică împotriva ei.

Ştia că încă poartă lanţul. Se uita fix la eşarfă, iar Carly înghiţi în sec, simţind că se înăbuşe din cauza strânsorii.

Se aşternu masa, timp în care cei patru discutară

despre planurile ei de vacanţă. Roland reveni la promisiunea de a o învăţa să călărească, dar Carly îşi aminti că se teme puţin de cai. Atunci, el îi sugeră înotul, iar ea îl acceptă, încântată.

- Ai grijă, o avertiză doamna Corbe. Stâncile şi curenţii pot deveni adevărate pericole.

- Te păzesc eu.

Carly mulţumi, în sinea ei gândind că n-ar fi acceptat să înoate alături de Liam, care nu s-ar deranja pentru a o salva.

Mai erau şi câteva locuri ce meritau vizitate: orăşele, ruine.

- Sunt nişte ruine în larg? întrebă ea. Am văzut ceva de pe fereastră.

- O să mergem la flux, zise Roland. Acolo a fost o capelă de secol doisprezece, construită de un comandant în semn de mulţumire pentru salvarea fiicei sale.

- Salvare de la ce?

- Din mâna piraţilor.

- Dumnezeule! Şi cum a scăpat?

- Se zice că pe la 1110, o femeie foarte frumoasă şi credincioasă se plimba pe plajă când o barcă a acostat la mal, şi din ea a coborât un tip înfiorător. Căpitanul era tocmai pe punctul de a-i face felul, iar fata a început să invoce spiritele sfinte, zise doamna Corbe.

- Feioarele aveau acest obicei pe vremea aceea, interveni Roland. Leii înaripaţi de la poarta casei tatălui ei au venit la ea, săltând-o pe spinarea lor, în timp ce piraţii s-au retras în grabă. Si asta e legenda leilor de aici.

- De la poarta voastră?

- Nu sunt cei originali, surâse bătrâna. Dar poate ne vor proteja şi pe noi în caz de nenorocire. întotdeauna mi-au plăcut foarte mult.

- Sunt sigură. Pot apela şi vizitatorii la ei?

- Acţionează după reguli foarte stricte, observă Liam. Ajută doar persoanele care merită.

Ceilalţi doi considerau remarca nepotrivită în prezenţa unei doamne.

- Si de unde ştii că eu nu mă conformez standardelor?

- A, simt că te-am citit foarte bine, zâmbi el din partea opusă a mesei.

- Nu mă cunoşti absolut deloc.

Ceea ce nu era adevărat. Stia amănunte necunoscute chiar de ea până în clipa reîntâlnirii. Carly nu credea că există vreo persoană care s-o poată dezechilibra emoţional aşa cum reuşise Liam. Dar situaţia actuală era exact pe dos. Fata trezise fiara ce zăcea înlăuntrul lui. Carly era conştientă că dacă le-ar fi povestit scena de mai devreme, niciunul n-ar fi crezut-o.

Nici ei nu-i mai venea să creadă, acum că stătea în faţa ei, mult prea civilizat pentru a ridica mâna asupra unei femei. "Măcar că reacţia mea a fost una inexplicabilă".

Ochii însă îl trădau, cel puţin din punctul ei de vedere. Când îl înfruntă direct, o străfulgera un curent, ca şi cum ar fi atins un fir electric. Se întreba dacă aceeaşi imagine se citea şi-n privirea ei. Se întoarse către doamna Corbe.

- Ador legendele. Am mai ascultat multe, dar niciodată despre lei zburători. Lui William o să-i placă - băiatul lui Ruth. Dar fireşte că am să fac din personajul principal o prinţesă. Apropo, sper că n-a aparţinut familiei dumneavoastră?

- Strămoşii noştri au ajuns aici în secolul al şaptesprezecelea, cu mult după consumarea faptului; care, până la urmă, e doar o poveste.

- A, nu! Pe vremuri, totul se petrecea altfel. Cu dragoni, cavaleri, vrăjitoare.. .şi piraţi.

Liam devenise plictisit - probabil din cauza conversaţiei inutile.

- Te văd pirat, observă ea, şi nu m-ar mira dacă vreunul dintre strămoşi a fost pirat.

- Da? răspunse el. Cu siguranţă însă, eu nu te văd ca pe o fecioară.

- Liam! strigă bătrâna, palidă.

- Scuze, surâse el.

- Voi tinerii spuneţi unele lucruri cu atâta uşurinţă. N-a fost deloc amuzant.

"Nu e nici prea tânăr, şi nici n-a dorit să pară amuzant, gândi Carly. La minte e mai închistat decât dumneavoastră, şi-mi dau seama că-şi cere scuze doar pentru că-i sunteţi rudă."

- îţi accept scuzele, rosti ea.

Mai târziu sosi un vizitator. După masă, Carly pătrunse într-un fel de salonaş cum mai văzuse doar în muzee. Simţea ca şi cum covorul vechi, superb de altfel, ar fi acoperit nişte relicve, iar nişte săgeţi ar fi indicat calea de ieşire. îi era peste mână să umble nestingherită, să atingă toate acele lucruri minunate, să stea alături de doamna Corbe într-un fotoliu de brocart şi să calce pe covoarele persane.

Gazda aduse un album de fotografii din care-i arătă fetei poze din tinereţea ei, de pe vremea când trăia soţul şi băiatul, probabil tatăl Antoinettei. Carly avea la dispoziţie trei albume groase. Bănuia că băieţii şi fata aveau să apară abia în al doilea, în toate ipostazele maturizării lor. Fraţii se aşezară undeva în lături, discutând despre afaceri.

Fotografiile o fascinară complet, ca orice poză veche atunci când recunoşteai pe cineva. Exact aşa cum bănuise, doamna Corbe fusese foarte frumoasă, însă atenţia ei se concentră de câteva ori asupra celor doi

din faţă.

Musafirul - un bărbat îndesat şi grizonant intră şi păşi direct spre bătrână.

- Madame.
- Mon cher Louis!
- Vous allez bien ce soir?
- Oui, tres bien.
- Bon, bon.

îi ţinea încheietura într-a lui, verificându-i pulsul - deci era doctor. Prezenţa lui, în condiţiile în care femeia suferea de ceva, era una la ordinea zilei. Ceea ce o sperie pe Carly, ca şi cum relaţia dintre ele ar fi fost una strânsă. Poate însă că totul se datora vârstei înaintate. Carly fu prezentată doctorului Castel care-i sărută ceremonios mâna şi se interesă într-o engleză fluentă din ce parte a Angliei vine. Se pare că bărbatul cunoştea zona; împreună cu fiica lui, înnoptaseră la Liam. Dacă fata îi semăna, nu era genul preferat de Liam; probabil că acum trecuse de patruzeci de ani, şi deci, deveniseră prieteni de familie.

- Serviţi un parah de vin, nu? iar Roland îndeplini formalităţile.

Se plasară cu toţii în cerc, iar Carly deveni visătoare, fără ca ceilalţi să-şi dea seama de intenţia ei de a se integra acelui mediu. Stătea rezemată de pernele moi, ascultând. Vorbeau în engleză, ca şi cum prin acele

părţi nu s-ar fi cunoscut franceza.

- Pledoaria ta în cazul criminalului de acum o lună a fost fabuloasă, remarcă doctorul către Liam. Atâtea pagube a făcut!

- Am fost mulţumit, deşi mi-am cam ieşit din fire.

Carly zâmbi în sinea ei, imaginându-şi un Liam avocat.

- Doar nu i se spune Inchizitorul degeaba! zise fratele său. Niciodată nu l-au văzut să-şi piardă cumpătul.

- Aşa ţi se spune? întebă ea.

- Normal că nu.

- Dar întotdeauna reuşeşti să te stăpâneşti?

- în sala de judecată, da.

Sună telefonul - era pentru Liam.

- Ti-am spus că Victoria a sunat aseară. Se aştepta s-o suni imediat ce ajungi; ce-i spui?

- Nu prea multe.

- Aş preconiza o despărţire, observă Roland, când fratele lui ieşi. Alison s-a arătat la fel de amabilă ca şi anul trecut?

Deci, Alison era "fata de anul trecut", care n-ar fi refuzat să revină în actualitate.

- Ieri am văzut-o prima oară, dar arăta fantastic, zise Carly.

- Din păcate ai dreptate, e o veche prietenă, şi

doamna Corbe îl bătu pe Roland pe umăr; un semn că toate speranţele de perpetuare a familiei rămâneau în el. Carly ajunse să întrebe dacă nu cumva planurile o includ şi pe ea.

"Nu, mulţumesc. O idee cam pretenţioasă. Bătrâna mă place, la fel şi Roland, dar n-am de gând să contribui la înmulţirea lor."

Doctorul rămase cam o jumătate de oră. La plecare, se interesă dacă doamna avea destule pilule.

"Pilule?" se întrebă Carly. Se referea desigur la somnifere, dar de ce lua bătrâna pastile? întrebată, femeia făcu un gest a lehamite şi-i spuse să nu se îngrijoreze. Imposibil. Carly începu a gesticula, uitând pentru o clipă de bijuteria de la gât. Salul îi căzuse, iar doamna Corbe făcu ochii mari. Liam înjură, sau cel puţin aşa părea. Bătrâna nu dădea semne a-l fi auzit, continuând să fixeze lanţul.

- L-am.. .găsit într-o cutiuţă de pe masă. L-am încercat şi s-a înţepenit încuietoarea. Voiam să rog pe careva să mi-l scoată.

- M-am oferit eu, interveni Liam.

- Credeam că mă descurc şi singură.. .îmi cer scuze, n-ar fi trebuit să-l pun la gât.

- îţi stă foarte bine, draga mea. îl poţi păstra.

- N-aş putea. Te rog să-l desfaci, se uită la Roland.

Dură câteva secunde, fie din cauză că încuietoarea

se blocase, fie că era prea complicată. Degetele lui Roland, deşi o atingeau, nu-i confereau aceeaşi senzaţie puternică de mai devreme, cu toate că celălalt n-o atinsese deloc.

Liam întinse palma, iar Carly lăsă să-i cadă lanţul în ea. Bărbatul îl puse în buzunar. Cu siguranţă, fiecare dintre cei prezenţi şi-o amintea pe Antoinette purtându-l. Carly n-o făcuse intenţionat, dar Liam respingea orice posibilitate ca lanţul să ajungă în posesia ei.

- Cred că o să-mi fac plimbarea de seară. Vrei să mă însoţeşti?

- Da! se grăbi fata s-o ajute, cu toate că nu era necesar.

Bătrâna o duse până la baza turnului, unde se aşezară pe o
bancă de piatră. Carly îi asculta poveştile din tinereţe. Era timp de flux. în depărtare se mai zăreau stâncile, cu nisipul lucind printre ele, şi cu bolovani din loc în loc. începu să adie briza.

- Nu vreţi şalul? întrebă Carly. Mă duc să-l aduc.

La intrarea dinspre terasă, Carly încetini, auzindu-i pe cei doi fraţi certându-se.

- Ce te-a apucat? întreba Roland, iritat.

- îţi spun eu ce, răspunse celălalt. Magazinul nu le merge bine, dar ea nu duce lipsă de nimic. Tipul care a condus-o la aeroport trăia cu speranţa că se vor muta

împreună, dar ea a găsit o ofertă mai bună - mătuşa Aimee, sau poate chiar tu. Probabil că mătuşa n-o citeşte, dar tu ai face bine să-ţi deschizi ochii. Ai grijă că un pretendent a ajuns la închisoare făcându-i poftele, şi ea nici măcar nu s-a deranjat să-l caute după aceea. Se putea sinucide, ei nici că i-ar fi păsat.

- Dar n-a făcut-o, nu? se îngrozi Roland.

- Nu.

- într-adevăr, n-a făcut-o! izbucni ea, intrând. Dar aş fi aflat imediat. Aporpo, de unde ştii ce s-a întâmplat cu el?

- îţi pasă?

- Nu vreau să-l mai văd, dar îi doresc tot binele. Ce ştii despre soarta lui?

- Că trăieşte şi are o afacere prosperă.

- Mă bucur. Spuneai că nu-l cunoşti pe Gerald.

- Aşa e, dar m-am informat după ce ai intrat tu în scenă.

- Sperai că s-a sinucis? Că mi-am încărcat conştiinţa cu el?

îl ura atât de tare pe Liam, încât ar fi fost în stare să-l pocnească.

- S-a întrebat cineva ce-am pătimit eu?

- la spune, o invită el calm.

- N-ai înţelege, şi-l privi pe Roland, mut de uimire, după care luă şalul. Noapte bună, domnilor.

Ieşi pe terasă cu capul sus, cu toate că nimeni n-o urmărea.
Oricum, lui Liam îi rămânea indiferentă, şi-n genunchi de s-ar fi târât.

- V-a spus Liam ceva despre Gerald Collet? întrebă fata, aşezându-se la scurt timp alături de gazda ei.

- Cine e Gerald Collet?

Deci nu ştia, dar va afla. Şi era mai bine ca ea să-i explice prima.

- O persoană pe care am întâlnit-o acum mulţi ani, şi care fura ca să-mi facă mie pe plac. Eu credeam că e vorba de banii lui, dar m-am înşelat. Liam ştie totul şi acum crede că încerc să vă şantajez. Mă consideră o.

Nu reuşi să sfârşească, îi lipsea forţa interioasă de a mai continua. Ochii i se umeziră, iar Carly nu-şi mai putu reine lacrimile.

- E în regulă, o linişti femeia, şi fata se cuibări la pieptul ei, descărcându-se. Despre asta vorbeau acum? Te-a supărat?

- Nu.Dar nu e drept, pentru că nu sunt aşa cum mă consideră el.

- Vino cu mine, şi se ridică, ţinând-o de mână.

- Unde?

Nu se putea întoarce tocmai acum, căci doamna Corbe se îndrepta spre casă.

- Nu pot intra deocamdată.

- Ba sigur că poţi, şi atingerea ei deveni mai fermă.

Dacă s-ar fi opus, ar fi doborât-o pe bătrână. însă aceasta din urmă persista în intenţia ei, iar Carly se târî după ea.

Cei doi se aflau cam în aceeaşi poziţie în care-i lăsase - Roland într-un fotoliu, Liam în altul. Poate că auziseră paşi apropiindu-se, căci stăteau în tăcere, privind uşile largi ale terasei pe care cele două femei intrară. Exact ca-ntr-o piesă, medită Carly, cu obrajii aprinşi şi ochii înflăcăraţi.

- Liam, rosti bătrâna, ce s-a întâmplat? Uite ce i-ai făcut fetei!

Si el o privi - un chip inert, dar măcar o privea.

- Ce-am făcut?

- Mi-a explicat despre scena cu acel tânăr. Dar nu Carly îl întreţinea, ci ea a fost cea înşelată. De ce-i faci zile fripte cu acele amintiri? Nu-ţi stă în fire să te porţi urât.

"Nu faţă de dumneavoastră. De aceea e atât de suspicios faţă de mine, crede că vă apără. Si poate şi din cauza banilor. Crede că umblu după moştenirea Antoinettei"

- Bine, să trecem peste. De-acum o considerăm pe Carly o bomboană de fetiţă, şi-şi puse mâna pe braţul ei, zâmbind.

Carly îşi dorea să scape din acel loc, să zboare

cumva. încercă să râdă. Abia o baie firebinte reuşi s-o mai liniştească. Se gândi la Ruth şi la grijile acesteia. Prietena ei se îngrijora pentru că îi creştea chiria cu fiecare zi. Dacă ar fi acceptat colierul şi dacă pietrele erau veritabile, Carly l-ar fi vândut pentru a-şi ajuta colega. Lui Liam nu i-ar fi părut nimic suspicios dacă accepta darul. Stând întinsă, cu pătura peste ea, fata începu a tânji după cineva care să-i stea alături. însă nu după Barney, în ciuda ofertei sale reconfortante.

A doua zi dimineaţă, se trezi hotărâtă să plece de acolo cu primul mijloc de transport. Dacă acuzaţiile lui Liam îi prejudiciaseră imaginea în ochii lui Roland, putea foarte bine să nu mai rămână. Acesta din urmă o întâmpină în capul scărilor:

- Ai dormit bine? Normal, altfel n-ai arăta ca o floare!

Nu se odihnise, dar machiajul făcea minuni.

- Dacă mai ştii cum arătam azi-noapte, nu e de mirare cum arăt acum.

- Apropo, îmi pare rău că ai auzit discuţia cu fratele meu. Nu s-ar fi petrecut toată scena respectivă dacă.

- Adică l-ai fi redus la tăcere?

- Da.

- Nu mi-ar fi părut rău.

- Hai să uităm asta, şi-i zâmbi larg.

- Ce zi minunată! intră Liam.

- A fost.

- O să-ţi arătăm împrejurimile.

- Amândoi?

- Nu neapărat.Eu sunt în vacanţă, dar cred că Roland are treabă.

- Nimic care să nu poată aştepta.

Fata mâncase în cameră, aşa că acum beneficia de un tur complet. O conduseră din cameră în cameră, stârnindu-i admiraţia cu fiecare lucru nou pe care-l vedea. Şi erau atâtea - tablouri ale unor pictori faimoşi, portrete de familie. Roland îi oferea toate explicaţiile, dar ea se pomenea când şi când trăgând cu coada ochiului spre celălalt. într-adevăr, exista şi un pat în care dormise Napoleon, într-o cameră cu tavan de stejar.

- Doarme cineva aici?

- Ocazional, răspunse Liam. Singura cameră nerevendicată de nimeni a fost cea a Antoinettei.

- Mai bine mătuşa voastră nu mă punea acolo. Nu-i pot lua locul, oricum.

- Ştim, zise Liam.

- Aş vrea o altă cameră.

- Ce zici de asta?

- E totul original? şi atinse cuverturile de mătase.

- Da.

- N-aş îndrăzni! M-aş îngrozi doar să ştiu că am vărsat cafea sau că am rupt vreun cearşaf din cauza

unui coşmar. Dar mi-ar plăcea să le spun acasă că am stat aici.

- Fă-ţi pe plac, şi ea se aşeză timidă pe marginea patului.

Liam îngenunche alături şi-i scoase un pantof, apoi pe
celălalt.

- întinde-te şi gândeşte-te la Napoleon, şi ea îl ascultă.

Nu era cel mai confortabil pat, cam tare, dar se lungi în voie sub privirile lui Liam. Si-apoi, dintr-o dată, chipul lui amuzat se întunecă. Fata ar fi vrut să ţipe, dar tocmai atunci Roland spuse ceva despre şemineu şi ea se încălţă la loc, prefăcându-se că admiră detaliile arătate.

Dacă ar fi fost doar cu Liam în cameră, l-ar fi strigat pe nume. însă acesta din urmă îi vorbea acum despre descendenţii familiei, cu un glas atât de lin, uşor plictisit. Adineuri citise o dorinţă clară în ochii lui, dar poate se înşela. Roland nu observase nimic. însă Carly era sigură că în acele clipe în care o privise de sus, Liam o dorise intens, şi că dacă şi-ar fi dus planul până la capăt, ea s-ar fi aprins încă de la prima mişcare.

Capitolul 6

Deşi n-o agrea, Liam o dorea fizic - un amănunt măgulitor, dacă nu l-ar fi dispreţuit într-atât. Carly putea controla întreaga situaţie dacă reuşea să-şi păstreze mintea clară.

Nu-şi închipuise că dorinţa fizică poate apărea fără atracţie, şi chiar se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă Roland n-ar fi fost şi el prezent acolo. îşi aminti de chipul sălbatic al lui Liam din acele clipe şi de impulsul ei de moment. însă îl ura teribil - din cauza învinuirilor aduse şi pentru că-şi păstra cumpătul în ciuda farmecului său înrobitor.

Intrară în camera de studiu. Putea fi încă folosită; băncile, fără pic de praf pe ele, erau aranjate în cerc. Tabla era curată, cu cretă într-o cutiuţă. în lături - o măsuţă, probabil a învăţătorului. Dulapurile fiind închise, Carly se întrebă dacă mai păstrau cărţile de odinioară.

-Aţi.? şi deja şi-i închipui pe cei trei.

- Nu, zise Roland. Am fost la o şcoală din Anglia. Liam a continuat la Cambridge, iar eu m-am întors. Sala arăta la fel în vacanţe, dar am petrecut câteva clipe minunate aici.

în dreptul unei uşi se deschidea un hol de joacă, amenajat cu dulapuri şi cu multe jucării.

- Cred că au costat o avere. Dar nu e problema

banilor, nu? Si e extraordinar să le poţi păstra.

Deschise o căsuţă de păpuşi, admirând toate lucruşoarele în miniatură pe care aceasta le conţinea. Totul era atât de perfect reprodus, iar mobilierul la fel de select ca cel de la castel. Si păpuşile îmbrăcate după moda veche, privind cu ochişorii aceia nevinovaţi - probabil jucăriile fetei. Astea pe lângă un căluţ de lemn, o companie de soldaţi şi multe altele.

- De ce nu vă căsătoriţi, ca să aibă cine le folosi? Toate zac aici, aşteptând ca cineva să le dea viaţă.

- La care dintre noi te gândeşti? o provocă Liam.

- La niciunul. Nici măcar ca să împărţim căsuţa sau calul de jucărie. Dar e o pierdere mare spaţiul acesta, fără copii care să-l folosească.

- La fel zice şi mătuşa, remarcă Roland.

- Nu se referă la mine.

- S-a săturat să-ţi mai facă observaţii.

Glumeau - probabil că era una din glumele familiei ca doamna Corbe să fi abandonat orice speranţă de urmaşi din partea lui Liam.

-Avem un mânz la grajduri, ceva mai mare decât calul ăsta. O
să începi cu Mimi.

- Nu pot rămâne la stadiul acesta? mângâie ea calul de jucărie, atât de minuţios copiat după realitate.

Carly îşi puse piciorul în scară, iar Liam o ajută să se

salte în şa. Fiind foarte uşoară şi el puternic, avântul o împinse prea tare; piciorul îşi pierdu sprijinul şi căzu pe partea cealaltă. Şocată în prima clipă, începu să râdă văzându-i pe amândoi deasupra ei, intrigaţi.

- V-am spus că nu mă descurc în şa.

Posibil că la atingerea lui Roland n-ar fi tresărit la fel, însă îmbrăţişarea lui Liam o dezechilibrase.

- Sigur n-ai păţit nimic? se îngrijoră el, ca şi cum se simţea vinovat.

Se ţinu de Roland pentru a se ridica, şi tot el o săltă din nou în şa. De sus, totul se vedea altfel. Apoi începu să mişte uşor calul, înainte şi-napoi, pentru a-l balansa. Lemnul trosni din toate încheieturile. Fantastic. Cu siguranţă, băieţii erau fascinaţi de această distracţie în copilărie. Jucăria ţinea chiar şi un adult; dar poate că şi ea era singura persoană adultă care o încălecase.

Cei doi fraţi se amuzau acum pe seama lui Carly. Iar ea se purta ca un copil, deşi era pentru prima oară când într-adevăr se distra aici. Dacă închidea ochii, trăia senzaţia că se afla cu adevărat în spinarea unui murg. Dar când îi deschidea, îl găsea pe Liam alături.

- Te superi dacă te rog să te joci cu mine? Cred că am rămas la vârsta aceea.

Vorbea pe jumătate serios, dar puţini adulţi reuşeau să se stăpânească să nu intre într-un magazin de jucării, iar colecţia lor o fascina de-a dreptul.

- Deloc. Oricum, nu mi-ar plăcea să apară mătuşa, să te găsească singură aici.

Aşa cum probabil obişnuia Antoinette să stea ore în şir.

- Aşa e. Unde e?

-Jos, zise Roland.

Sigur, bătrâna ştia că cei doi o conduc pe Carly prin casă. S-o fi găsit singură acolo, şi-ar fi reamintit de asemănarea dintre nepoata ei şi musafiră.

- Gata, nu mai vin aici. Si vreau un alt dormitor. Nu sunt nepoata ei, nu sunt nepoata nimănui. Ce pot să fac dacă îşi aminteşte de ea când mă vede?

- Fii tu însăţi, zise Liam. Si văd că te ţii tare!

- Nu-i adevărat.

- Ba da, spre deosebire de Antoinette.

- Există o diferenţă între noi. E uşor să te abţii dacă nu te provocă nimeni.

- Biata de tine! o compătimi Roland. Te-a durut.

- Nu, şi nu se plângea, de fapt, ci explica.

- Cum te descurci cu înălţimile? întrebă celălalt.

- Binişor, de ce?

- Merită să urcăm în turn pentru privelişte.

- Sigur că da. Să vedem dacă pot cădea şi de-acolo. Desigur că glumea, dar trebuia să înveselească situaţia în vreun fel, pentru a nu da naştere la antagonisme. însă când Liam îi deschise uşiţa spre un coridor, fata

încremeni, înghiţind în sec. Normal că-şi imaginase nişte scări, dar nu atât de înguste ca acelea, care înconjurau zidul. Exista doar o bară de fier între cel care urca şi golul din mijlocul melcului. îl urmă pe Liam, strângând cu putere bara.

- Vii? îl auzi de sus.

- Bineînţeles; deja i se făcea rău, dar scrâşni din dinţi şi se întoarse către Roland. L-ai văzut vreodată să-i fie frică?

- Şi dacă i-a fost, nu s-a văzut.

- Adică?

- Din câte-mi aduc aminte, nimeni nu poate ţine pasul cu el.

- E mai în vârstă ca tine, nu?

- Cu patru ani. Eşti sigură că vrei să urci, şi o ţinu de mână. Te simţi bine?

- Da, şi-n sinea ei îi mulţumea pentru ajutor, căci singură n-ar fi reuşit.

în sus, zări o uşiţă. Liam dispăruse deja din peisaj, iar Carly se întreba cum aveau să mai coboare. Pietrele zidului alunecau reci şi umede sub degetele ei, din cauză că-i transpirau palmele. Se simţea mai în siguranţă sprijinindu-se de perete, dar tensiunea începea să-i provoace dureri în stomac. începu să vorbească, interesându-se de utilitatea turnului şi de motivul construirii. I se răspunse că reprezenta un

capriciu al unui fost proprietar, care dorea să-şi vadă domeniile de sus.

- Şi care nu prea ţinea la viaţa lui, murmură Carly.

- Sigur vrei să continuăm? De sus nu e mare lucru, faţă de ce vezi de-aici.

Dar era Liam, şi nu voia să dea impresia că-i este frică.

-Sunt bine, şi acceleră ritmul.

- De ce a durat atâta? întrebă celălalt din capul scărilor.

- Am ocolit, răspunse ea. Ce naiba crezi? M-am mişcat eu încet şi Roland a stat în spate. Tu eşti obişnuit, dar pentru mine e prima oară.

Si ultima." adăugă în gând.

- Nu cred că ţi-ar fi plăcut să cad, nu? Aş fi distrus grădiniţa de jos.

- Ai spus că n-ai rău de înălţime.

- Am spus că mă descurc. Si mă referam la înălţimile muntoase.

încă avea muşchii încordaţi şi o îngrozea doar ideea de a face cale întoarsă prin spirala întunecoasă.

Sus, se afla o încăpere prăfuită. De jur-împrejur erau ferestre prin care intra soarele, albind întregul spaţiu cu lumina sa. Singurele piese de mobilier erau o masă cu nişte scaune şi un telescop vechi, care semăna a insectă gigantică. Liam începuse a şterge geamurile cu

o cârpă.

- Ploaia le curăţă pe dinafară; tu trebuie să le cureţi pe dinăuntru.

Doamna Corbe zicea că acolo sus te simţi mai aproape de cer, şi avusese dreptate. Carly avea impresia că poate atinge norişorii plutitori din zare. Şterse şi ea un geam.

- Nu te surprinde că a reuşit? zise Roland.

- Nu.

- Serios acum! Câţi invitaţi au ajuns până aici? Chiar şi bărbaţi.

- Adevărat. Dar Carly nu se lasă înfrântă uşor, şi fata o luă ca pe un compliment. Cred că şi tu eşti mulţumită; ţi-am spus doar că priveliştea e încântătoare.

Fata îndepărtă căpăcelul lentilei telescopului şi-şi potrivi cu greu imaginile. Minunat. Un şir de colibe, una cu coşul fumegând. Animale într-o curte, o femeie cu un copil în braţe.. .începu să le relateze ce vede, fascinată.

- Pământurile mătuşii au o mie cinci sute de hectare, din care un sfert din gospodării aparţin de ferme, altele sunt date în arendă. Si poate vrei să afli că în apropiere există şi o fabrică de conserve, iar un ţăran produce căpşuni.

Doamna Corbe era înstărită, iar Roland se ocupa de afacerile
ei.

- Presupun că nu v-ar interesa să investiţi şi într-un butic. glumi Carly.

- Mai vedem, zise Roland.

Părea foarte serios. Liam ar fi fost singurul obstacol, însă magazinul reprezenta o afacere. De ce să nu profite de situaţie, pentru a-şi ajuta prietena? Amintindu-şi de cei de-acasă, întrebă dacă există vreun loc de unde să cumpere vederi, şi îl găsi imediat cu ajutorul telescopului. Apoi dădu de-o insulă, şi de capela despre care se discutase în seara precedentă.

- Aia e?

Şi Liam i se alătură, aplecându-se peste umărul ei pentru a se uita prin lentilă.

- Da.

îi simţea respiraţia gâdilându-i obrazul. Fata ridică mâna, ca şi cum s-ar fi apărat de atingerea buzelor lui, şi preluă maşinăria din faţa lui. Ruinele, uşor de recunoscut, păstrau arcadele de pe faţadă, forma ascuţită a acoperişului, precum şi a ferestrelor. Lăcaşul fusese săpat în stâncă, şi de aceea se păstrase atât de bine.

- Mergem şi noi?

Valurile împroşcau ţărmul cu putere.

- Se retrage marea? întrebă de parcă deja se afla acolo, jos.

Apoi, dădu cu ochii de trapa pe care intrase şi se

cutremură
la gândul întoarcerii. Se aştepta la o reacţie compătimitoare din partea lui Roland, şi la una ironică de la Liam. N-ar fi reuşit de una singură.

- Ia-mă de mână, se oferi ultimul şi nu te uita în jos.

Liam coborî câteva trepte şi se întinse după ea.

- Mă ţin de grilaj, zise ea, considerând că atingerea lui îi va face mai mult rău decât bine.

- închide ochii, şi numără treptele. Sunt patruzeci şi trei. Acum, mai ai patruzeci şi una.

Carly strânse ochii şi-ncepu să numere. Simţea zidul în spate, pe cei doi bărbaţi încadrând-o şi fierul rece al balustradei. Până când în sfârşit păşi pe covorul din cameră, gata să se prăbuşească. Picioarele n-o mai ascultau şi se rostogoli ca un sac până la perete, ruşinată de propria atitudine.

- Niciodată nu mi-am închipuit că aş reacţiona astfel. Am vrut doar să merg sus, fără să ştiu că la coborâre e mai rău. Nu ştiam că am rău de înălţime - în fiecare zi afli lucruri noi despre tine.

- Sigur te simţi bine?

- Nu vrei să te întinzi?

- Nu, mulţumesc, îmi revin în cinci minute.

înapoi în camera Antoinettei, intră în baie şi se spălă cu apă rece; respira greu. îngrozitor era faptul că apăruse ridicolă în faţa lui Liam, care poate râdea de ea

în sine. Strânse apă în palme şi-şi aruncă peste ochi, pentru ca ridicând privirea să-l găsească pe Liam în cameră. Imaginea lui se reflecta în oglindă. Scoase un ţipăt scurt.

- Nu baţi niciodată?

- Ba da.

Si poate bătuse. Carly se şterse, lăsând o dâră roşie de ruj pe prosop.

- Ce vrei?

- Te simţi bine?

- Normal. Crezi că m-am refugiat să-mi plâng de milă în singurătate?

Se temea de apropierea lui, mai ales că încă nu-şi recăpătase stăpânirea de sine, iar el putea profita. Oricât de nebunească era ideea, lui Carly îi surâdea posibilitatea de a fi îmbrăţişată şi alintată în braţele sale. Puse prosopul la loc şi trase un şerveţel din cutie pentru a-şi îndepărta urmele de ruj.

- M-am speriat. Acum ai un nou subiect cu care să mă ataci. Sunt o laşă.

- Dimpotrivă, un singur lucru îţi spun - ai curaj.

- Glumeşti! Mi-am dat duhul până sus.

- Una e să urci, alta e să cobori, mai ales nefamiliarizată cu treptele astea. Dar ţi-ai revenit la timp.

-Am să ştiu pe viitor, şi ieşi din baie fără a-l scăpa

din priviri, de parcă ar fi fost pregătit să sară la ea.

- Vrei să mergi la capelă?

- Da, vă rog.

- O să fim doar noi. Pe Roland l-au chemat la birou, o treabă urgentă.

- Tu ai aranjat?

- De ce-aş fi făcut-o?

Ca să-i ţină pe ei doi despărţiţi, ca s-o prindă pe picior greşit.

- Aş fi vrut să vină şi el.

Roland reprezenta scutul de protecţie împotriva lui Liam.şi al ei însăşi.

- Şi de obicei obţii ceea ce-ţi doreşti.Nu?

Asta crezuse despre ea încă de când o văzuse în boxa martorilor.

- în general, da.

Chiar mai mult de-atât şi-şi aminti de Victoria şi de Alison. Inima începu să-i bată cu furie şi se aprinse toată doar la gândul
că Liam le privea într-un anume fel. O dorea; cu tot cinismul de care dăduse dovadă, era un bărbat atrăgător, şi ar fi avut-o dacă ea îi permitea.

- Doar nu te temi de mine?

- Ha! izbucni ea, realizând că-l fixa, hipnotizată. Normal că nu, dar mi-a venit în minte scena de aseară, când m-ai aruncat pe pat - asta mă reţine. Aşa că te rog

să mă laşi singură să-mi refac machiajul.

- Sigur că da. Dar aş vrea să menţionez că nu eu te-am împins prima oară. Ce-ai fi vrut, să-ţi întorc şi celălalt obraz?

O aşteptă în sufragerie. Nici urmă de Roland. în schimb, doamna Corbe stătea pe canapea, cu o cutie de lac în braţe.

- Ai fost sus? Foarte îndrăzneaţă!

- îndrăzneaţă! pufni ea. V-a spus cum am coborât? Dacă m-ar fi lăsat singură, preferam să mor de foame decât să vin neînsoţită.

- Nu cred că e cazul tău, zise Liam.

- Nici eu. Nu cedezi uşor. Uite ce am aici, şi deschise cutia.

- Ce drăguţ!

Liam se afla la fereastră, deci nu putea vedea ce este în cutie şi nici nu ştia. Carly îl simţea urmărind-o - "crede că sunt bijuterii". De fapt, cutia era plină cu nasturi de toate felurile şi stilurile, nu foarte valoroşi.

- Un cadou, pentru hainele minunate pe care le faci.

- Sunteţi sigură? Vai, îmi va face plăcere să-i lucrez!

Observându-l că se apropie, Carly închise repede capacul,
cercetându-l intrigată.

- Ce-i dai?

- Nasturi, dragule. Obişnuiam să-i păstrăm şi să-i

punem la obiectele de îmbrăcăminte preferate. Pe când eram fată, aveam o croitoreasă personală, care locuia aici. O chema Berthe, şi era foarte isteaţă.

- Sigur nu e nicio problemă? se asigură Carly, deschizând din nou cutia, pentru a-i arăta şi lui. Nu le-ar trebui prietenilor dumneavoastră?

- Nu e cazul.

Fata deja se închipuia folosindu-i şi simţea nevoia de a împărtăşi acest amănunt cu Ruth.

- Pot să sun deseară acasă? Ca să ştiu că sunt în ordine. I-am promis lui William că-l sun.

- Eşti ataşată de băiat, nu?

- E o bomboană. O să cumpăr nişte vederi, ca să i le trimit. Şi să ştiţi că vă consideră ca un personaj de poveste.

O explicaţie care nu prea ţinea la Liam, dar deja atitudinea de respingere a faptelor ei se generalizase.

- Cum aţi apărut la magazin de nicăieri.îşi doreşte o bunică, şi i-am promis că o să vă propun acest lucru. Pe atunci credeam că locuiţi singură, şi că o să vă chemăm pe la noi. Oricum, poate vreţi să vă semnaţi pe o carte poştală sub numele "bunica".

Ceea ce o încântă nespus pe bătrână.

-Apropo de copii, îşi aminti femeia, revenind la pozele vechi
şi arătându-i una cu Roland copil.

însă Carly se întreba cum arăta Liam pe-atunci. Nu găsea nicio fotografie cu el.

- Tu unde erai?

- Fugise de-acasă. N-a avut stare niciodată.

- Nu mă surprinde.

- Ziceai că vrei vederi? Dacă nu le pui azi, o să ajungă după tine, aşa că mai bine plecăm.

Ieşiră, iar pe scări el se opri.

- Avem două opţiuni - de-a lungul coastei, pe stânci, sau pe şosea. Prima e mai rapidă.

- Nici gând, se crispă ea. Mergem pe drumul normal. Astăzi e una din acele zile în care m-aş poticni la jumătatea stâncii.

- Si-ai rămâne acolo să mori de foame?

- Ti-ar conveni, nu?

îi sclipeau ochii. Era conştientă de efectul letal al replicilor ei, dar uneori nu se putea abţine - voia să-l tachineze ca o adolescentă.

- Bine, hai pe drum, şi dădu s-o ia de mână, dar Carly se feri discret.

Orăşelul era plin de turişti, la plimbare, la cumpărături, la plajă. Unii oameni îl mai salutau pe Liam, ochind-o şi pe Carly, care le răspundea în franceză. Un patiser alergă după ei, cu un pachet în mână, strigându-i. Mai de aproape, bărbatul părea îngrijorat, şi începu să-i vorbească lui Liam repede.

Carly se dădu un pas înapoi - pesemne că era o problemă personală. Se îndreptă spre un butic, lăsându-i să rezolve situaţia, şi până la urmă tipul plecă mulţumit.

- Un client?

- Oarecum.

- îi taxezi, sau aici îţi oferi serviciile pe gratis? zise, fără a-şi măsura prea mult cuvintele.

- De ce? Ai nevoie de un sfat profesional?

I-ar fi plăcut să aducă în discuţie situaţia magazinului.

- N-am încredere în lucrurile gratuite. Am cunoscut odată un tip care-mi oferea astfel de cadouri şi am aflat apoi că avea datorii enorme.

Era mai mult decât evident la cine se referea, dar nu voia să-i pronunţe numele. Intră într-un butic, de unde alese mai multe vederi. Liam o aştepta afară. Se duse să le plătească şi femeia de la casă o abordă:

- Staţi la castel?

- Da.

- Prietenă de-a domnului Sherrard?

- De-a doamnei Corbe, preferă Carly, gândindu-se la toate celelalte fete cu care Liam mai apăruse pe-acolo.

După aceea, cei doi o luară de-a lungul falezei. Carly se aşeză pe dig ca să-i scrie lui William. Pe una dintre vederi schiţă un leu înaripat, pe care-l denumi Leo.

- Cine zice că aşa-l cheamă?

- Nu-i aşa? N-au nume?

- Nu.

- Atunci, de ce să nu-l cheme aşa?

- Ia dă-o încoace, şi-i smulse cartea poştală din mână.

O puse pe genunchi şi retuşă desenul, făcând un adevărat leu. Pe spinarea animalului puse o fată şi într-un colţ, un pirat.

- Măi să fie, izbucni ea în râs, dar ştiu că ai talent!

- Aşa e, şi-i luă faţa în mâini, scuturând-o uşor.

Carly simţi din nou cum se aprinde. "O să mă sărute, iar eu aş putea să-i răspund; dar ar afla sentimentele mele, şi aş fi terminată".

- Trebuie s-o pun la poştă. în cât timp ajunge? Sau crezi că ajung eu mai degrabă?

- Depinde cât stai aici.

Aşadar n-avea de gând s-o sărute. N-o împiedică să se desprindă din palmele sale. Carly nu-şi dădea seama dacă e un motiv de liniştire sau de jignire.

- Când te întorci? Te pot însoţi oricând, dacă nu depăşeşti trei săptămâni. Eu trebuie să mă prezint înapoi în trei săptămâni.

Carly îşi planificase două, dar putea prelungi vacanţa.

- Nu, mulţumesc. Faptul că am venit cu tine ţi-a

înlesnit investigaţiile în ce priveşte persoana mea. Ai exclus toate elementele ce mă puteau discredita ceea ce el nu nega. Aşa că n-am de gând să te mai însoţesc.

- Păcat. Credeam că ne cunoaştem destul de bine, şi la întors ar fi fost o călătorie mult mai plăcută. Poate chiar te-aş fi surprins cu talentele mele.

- Nu, mulţumesc, şi-şi întoarse repede privirea spre mare,
simţind că ia foc.

La reflux, capela apărea de fapt ca o insuliţă în mijlocul unor blocuri de rocă. Stâncile roşiatice erau pline de buruieni, iar în ochiurile acestora se vedeau băltoace gălbui. Carly refuză ajutor la urcuş, căznindu-se să se caţere, să salte, să se agaţe de orice - reuşind totuşi să profite de aventura pe care o trăia.

Mai întâlniră alţi câţiva turişti, fie pe plajă, fie pe stânci. Nu discutară prea mult, dar ştia că şi Liam se bucură la fel de mult de acea zi strălucitoare.

- Sper că ştii să înoţi, remarcă ea.

- Bineînţeles. Aici e ca a doua casă pentru mine.

- Trebuie să ne luăm la întrecere o dată.

- Oricând. Dar să ai grijă la stânci.

Fluxul ascundea pericolele ce zăceau pe fundul mării.

- Când mătuşa ta m-a avertizat, mă gândeam că mai degrabă aş înota cu Roland. Sunt mai în siguranţă cu el.

- Depinde.

Ea ar fi dezvoltat subiectul, dar ajunseseră la capătul drumului, în faţa lor deschizându-se insula. Păşiră pe un smoc de iarbă şi apoi porniră spre vârf. Movila de pământ era acoperită cu tufe mici. Privelişte a ce se deschise în faţa ochilor ei o făcu pe Carly să se minuneze cu glas tare. Arcade mari de cărămidă se înălţau până spre cer. Fata grăbi pasul, depăşindu-l pe Liam, deşi era obosită.

în spate se deschidea marea; la orizont, o barcă albă. Carly se rezemă de peretele de stâncă, admirând spargerea valurilor la
mal.

Liam nu-i vorbise de când începuse urcuşul, şi nici nu-i auzea paşii din cauza ţipetelor pescăruşilor şi a vuietului mării. Dar îl simţea aproape.

- Mătuşa ta mi-a spus că era locul ei preferat. Că venea aici singură pentru a medita.

- Se înţelege. întotdeauna a fost o minte lucidă. Chiar şi acum caută soluţia unei alte probleme.

-Adică?

- Să fim serioşi! Sunt sigur că de când ai venit, ţi-a dat prin minte că te-ai putea căsători cu Roland.

Replica o lăsă fără cuvinte.

Capitolul 1

Într-adevăr, ideea nu i-ar fi displăcut bătrânei, dar Carly nu luase relaţia ca pe una de durată. Bineînţeles că femeia îi dorea pe cei doi, ultimii descendenţi, căsătoriţi, dar nu cu prima femeie întâlnită în cale.

- E ridicol!

- Aşa zic şi eu.

Cuvintele lui veniseră ca şi cum cu greu s-ar fi aflat persoana potrivită.

- La început am crezut că doar aduci a nepoata ei, explică Liam. Că ar vrea pe cineva în locul ei, provocându-şi sânge rău. Dar mi se pare că planul ei avansează mai mult. Căsătoria dintre Roland şi Antoinette a fost visul ei, probabil. Localnicii îi vedeau deja un cuplu, fiind de aceeaşi vârstă şi mereu împreună; cu toate că relaţia noastră era precum cea dintre fraţi.

- Care putea degenera.

Ideea ca cei doi veri să fi crescut împreună pentru ca apoi să se îndrăgostească unul de celălat părea decupată dintr-o poveste.

- Antoinette e moartă de douăzeci de ani, zise el grav, risipind tot farmecul, aşa că nu văd rostul acestui subiect. Iar planul mătuşii e absurd.

- Nici nu mă aşteptam s-o aprobi, sări ea, iritată de felul în care punea problema.

- Nu doar atât, dar nici n-aş fi permis-o.

Cine se credea? Carly ar fi izbucnit în râs, dar atitudinea lui o împiedica şi să zâmbească măcar.

- Cred că e decizia lui Roland, nu a ta. Si de ce n-ai fi de acord, mă rog?

Stia motivul, dar voia să-l audă din gura lui - cum că o vânzătoare nu putea moşteni castelul, mai ales o vânzătoare cu cazier.

- Stii bine de ce.

- Pentru că n-am stare? Sau că mătuşa ta m-a găsit într-un butic?

- Mi-e indiferent unde te-a găsit. Stiu că ţi-ai putea atinge scopul indiferent de situaţie.

Carly putea apărea la fel de distinsă ca şi ei, punându-şi în valoare bunele maniere, însă Liam o judeca prin prisma celor spuse în sala de judecată.

- Dar nu mă vezi o partidă potrivită pentru fratele tău fiindcă pritenul tău avocat m-a zugrăvit ca pe o profitoare.

- E şi acesta un motiv.

Principalul motiv. Pe asta îşi baza Liam atacurile împotriva ei, şi n-avea cum să-i deschidă ochii. Fata urmări cu privirea zborul unui pescăruş, încercând astfel să-şi ţină capul sus, să pară mândră, ca şi cum n-ar fi interesat-o persoana lui.

- Cauţi vreun leu înaripat?

- De ce-aş vedea unul tocmai azi? Deşi dintr-o dată îl

găsi în faţa ei, dominând întreaga privelişte.

Nu mai vedea nimic în afară de el, nu putea face niciun pas fără să-l atingă. Se înfioră.

- De ce crezi că relaţia lui Roland cu mine e riscantă?

- Roland tinde să se lase purtat de val; dar n-are să se întâmple nimic, şi ştii de ce.

Carly ştia doar că întreaga lui făptură o domina acum, răvăşindu-i complet gândurile. Braţul său o ţintuia de perete; iar gura lui o va pecetlui pe a ei precum o jumătate care şi-a găsit perechea.

- Pe toţi dracii, înjură el.

- P-poftim?

- Ah! Se auzi din spate. Bonjur. Pardon.

Era o femeie care apăru pe partea cealaltă a văgăunii şi care se sperie la vederea cuplului. Doar câteva clipe i-ar fi despărţit de a fi puşi într-o situaţie ridicolă. Carly se îngrozi la această idee.

- Bună dimineaţa, salută Liam, cu mâna pe umărul fetei, surâzând larg. Eu şi logodnica mea admiram privelişte a.

Femeia o cercetă amuzată pe Carly. Probabil îi considera un cuplu fericit. Inima fetei stătea să sară din piept. Braţul încolăcit în jurul ei îi amortizase toate gesturile. Liam schimbă câteva vorbe cu ea şi cu soţul, apoi îşi urară reciproc vacanţă plăcută.

Trebuia să le lase câteva minute ca să se îndepărtze. Iar Carly avea nevoie de spaţiu pentru a-şi reveni din golul în care fusese aruncată.

-Mă-ntreb dacă numele tipului este Leo, remarcă Liam.

- De ce?

- Se pare că niciun leu înaripat nu te-a salvat. Se poate să fi apărut deghizat.

Musafirii nu arătau deloc fioroşi, dar apariţia lor împiedicase o scenă fierbinte între ei doi.

- Ce tot vorbeşti?

- Gândeşte-te. Dacă mai treceau cinci minute, aş fi putut spune "soţia mea şi cu mine."

- N-ai fi îndrăznit! Chiar crezi că te-aş fi lăsat?

Gesticula amplu, sfâşiind aerul cu braţele, ca şi când ar fi indicat că nu era nici locul, nici momentul, nici bărbatul potrivit.

- Eşti atât de înfumurat, încât nu te mai suport! strigă ea.

- Nici cu tine nu mi-e ruşine. Dar şi tu eşti conştientă, nu?

- De ce anume?

- Că am arăta bine împreună.

Carly nu mai întâlnise un alt bărbat care să stârnească în ea o dorinţă atât de ardentă, însă faptul consumat era la fel de riscant precum a urca în fugă în turnul castelului.

Putea cădea în gol de foarte sus, sfârşind dramatic. Cât despre el, nu existau implicaţii reale. Poate doar ideea că o partidă de amor cu el ar împiedica-o să continue relaţia cu Roland.

- Trebuie să-ţi dai seama că nu te pot lăsa să te căsătoreşti cu el. Nu pot ajunge să tânjesc după soţia fratelui meu.

Glumea.într-un fel sau altul.

- O situaţie cam neplăcută pentru tine, îl înfruntă ea, considerând că atâta timp cât rămânea indiferentă, n-ar fi afectat-o. Eu nici măcar nu te agreez, darămite să te doresc.

- Ce ciudat, nu-i aşa? Nici tu nu eşti genul meu, şi-i atinse uşor încheietura mâinii, simţindu-i pulsul accelerat. Altă dată?

Carly se smuci din mâna lui. N-avea rost să se prefacă neutră, dar raţiunea îi va controla sentimentele. Ba nu, nici sentimentele, căci nu se implicase emoţional încă. Doar trupul ei dorea mai mult decât orice să facă dragoste cu Liam.

- N-are să existe o "Altă dată". Hai să ne întoarcem. N-aş vrea să rămân atârnată de stânci.

- Cu mine, vrei să spui.

Exact. Singură sau cu oricine altcineva ar fi fost încântată. Ieşi din crăpătura stâncii, grăbindu-se să ajungă

la cărare. La un moment dat se opri, râzând.

- Lasă, mai bine înot.

El se amuză. "E ca un sport pentru el, dar dacă-l las să mă doboare, are să soarbă toată viaţa din mine."

O luară pe altă cărăruie ce ducea de pe plajă spre castel. Astfel, drumul se scurta, deşi noul traseu era mai abrupt. Carly se descurca destul de bine. Schimbară câteva vorbe - nimic important, dar nu mai menţionară intenţiile doamnei Corbe. Mai ales ea era foarte suspicioasă în ce priveşte reuşita planului. Pe ultima sută de metri Roland le ieşi în cale, la marginea stâncoasă, iar Carly se simţi ridicol la posibilitatea ca ea să se afle acolo doar datorită demersurilor acestuia din urmă.

Ca de obicei când nu era în apele ei, începu să sporovăiască fără rost, povestindu-i ce văzuseră.

- Am fost teribil de impresionată, mai că mi s-a tăiat răsuflarea de emoţie.

Pe bună dreptate! Fusese la un pas de a-şi pierde minţile şi autocontrolul. Aproape că se lăsase învăluită de Liam în plină zi. Se simţea vinovată.

- Te-a prins soarele, zâmbi Roland.

- Apropo, interveni celălalt, m-am întâlnit cu Jaques Nathan, al cărui fiu se însoară luna viitoare; i-am spus că poate lua vechea cabană Galaine.

- Da, bine, răspunse ca şi cum nu el ar fi administrat

lacurile

Lui Carly îi păru o situaţie ciudată, dar nu era treaba ei. După
căldura amiezii şi urcuşul abrupt, dorea să intre la răcoare, în casă. Roland o luă de braţ, conducând-o; Liam păşea alături. "Poate că într-adevăr mă aflu aici cu aprobarea lui, iar Roland mă va cere în căsătorie înainte de plecare. Dacă accept, aşa ne vom plimba pe viitor - eu cu Roland de braţ, Liam uneori lângă noi". Dintr-o dată, îşi dori să-l prindă pe Liam de mână, să-l avertizeze că nu e potrivită pentru rolul atribuit de doamna Corbe.

Gazda stătea în salon, cu picioarele pe canapea.

- Cum vă simţiţi?

- Puţin cam obosită. Cum a fost plimbarea?

îi povestiră.

- Ai trimis vederile?

- Una, şi le scoase pe restul. Vreţi să-i scrieţi una pentru mâine?

Bătrâna găsi o poză tocmai cu reşedinţa ei şi scrise pe spate: "Aceasta este casa mea. Sper ca într-o zi Carly să te aducă în vizită. Cu dragoste, bunica."

- Ce frumos, se entuziasm' fata.

- N-am mai scris acest cuvânt de mult timp.

Se referea la Antoinette, iar Carly regreta acum insistenţele. Nici nu era sigură dacă să trimită sau nu

vederea, pentru că promitea imposibilul.

Pe canapea se afla şi cutia cu nasturi primită în dar. Carly o luă pentru a-i arăta lui Roland.

- Uite ce mi-a dat mătuşa ta. Am să fac nişte desene înainte să plec. Apoi, dacă mă apuc serios de treabă, poate termin o colecţie până la Crăciun. Mai ales bluze, zic eu.

Doamna Corbe se aplecă şi culese un mic nasture cu perlă.

- Trebuie să fie patru din aceştia. Au fost pe bluza din trusoul meu.

- Ca cea din vitrină, exclamă fata.

- Exact. Te-ai apucat să-ţi faci trusoul?

- încă nu. Acum nu mai e la fel. începi pregătirilre doar la timpul potrivit.

- Poate că a venit acel moment. Nu vrei să-ţi faci o bluză? şi zâmbi ştrengăreşte, privind vioaie când la ea, când la Roland.

- Carly e o femeie de carieră, interveni Liam. Mai devreme, mi-a sugerat să investim în magazinul lor.

Replica le surprinse pe amândouă femeile deopotrivă.

- A fost o glumă.

- N-veţi nevoie de investitori?

Ar fi fost prea ieşit din comun să refuze direct.

- Ba da. .Chiar urgent, aş zice. Dar afacerea merge, iar banii se pot recupera uşor. Nu dintr-o dată, dar treptat, şi

cu dobândă.

- Vedem noi. Poate un parteneriat, adăugă Liam.

Adică de unde plecaseră. Un fel de "Cât vrei ca să nu mergi la Guirec Vert?". Acum era "Cât vrei ca să pleci de tot?"

Părea că Liam se impune în faţa fratelui său. Evident că-i influenţa puternic pe amândoi.

- Am să mă asociez cu tine, acceptă fata.

Buzele lui fremătară, iar ale ei se încordară. Singurul beneficiu era unul financiar.

- Am să-ţi dau banii înapoi, te rog să mă crezi.

- Si tipul care te-a condus la aeroport? Nu vrea să investească?

- Nu are bani.

- Măi să fie; înseamnă că orice ofertă era mai bună decât nimic.

Carly sări în picioare să plece, iar cutia căzu, nasturii împrăştiindu-se. în agitaţia de a-i recupera, furia i se mai domoli.

Pe când culegea şi ultima bucată, Liam reveni la subiect:

- Ce zici, mătuşă? Ti-ar plăcea să ai parte din acţiunile unui magazin de confecţii?

- Poate. E un loc foarte drăguţ.

- Atunci, am să trimit pe cineva acolo.

Cu siguranţă că îşi punea relaţiile în mişcare, dar era un

risc pe care trebuia să şi-l asume, şi o şansă unică.

- Pot să o sun pe Ruth, vă rog?

- Normal, iar Liam o însoţi până la telefonul din hol.

Ar fi preferat să discute cu ea între patru ochi. Prezenţa lui o intimida, prin simpla lui statură. Peietena ei se afla încă la lucru.

- O să te caute cineva pentru o afacere, anunţă Carly. Cei de-aici se gândesc să investească în afacerea ta; din receptor răzbiră strigătele de bucurie ale femeii.

- Nu-i aşa că-i minunat?

- Aşa e.. .Deci ştii, îi duci peste tot, le arăţi actele şi le expui potenţialul.

- Sigur că da. Auzi, ţi-ai găsit milionarul, nu?

Liam stătea aproape lipit de ea, iar Carly era convinsă că trăsese cu urechea.

- Bine, se grăbi, atunci gata. William e bine? Mă bucur; salută-l din partea mea. Pa! şi închise. Are să fie o investiţie profitabilă, zise către Liam, şi am să-ţi dau înapoi banii.

- Cu siguranţă, surâse el, însă fetei nu-i venea deloc să râdă.

Se plimbă ceva timp de una singură pe terasă, înconjurând
castelul până la sufragerie, rugându-se ca totul să iasă bine şi ca

Liam să nu pună un preţ prea mare pe acţiuni. Când intră, îl găsi doar pe Roland.

- Nu te aşteptam să vii pe-aici, sări el. Ai sunat?

- Da. De obicei, Liam are ultimul cuvânt de spus în afaceri? Adică, ai putea tu sau mătuşa ta să investiţi pe cont propriu?

- Normal-deşi, dacă Liam îi deconsilia, n-ar mai fi avut câştig de cauză. Ar putea fi ca o mită, murmură ea.

- O ce?

- O mită.. .Pentru ca eu să mă retag; să dispar. Liam crede că mătuşa ta mă vede ca pe o posibilă nepoată, prin alianţă. Zice că tu şi cu Antoinette eraţi văzuţi ca un fel de cuplu.

- Aşa e, şi rămase tăcut ceva timp, căutând prin cutia cu nasturi. E posibil. îmbătrâneşte. Vrea să mă vadă însurat.

- Dar tu ce vrei?

- Mi-ar plăcea.

- Si?

- Mi-a scăpat de vreo două ori.

- La fel lui Liam?

- Nu, chiar deloc. Liam nu se implică niciodată prea mult.

Probabil că bătrâna făcuse eforturi disperate pentru a o aduce

acolo pe Carly.

- Unul dintre motivele pentru care te-a chemat e că noi doi ne--am înţeles de minune încă din prima seară. Si bineînţeles, că o a doua întâlnire i-a surâs imediat. Nu contenea să te laude şi să te asemuiască Antoinettei. Ceea ce l-a îngrijorat pe Liam.

- Nu mă mir. întotdeauna te consulţi cu ea în privinţa prietenelor tale?

- Normal că nu!

- Atunci, cu Liam?

- Nu!

Dar îi respecta deciziile, iar Liam n-ar fi fost de acord cu o căsătorie între ei doi. Carly râse uşor; nu dorea să-l rănească.

- Să ştii că nu mă doreşte ca rudă.

- Poate se răzgândeşte.

Replica nu excludea consultarea cu fratele său.

- Să vedem.

- îmi placi foarte mult. Dacă în vacanţa asta chiar ajungem să ne cunoaştem mai bine?

- Sper să fie aşa; deşi nu îmbunătăţea cu nimic situaţia.

- La sfârşit, poate chiar vom lua în serios ideea mătuşii.

- Nu ştiu ce să-ţi spun.

Roland vorbea foarte serios, însă ea, nu. îi venea să râdă de ridicolul situaţiei - cum să ceri pe cineva în

căsătorie doar pentru că mătuşa ta o place, iar tu te simţi atras de persoana respectivă?

- Nu caut un soţ. După cum spunea şi Liam, sunt o femeie de carieră. Crezi că dacă nu eram atât de psionată de munca mea m-ar fi încântat la fel de mult o cutie cu nasturi? Nu-i aşa că e frumoasă? şi o redeschise. Ai nişte foi de hârtie? Poate îmi vin câteva idei până la cină.

Roland îi aduse şi Carly se aşeză la birou, concentrându-se asupra schiţelor. El se aşeză în partea opusă, studiind-o atent.

- Mă strâmb mult. în afară de asta, nu prea ai ce să vezi.

- Chiar şi-aşa, eşti cel mai frumos lucru din încăpere.

- Măcar e o schimbare. Unul din dezavantajele convieţuirii cu bogaţi e plictiseala îngrozitoare.

- Nu ţi-ar plăcea să locuieşti aici?

Exact ca Barney, Roland şi-o închipuia deja acolo, pe când ea nu-şi găsea locul.

- Cui nu i-ar plăcea, într-o astfel de casă minunată?

Roland n-o deranjă în timpul lucrului, iar Carly desenă în
linişte până când Liam, apăru în cameră. Stia cine vine înainte de a-şi ridica privirea, dar continuă să stea cu ochii pe hârtie. El se aplecă peste umărul ei:

- Ce e asta? O cămaşă de noapte? Mătuşii o să-i placă.

- O intimidezi, protestă fratele, la care Liam pufni în râs.

- E nevoie de mult mai mult ca s-o intimidezi pe Carly, nu-i aşa, draga mea? şi-i fixă ochii aprinşi.

- Sigur, de parcă nu ştii. Stiai totul despre mine încă de când m-ai văzut acum trei ani în sala de judecată. De aceea i-am explicat lui Roland că nu m-ai accepta ca rudă prin alianţă.

- Poţi fi sigură de asta.

- Si faptul că investeşti în magazinul lui Ruth e o condiţie ca eu să plec şi să păstrez distanţa.

- Magazinul lui Ruth? sări el. Nu sunteţi partenere?

- Nu. ezită fata. Adică, lucrăm împreună, dar ea e proprietara. De ce? Contează? Cu puţin ajutor, pot să mă ocup eu de afacere. Si de plată. Ruth şi William au nevoie de acel magazin; eu îmi pot oricând vinde lucrurile sau să-mi caut altceva de muncă, dar ei nu. De aceea îmi doresc să-i ajut.

Pentru prima oară îl vedea pe Liam înfrânt.

- Credeam că faci asta pentru tine.

- Nu cer nimic pentru mine...

- Se pare că nu te cunosc chiar atât de bine.

în sufletul ei licări o flacără vie de speranţă la gândul că o crede şi că într-adevăr acum avea s-o ajute.

- Era şi timpul să recunoşti.

- Haideţi să uităm ce s-a întâmplat acum câţiva ani,

interveni Roland. E prima ei zi aici, n-ar fi mai bine să ne cunoaştem între noi?

Nu era tocmai prima zi; călătoria cu Liam schimbase radical raporturile dintre ei. îl înfruntase, fusese la un pas de a-i ceda. Putea oricând s-o ia de la început cu Roland, dar Liam îi intrase deja sub piele. Niciodată n-ar mai fi putut nega impactul său, pentru a-l considera doar un străin.

Liam nu răspunse; părea absent.

- Chiar vrei să pleci din camera Antoinettei?

- Da.

- Nu vrei patul lui Napoleon? I-am explicat mătuşii că e unul dintre eroii tăi.

- Nu-i adevărat! Nu-mi plac dictatorii. Si cum rămâne cu materialele fine?

- Nicio problemă. Le schimbăm.

- Prea bine, şi se ridică. Am să mă mut chiar acum, dacă nu
vă deranjează.

Ideea de a se muta tocmai în acea cameră o emoţiona la culme. Acţiunea nu dură mult, pentru că nu-şi adusese multe lucruri, iar bărbaţii o ajutară să-şi ducă hainele din dulapurile nepoatei în şifonierele de lemn masiv, lăcuite în culori închise.

- Baia e alături şi o să-ţi aducem şi o oglindă.

Nu exista una acolo. Masa de toaletă era una simplă, din lemn.

-Josephine nu venea cu el aici?

Si-o închipuia pe împărătească cinând cu soţul ei, în faţa focului din şemineu.

- Asta s-a întâmplat după Josephine. Si după retragerea din Moscova. A venit doar cu o gardă de corp şi cu unul din generalii săi.

- Păcat.

- Si el ar fi fost de aceeaşi părere cu tine, presupun, rânji Liam.

- Oricum, e fantastic. N-am mai avut niciodată o astfel de cameră, şi-şi plimbă degetele pe paravanul sculptat cu modele.

încă mai simţea atingerea cuverturii fine de damasc pe care se întinsese mai devreme, atunci când încremenise, cu Liam deasupra ei. îşi dorea din nou să se lăfăie pe ea, dar nu sub privirile celor doi.

- La ce te gândeşti? zâmbi Liam. Că toate acestea ar putea fi ale tale?

Perfect conştient de motivul pentru care fata sărise mai devreme din pat, Liam nu făcea aluzie la planurile doamnei Corbe.

- E o prostie, aşa că las-o baltă!

Roland încerca şi el să protesteze, dar indiferent ce

spunea, cuvintele sale nu răzbăteau în conştiinţa ei. Ca şi cum întreaga atenţie se focaliza exclusiv pe Liam, ca-ntr-o direcţie unică de comunicare.

- Dacă tu spui.. .Dar să nu-ţi uiţi cuvintele.

Apoi îl auzi pe Roland ca prin ceaţă, rostind ceva despre masă.

- La masă? Da, ce bine. Mi-e foame, după plimbarea de astăzi.

Doamna Corbe nu-i însoţi. I se aranjase un tacâm, dar servitoarea anunţă că doamna mânca în camera dânsei, şi că era obosită.

- Se întâmplă adesea?

- Nu, răspunse Roland. Am să-l sun pe doctor, să văd dacă e motiv de îngrijorare.

- Sigur că da. Apropo, vrei să pui vederea lui William?

- Nu, mulţumesc, ezită fata. Ar putea s-o ia ca pe o promisiune că vine aici în vacanţă şi n-aş vrea să-l dezamăgesc. E doar un copil care crede orice.

- Toţi am fost la fel, zise Liam, dar ne-am dezobişnuit.

- Poate.. .Păcat, totuşi.

Roland o conduse în camera mătuşii sale, care se afla pe acelaşi nivel cu aceea a nepoatei. îşi v ârî capul înăuntru înainte de a intra.

- Ne-ai lipsit la masă. A venit Carly să stea cu tine.

Doamna Corbe stătea pe o canapea lângă geam. Abia

dacă se
atinsese de mâncare.

- S-a întâmplat ceva? întrebă fata.

- Nu. Sunt doar.. .obosită, dar intră şi ia loc.

Fotografia Antoinetei în ramă de argint se afla la capul patului.

- Liam zice că vrei să te muţi în dormitorul lui Napoleon.

- Nu neapărat acolo. Dar nu mă simţeam în largul meu dincolo. Liam mi-a povestit că n-a mai dormit nimeni în acel pat şi nu mi se pare corect să-i iau eu locul. Nu-mi permit. Pentru că sunt total diferită.

- Bineînţeles, draga mea, şi privi nostalgic spre poză. Dar îmi aduci aminte de ea în multe privinţe; nu e oare natural să ne ataşăm de cei care aduc cu cineva drag?

Ba da, era foarte natural. Mai crunt ar fi fost să-i refuzi cuiva această plăcere.

- îmi amintesc că. începu bătrâna, iar Carly nu găsi puterea s-o împiedice să-i mai povestească alte amănunte despre copilăria nepoatei. Roland şi Antoinette erau denumiţi cuplul locului. Liam s-a distanţat pe cont propriu întotdeauna; chiar şi în copilărie se descurca singur, dar ei doi se aveau întotdeauna unul pe celălalt.

Să fi avut vreo nouă ani pe-atunci? însă totul era de poveste, ireal.

- Mi-a spus şi Liam. Si încă ceva. se ruşină fata. Că

poate m-aţi chemat fiindcă eu şi Roland.

- De ce nu?

Era momentul să pună capăt situaţiei. Se stăpâni pentru a explica hotărât că nu e persoana potrivită.

- Ne despart o mulţime de lucruri şi nici măcar nu ne cunoaştem.

Liam o cunoştea cel mai bine; ba chiar bătrâna s-ar fi îngrozit de câte ştia celălalt despre ea.

- Mai bine mă întorc acasă.

-A, nu! Te rog. şi-i prinse mâinile, ca într-o menghină. Nu vă rog decât să vă acordaţi şansa de a sta puţin împreună.

La fel sugerase şi Roland, dar Carly refuzase instinctiv.

- Nu e chiar atât de mult, nu?

Ritmul respiraţiei i se accelerase, iar buzele îi tremurau.

- Nu, nu cred, admise Carly neputincioasă. Dar vă rog să nu vă faceţi sânge-rău. Sunt convinsă că în scurt timp o să aveţi şi nepoţei.

- Chiar? clipi ea moale. Am obosit.

îşi întrevedea sfârşitul. Carly simţi un nod în gât.

-Aveţi nevoie de odihnă. V-am reţinut. Acum, închideţi ochii.

Bătrâna se întinse, şi fata îi îndepărtă cele câteva fire argintii
de pe frunte, după care aşteptă în linişte, până când

doamna părea că doarme. Când ieşi, îl văzu pe Roland pe hol.

- Ai vorbit cu doctorul?

- Da. Ţie cum ţi s-a părut?

- Copleşită de situaţie. Bine, nici nu mai are vârsta de altădată. De multe ori i s-a întâmplat?

- De curând. întotdeauna e plină de energie.

Intrară în sufragerie. Liam stătea la fereastră, cu spatele la ei.

- Louis zice că o apasă teribil ideea că familia rămâne fără urmaşi. S-a împăcat cu ideea că Liam rămâne burlac, dar ne sugerează că singurul tratament benefic e ca noi doi să ne îndrăgostim.

Liam ieşi pe terasă.

- Nu trebuie să fim neapărat noi, izbucni Carly. Ar accepta orice fată care te-ar face fericit. Pentru Dumnezeu, de ce le-ai lăsat pe celelalte să-ţi scape?

- Bine, gata. Mă duc sus s-o anunţ că eşti cea mai grozavă şi că ne înţelegem de minune.

Iar planul dădu rezultate. La cină, doamna Corbe apăru mai calmă, interesându-se de activităţile fiecăruia. Carly se întreba ce-i spusese Roland, căci la vremea plimbării de seară, bătrâna îi ceru lui Liam s-o însoţească pentru ca cei doi să rămână singuri. Liam citea şi-şi ridică ochii din carte.

- De ce?

- Pentru că ar vrea să rămână singuri, afirmă gazda, foarte natural. Poate că au ceva de discutat.

- Cred că n-au secrete faţă de noi, dar se ridică totuşi în picioare şi-i puse bătrânei şalul pe umeri.

- La ce se referă? şopti Carly după plecarea lor. Doar nu e o aluzie ca să mă ceri în seara asta?

- Asta i-ar plăcea, dar am impresia că nu te încântă.

- Cred că am înnebunit cu toţii. Să fi ştiut la ce se va ajunge. n-aş mai fi venit. Eram la un pas de a te refuza.

- Stiam.Si de ce ai venit, totuşi?

- Pentru că erai atât de încântat. Si pentru că Liam mi-a impus să rămân acasă, recunoscu în cele din urmă. E o situaţie cam neplăcută pentru amândoi, nu? Crezi că poţi suporta două săptămâni? Oare n-ar fi mai bine să plec mâine?

- Deloc, se grăbi el. Singurul meu regret e că aceste două săptămâni vor trece prea repede. Nu te jena; nu vreau să-ţi strici vacanţa.

Si aşa se întâmplă. După scena respectivă nu o mai presară. Doamna Corbe se mulţumea să-i vadă pe Roland, pe Carly .şi pe Liam împreună tot timpul, veseli. Roland continua să-i acorde atenţie, ceea ce-i cofirma lui Carly părerea iniţială că era un fermecător. Iar Liam se dovedi a fi cel mai incitant partener de vacanţă. Se distră de minune.

în fiecare zi îi trimitea câte o vedere lui William, în care-i scria, ca într-un jurnal, ce făcea. Reuşise s-o încalece pe Mimi, în ciuda protestelor de la început, şi căzu din prima. Mai mică decât cei doi murgi de alături, iapa se arăta docilă şi bucuroasă pentru zahărul primit din mâna fetei. Carly se ridică în şa, iar bărbaţii îi arătară cum să ţină frâiele.

- Ce fac dacă se mişcă?

- Te mişti şi tu cu ea, explică Roland. O să prinzi ritmul.

Imposibil, căci imediat ce ei se îndepărtară pentru a urca pe
caii lor, iapa se săltă, aruncând-o pe Carly în spate şi luând-o la galop, nechezând.

- Prinde frâiele! strigă Liam, dar Carly îşi pierduse deja echilibrul.

Mişcarea bruscă o speriase de-a binelea; îi scăpară şi picioarele din scări. Liam se repezi spre cal, prinse frâiele, iar iapa se linişti imediat ce simţi o mână fermă. Carly coborî brusc, ca un sac de cartofi. Era palidă, şocată, deşi nu păţise nimic. începu să sughită, iar cei doi bărbaţi se amuzară copios pe seama ei.

- V-am spus că e ceva în neregulă cu mine. Cred că nu mă potrivesc în şa.

Totuşi, în zilele ce-au urmat, se acomodă şi ajunse să călărească împreună cu ceilalţi aproape toată dimineaţa.

Apărură şi alţi musafiri. Se ţineau serate. Veneau şi fete tinere, necăsătorite şi frumoase, posibile pretendente, în opinia lui Carly. După prima săptămână, era convinsă că planul cu ea şi Roland se evaporase, dar avea ce-i povesti lui Ruth acasă.

O sunase de câteva ori pe prietena ei. La întorcerea lui Liam, avea să participe la o întrunire de afaceri. Se pare că magazinul obţinuse într-adevăr sprijin. Doar atât reuşise să discute cu ea, căci nu-i putea spune despre intenţiile iniţiale ale bătrânei, căci Ruth ar fi mustrat-o pentru nehotărârea ei.

Locul şi împrejurimile erau superbe. La fel şi stilul de viaţă. însă Carly nu se vedea îmbătrânind alături de Roland. Acum trăia doar o aventură de vacanţă, care avea să se sfârşească la fel de repede.

Nopţile treceau pe nesimţite după aventurile epuizante de peste zi. Liam nu concepea vacanţa ca un timp mort, ci ca pe unul extrem de antrenant. La fel ca persoana lui, de altfel. întotdeauna o amuza; nu era doar o carte deschisă, ci un adevărat vulcan în acţiune, fără însă a-i mai face avansuri sau propuneri indecente. Cu toate acestea, atracţia dintre cei doi devenea uneori atât de pregnantă, încât Carly se retrăgea din peisaj, incapabilă să se controleze.

în majoritatea zilelor înotau, de obicei în jurul insuliţei.

Fata învăţase poziţia stâncilor; chiar le putea zări printre valurile străvezii. Ori de câte ori se luau la întrecere, Roland o lăsa să câştige, Liam însă persevera în a-şi păstra poziţia. îl amuza s-o întărâte, din motive necunoscute lui Carly. Săptămânile de vacanţă erau pe sfârşite, şi niciodată n-avea să atingă nivelul său de performanţă, dar îl provoca în continuare la întrecere. Se depărtau până la capătul insulei, şi uneori chiar stăteau la plajă pe ierburile de lângă ruine.

într-o după-amiază, cei doi fraţi rămăseseră la mal, iar Carly se avântă lin în apă. Numai ea singură, cel puţin aşa credea. Când, dintr-o dată, ceva o prinse de gleznă, trăgând-o la fund. Nici nu apucă să ţipe. Speriată la început, îşi simţi glezna eliberată, apoi chipul lui Liam apăru în faţa ei. Surâdea, sub apă. O apropie şi-şi apăsă buzele reci şi dure peste ale ei, după care se înălţară la suprafaţă, mână-n mână.

- Prostule! Credeam că vreun monstru marin m-a prins de gleznă!

-Ai avut noroc, de data asta!

Se înapoiară, veseli.

-Ai văzut? îi strigă ea lui Roland când ajunseră pe plajă. M-a speriat de moarte!

Ceea ce nu era deloc adevărat. Sărutul subacvatic îi făcuse plăcere, şi încă mai trăia senzaţia braţelor lui Liam

împrejurul mijlocului ei.

- Cât o să-mi lipsească toate acestea. Săptămână viitoare, pe vremea asta, o să mă delectez doar cu piscina din oraş.

- De ce nu mai rămâi? şi Roland îi căută mâna. Căsătoreşte-te cu mine, şi rămâi aici.

De data asta vorbea serios. Fata înghiţi în sec, căci nu-şi mai găsea cuvintele. Considerase că ideea relaţiei lor nu mai era de actualitate, dar se vede treaba că el o cercetase zi de zi şi bănuia aceleaşi lucruri despre ea. Cu toată nebunia unei asemenea idei, Roland nu glumea deloc.

- A, nu.Nu cred!

- Nu e o ofertă rea.

Carly se ura pe sine pentru neputinţa de a-i răspunde adecvat.

- E o ofertă tentantă, şi crede-mă că n-am nimic personal cu tine. Te plac şi consider că eşti un om extraordinar; îmi place şi locul. .Dar nu vezi că ar fi o nebunie?

între timp, apăru şi Liam.

- Poate, dar nu văd de ce.

- Pentru că.

- Pentru că eu si Carly suntem amanţi, interveni Liam. Am împărţit acelaşi pat, în noaptea de pe drum; la fel si aici, în cele mai multe nopţi. Poate de aceea ar fi prea riscant să te ia de soţ.

Capitolul 8

Carly simţi că i se scurge sângele din vine. îi venea să urle, dar scoase doar un strigăt de uimire. Roland sări instantaneu în picioare, râzând sălbatic.

- Dumnezeule, cum m-am făcut de râs în faţa voastră! Nu e de mirare că aţi vrut să schimbaţi dormitoarele!

Camera Antoinettei se afla într-o altă aripă, pe când cea a lui Napoleon era pe acelaşi culoar cu a lui Liam; al lui Roland se afla undeva mai spre capătul coridorului. Carly începu să murmure ceva, dar acesta din urmă nu mai avea urechi pentru nimeni şi nimic. Se aruncă în mare, furios, la fel cum Barney se depărtase în fugă pe scările aeroportului din Birmingham. Liam avea într-adevăr un talent de a-i goni pe cei din jurul ei.

- Până ajunge dincolo, îmi va fi şters păcatele din minte.

- Se linişteşte, zise Liam relaxat, deşi rostise cuvinte monstruoase.

Dacă ea şi cu Roland s-ar fi îndrăgostit de-a binelea, o astfel de caracterizare le-ar fi compromis relaţia, căci ea n-avea cum să-i demonstreze contrariul. Roland îl invidia pe fratele său, în ciuda respectului fratern pe care i-l arăta. Liam era cu un pas înainte din toate privinţele. Cu toate că acuzaţiile aduse de Liam nu-l înspăimântaseră, vorbele din urmă aveau să-l afecteze

enorm.

Carly îl privi cum se îndepărtează cu mişcări sigure, dar parcă ea se cufunda în mare. Nu pentru că n-ar fi fost îndrăgostită de el, ci din cauza poziţiei delicate în care se afla acum.

- Nu era nevoie să minţi. N-aş fi acceptat.

- Nu-mi puteam asuma acest risc, oricum.

O dovadă că încă mai avea dubii în ce o priveşte. Pe toată durata vacanţei, se amăgise cu relaţia prietenoasă dintre ei, ca să afle că încă o spiona, protejându-şi familia.

Nu era nevoie să-l "salveze" pe Roland. Ea singură se putea retrage din scenă fără alte implicaţii neplăcute. Nu putea decât să mulţumească Cerului că pleca a doua zi, deşi îşi dorea ca plecarea să fie chiar atunci. Mai ales după câte va avea de înfruntat la castel.

Se ridică, împovărată şi obosită, iar membrele îi atârnau grele. Nu era sigură că răzbeşte până la malul celălalt, însă nu mai puteau aştepta refluxul. Prefera înecul prezenţei lui Liam, care nu părea că se mişcă. O privea doar împietrit, în timp ce ea şi-ar fi descărcat întreaga durere asupra sa. însă Carly nu mustea de furie, ci tremura de intensitatea emoţiilor trăite.

- Să te ia naiba! şi se afundă în valuri.

Se lăsă înghiţită, frământată de ape. Deşi bună înotătoare, se deplasa acum fără direcţie, precum orbii, nu atât din cauza sării marine, ci datorită lacrimilor ce-i curgeau şiroaie. Dacă voia să plângă acesta era momentul, pentru ca până la mal să apară lucidă. La un moment dat realiză că Liam înota alături; se feri, după care se cufundă la atingerea lui.

- Ai grijă! strigă el, căci rocile periculoase se aflau chiar sub ea. După care, fata îşi ţinu privirea înainte. însă tot se răni uşor pe coapsa dreaptă, şi o dâră purpurie ţâşni din piele. Dincolo îşi găsiră hainele după o stâncă, acolo unde le ascundeau. Se şterse repede, apoi acoperi rana. Nici nu simţise zgârietura şi-ar fi sfârşit sfâşiată complet dacă Liam n-o avertiza. Dar nu avea de ce să-i mulţumească.

Roland se vedea sus, pe cărare.

- Sper că te pocneşte, zise ea.

- Dimpotrivă; ar fi făcut-o pe loc.

Carly avea de gând să-şi refacă imaginea. îşi îmbrăcă tricoul şi încălţă sandalele, fără a mai lua şi blugii care poate i-ar fi infectat rana. Rămase doar în tricou, iar costumul verde de baie făcu trei pete incolore pe albul acestuia. Liam era desculţ, doar în blugi, cu prosopul pe după gât. Altădată se ţinea de el la urcare, iar Roland mergea alături, bine dispus. Abia acum Carly

îşi dădea seama cât de mult îşi depăşise Liam fratele.

- Carly.

- Taci. Mai bine nu te întâlneam; nici pe tine, nici pe cei din
familia ta!

Vorbise neintenţionat. Atât doamna Corbe, cât şi Roland, se purtaseră extraordinar. I-o luă înainte, prefăcându-se distantă, dar trăia agonia prezenţei lui în spate.

Acasă, Carly se repezi spre camera sa. N-ar fi suportat să întâlnească pe cineva. Urcuşul o lăsase fără respiraţie, iar emoţia o îneca teribil. încuie uşa cu cheia.

Deşi pleca a doua zi, încă nu începuse împachetarea. Nu i-ar fi luat mult şi nici nu-şi dorea cu adevărat să părăsească locul. însă acum era mai determinată ca oricând să pună capăt aventurii. întreaga situaţie îi părea o prostie, inclusiv faptul că stătea udă în mijlocul camerei, cu părul vâlvoi. Obişnuia ca după baie să facă duş în încăperea alăturată, iar acum fu nevoită să descuie uşor şi să cerceteze holul înainte de a se strecura dincolo. Termină repede, apoi se uscă, îşi îngriji rana. îmbrăcă hainele pregătite dinainte. Plănuiseră să meargă până într-un orăşel apropiat pentru ultimele cumpărături, dar nu putea da ochii cu niciunul dintre fraţi. Cel puţin cu Liam n-avea să

mai rămână singură nicio clipă.

Prefera să-şi dedice sieşi acestă ultimă zi, deşi deloc convinsă că e în stare să se revanşeze în faţa lui Roland. Să-i spună că Liam minţise. Măcar că el nu avusese nimic de pierdut. Dar situaţia o durea mai mult decât atunci când Gerald o părăsise. Cunoştea foarte bine senzaţia, şi o retrăia ori de câte ori îşi amintea de acele împrejurări.

Purta acum o rochiţă simplă, cu o eşarfă asortată. Hainele ofereau doar o aparentă culoare simţurilor ei, secate acum de orice trăire. Se machie puternic, dar realiză că bronzul în combinaţie cu pudra n-o avantaja, aşa că se şterse. Doamna Corbe intră la scurt timp.

- A început împachetarea? Căci dulapul era gol, iar valiza desfăcută. O să-mi fie dor de tine, draga mea. Presupun că nu se poate.

- Nu. Mulţumesc, trebuie să plec.

- Sigur. şi privi atentă reflecţia fetei în oglindă. Tocmai l-am văzut pe Roland. Era nervos, şi-mi tot spunea că s-a făcut de râs, întrebându-mă dacă ştiu despre tine şi Liam. Ce anume?

- Nimic; chiar nimic. Doar că Liam mă detestă şi ar fi în stare să mute munţii să ştie că nu mă căsătoresc cu Roland.

- Imposibil. Aţi fost împreună în cea mai mare parte

din timp. Liam nu suferă persoanele stupide, şi nici pe cele insipide. Dacă nu te agreea, ar fi.

- Si-a bătut joc de Roland.

- Vrei să te căsătoreşti cu el?

- Nu, mulţumesc, şi începu să-şi facă de lucru cu hainele. Si nici el nu doreşte asta.

- Am avut impresia că-l vede pe Liam ca o posibilă piedică în relaţia voastră. Că Liam te influenţează.

- înseamnă că aţi presupus greşit; la fel ca Roland.

- Bietul Roland. Lui Liam însă îi trebuie o fată foarte specială!

"Specială!" Adică o sfântă; şi o proastă, fiindcă relaţia cu el
însemna o aventură amarnică.

- încă din prima clipă mi-am dat seama că tu eşti o persoană foarte specială, continuă bătrâna, iar Carly o privi mută de uimire.

Asta le întrecea pe toate. Nu era în stare să mai asculte, iar dacă femeia îi sugera ceva acestuia din urmă, Carly s-ar fi simţit înjosită de-a binelea. Deja îi vedea rânjetul ironic.

- Nu-l văd pe Liam capabil să se îndrăgostească, observă Carly. E cel mai cinic om pe care l-am întâlnit vreodată.

- O, aici te înşeli, râse doamna Corbe. Este un dur,

dar poate deveni extrem de afectuos. N-are pereche.

- Unul ca el ajunge.

- Si e foarte inteligent. Deţine cea mai mare parte a acestui domeniu, după cum ştii. Carly nu ştia şi nici nu-i păsa. Si e un avocat reputat. Desigur, niciodată n-a arătat pic de interes pentru căsătorie, şi nici nu m-am aşteptat la aşa ceva din partea lui, cu toate că nu i-au lipsit fetele, unele chiar foarte drăguţe. Ultima - Victoria - nu mi-a plăcut, prea impulsivă, dar.ar fi splendid dacă.tu şi Liam.

- încetaţi! strigă fata. Gata, nu mai suport. Aţi făcut o greşeală apropiindu-mă de Roland din cauza asemănării mele cu Antoinette, iar ideea de a mă cupla şi cu Liam devine obscenă de-a dreptul! Nu ne înghiţim unul pe celălalt. într-adevăr am petrecut timpul împreună, şi vă mulţumesc pentru tot ce mi-aţi oferit, dar plec în Anglia sperând că nu-l voi mai vedea niciodată. Sunt convinsă că se poartă ca un gentleman cu dumneavoastră, că-şi vede de treabă, însă comportamentul din ultimele două săptămâni a fost exclusiv spre monitorizarea fratelui său. Si oricum nu l-aş fi acceptat pe Roland, deşi e preferabil de mii de ori în faţa lui Liam. înţelegeţi?

Realiză tonul înalt pe care vorbise abia când îşi curmă discursul, observând că doamna Corbe rămăsese

ca trăsnită.

- îmi pare rău, dar vreau să mă înţelegeţi.

- Cred că a înţeles toată casa deja, intră Liam pe uşa întredeschisă, iar Carly se îmbujoră instantaneu.

- Carly împachetează. Ar fi fost frumos să mai rămână puţin.

- Nu-i aşa?

- îmi aduci, te rog, un pahar cu apă? ceru bătrâna, căzând pe un scaun. Liam îi turnă imediat unul. Carly trăia acum agonia remuşcării; astfel de scene erau nerecomandabile pentru sănătatea gazdei. Femeia ceru pastilele, iar Carly fugi să i le aducă din dormitorul ei. Liam îi luă încheietura într-a sa pentru a verifica pulsul.

- Am discutat cu Louis ieri, anunţă el.

- Cu doctorul?

- Da.El e doctor, eu sunt avocat, iar la interogatoriu mi s-a părut foarte tranşant.

- Cât tupeu! sări bătrâna, deşi nu luase încă nicio pastilă.

- Si mi se pare că pulsul e bun.

- Sper că nu l-ai încolţit pe Louis.

- Doamna, continuă Liam spre Carly, a avut mici probleme cu inima de ani de zile, iar medicul consideră că situaţia nu s-a înrăutăţit, şi că va apuca încă un deceniu.

O veste îmbucurătoare pentru musafiră.

- Ne-aţi învârtit pe degete înseamnă, realiză Carly. Ne-aţi apropiat pe mine şi pe Roland să ne căsătorim pe motiv că n-o mai duceţi mult.

- N-am pretins niciodată că aş fi bolnvaă.Doar că sunt obosită, şi aşa este. Am obosit să-l tot văd căutând, să aştept moştenitori, copii care să se joace în camerele lor sau în faţa şemineului. Si oricum nu mai e mult, am doar şaptezeci şi cinci de ani.. .Mai întâi, am văzut bluza aceea în vitrină şi am început să mă gândesc la nunţi. Apoi a fost ziua mea. Stiţi cât de mulţi trandafiri înseamnă şaptezeci şi cinci? Am primit unul pentru fiecare an. Se referea la buchetul imens pe care Carly îl zărise în casa lui Liam.

- îmi pare rău, se scuză bărbatul. La momentul respectiv mi s-a părut o idee bună.

- Si o să apucaţi şi copiii jucându-se cu toate lucrurile rămase în acea cameră.

- Sper.. .dar tot e păcat că. şi-l privi pe Liam. Mă rog, sper că Roland nu va sta să-şi plângă singur de milă în seara asta. Avem musafiri la cină.

- îmi pare rău că am ţipat la ea, oftă Carly după plecarea bătrânei. Voiam doar s-o fac să înţeleagă.

- Sigur. Mai bine că Roland nu e acasă.

Se referea desigur la semnificaţia replicilor incisive,

precum şi la argumentul că vedea iubirea pentru Liam ca o obscenitate. Nu-l putea privi în ochi, preferând să continue împachetarea.

- De ce i-ai spus că suntem amanţi, totuşi? Mi s-a părut că ai trecut peste greşelile trecutului meu.

- Prima oară te-am zărit în boxa martorilor. Credeam că m-aş putea pune în pielea acuzatului, pentru a-l înţelege. Eşti o femeie pentru care mulţi aproape ar ucide.

- Te-ai gândit la astea doar urmărindu-mă acolo?

Doar că o singură privire i-a fost ei însăşi îndeajuns pentru a-l recunoaşte ani mai târziu.

- Mi-am schimbat părerea semnificativ, însă tot nu te văd potrivită pentru Roland.

- Doar nu crezi că i-aş periclita viaţa. De fapt, nu e de mirare că nici nu m-ai lăsat să-l refuz cum se cuvine.. .De unde ştii că Roland nu m-a vizitat noaptea?

- Mi-am asumat acest risc. Dorm uşor, deci aş fi auzit.

-Aşadar de asta ai insistat să mă mut din camera Antoinettei, se forţă ea să râdă. Ca să mă supraveghezi, nu? Exact ce spuneai, te ţii de promisiune.

- încerc.

Liam stătea acolo în toată splendoarea lui, calm, arogant. Carly se întreba dacă nu cumva ajutorul promis

venea ca urmare a acuzaţiilor aduse comportamentului său din prima seară.

- Cum rămâne cu afacerea lui Ruth? Te mai implici.?

- Nu-ţi face probleme, nu e nevoie să ne întâlnim. Afacerea rămâne.

- Mulţumesc, şi abia atunci îndrăzni să-l privească în ochi, atrasă irezistibil, dorindu-l cu disperare.

- E vorba strict de hârtii, fără cereri de plată sau altceva.

"Stie şi el, o simte; cu cât plec mai repede, cu atât mai bine".

- încă ceva - te rog să nu vii mâine la aeroport.

- Cum vrei, şi trase uşa după el.

Carly se trânti pe pat, cu faţa în mâini. Atât Liam cât şi Roland urmau s-o conducă a doua zi la avion, iar acum.. .Culese de pe noptieră un suvenir - o statuetă înfăţişând un leu înaripat, pe care o privi îndelung. "îl iubesc pe Liam, precum şi relaţia intensă care s-a format între noi. Ador forţa, inteligenţa lui, felul în care a reuşit întotdeauna să mă întărâte sau să mă amuze. Vreau să mă arunc în braţele sale în loc să fug, să-l aud plângându-se de zilele proaste pe care eu i le înseninez."

Deşi Liam nu solicitase niciodată ajutorul cuiva, doamna Corbe o considera pe Carly persoana perfectă,

cea pentru care el ar fi ajuns aproape la crimă. Deja n-o mai vedea ca pe un posibil pericol, poate doar pentru Roland. Si totuşi, o găsea atrăgătoare şi aveau să se întâlnească, acasă pentru afaceri. Iar Roland n-avea să fie deloc încântat în aeroport, iar discuţia lor se va rezuma la formalităţi. Poate totuşi va reuşi să-şi motiveze atitudinea, dar n-avea rost să-şi planifice totul de pe-acum. Se va conforma situaţiei şi timpului de care va dispune. Deocamdată, nu putea decât să-şi repete pentru sine "îl iubesc, îl iubesc."; până când ideea n-o mai înspăimânta deloc. Hotărâtă să se obişnuiască tocmai pentru a se purta natural în continuare, încât nimeni să nu-şi dea seama că cel pe care-l dispreţuise de moarte, devenise acum centrul lumii ei.

Pentru seara respectivă, erau aşteptaţi musafiri. Era petrecerea de adio a lui Carly. După ce strânse totul prin cameră, lăsând afară doar îmbrăcămintea pentru următoarele ore, luă câteva asipirine şi se culcă.

Se trezi în timp util, răvăşită, conştientă de greşeala pe care o făcuse îndrăgostindu-se de Liam. Uitase cum e să fii vulnerabil de când nu mai trăise senzaţia pe propria piele. Tocmai de aceea se panicase când doamna Corbe începuse a-i vorbi despre căsătoria cu Liam; căci emoţiile şi cinismul ar fi doborât-o. Se aranjă la repezeală şi coborî. Jos, într-o cameră ce servea drept

birou, îl zări pe Roland prin uşa întredeschisă. Ciocăni şi intră.

- Putem vorbi? Dorea să facă pace oarecum, deşi după înfăţişarea lui, nu prea avea ce să îndrepte.

- îmi cer scuze pentru întâmplarea de astăzi.

- Stiu că nu vrei să te măriţi cu mine, dar Liam a minţit. De ce să te scuzi? Cele mai multe preferă bărbaţii care le venerează.

- Uite ce e.

- Nu-i nimic, i-o tăie Roland. Mă bucur că te-ai distrat, dar mai bine că pleci mâine. Poimâine apare şi Alison Parley.

Vestea căzu ca un trăsnet asupra fetei, cu toate că Liam primise telefoane în decursul săptămânii, deşi toate femeile suspinau după el. Acum însă primea o motivaţie în plus a respingerii ei, o dovadă că într-adevăr nu o dorea.

- Deşi ai mai fi putut rămâne, adăugă celălalt, ironic. Nu-i trebuia camera ta. O folosea pe-a lui.

Carly ieşi, îndreptându-se către salonaş, împărţind politeţuri ori de câte ori era nevoie. încercă să nu-i acorde atenţie lui Liam, integrându-se oricărui grup în care se discuta ceva, pentru a-şi găsi o ocupaţie. Când glasul său răzbătea deasupra tuturor, Carly se concentra la farfuria ei; şi-ar fi astupat chiar şi urechile,

asurzite parcă de inflexiunile vocii sale masculine. Roland flirtă întreaga seară cu o fată pe nume Veronique, cu care chiar stabili o a doua întâlnire, hrănindu-şi astfel orgoliul rănit.

"Poate că tu eşti aleasa" medită Carly, privindu-i pe cei doi. Dimpotrivă, parcă i se ridica părul amintindu-şi de perechea lui Liam; doar gândul la aceasta o dezgusta într-atât, încât nici nu mai putea continua masa.

Petrecerea se încheie destul de târziu. Carly salută pe fiecare invitat în parte, cu speranţa că vreunul dintre ei va ajunge vreodată în Anglia. Nici ea nu ştia ce-i rezervă viitorul. Mai întâi afacerea lui Ruth; apoi, probabil se va muta cu Barney, să le demonstreze celor doi fraţi că are de unde alege. Cu toate că ideea n-o satisfăcea deloc, dar parcă aiurea. Chiar băuse mai multe pahare decât era necesar, sperând să-şi revină, dar sfârşi prin a tânji după aer curat.

După plecarea invitaţilor, Carly le ură celorlalţi noapte bună, retrăgându-se. înainte de culcare trecu pe la baie, stropindu-se cu apă rece pentru a se trezi. La întoarcere, observă că uşa dormitorului ei era întredeschisă, or ea n-o lăsase aşa. Pe coridor - nimeni. Păşi înăuntru, căută întrerupătorul şi-l zări în întuneric, la fereastră. Simţi că se cufundă.

Doar o umbră, atâta vedea, ceva înalt, întunecat, împietrit.

- Pe Veronique o agreezi, văd, începu el. Mă bucur.

- E bună de decor, se pomeni că-i răspunde.

- N-ar fi trebuit să bei atât.

- Le-ai numărat? Tot mă mai urmăreşti? De ce?

- Pentru că nu-mi pot lua ochii de la tine, rosti el grav. De ce naiba nu te-ai uitat spre mine o clipă măcar? şi vru să aprindă lumina.

- Nu! îl opri ea.

Purta doar o cămăşuţă de noapte, dar nu acesta era motivul; nu dorea să-l privească în ochi. O dureau pleoapele, ca şi cum ceva o ardea pe dinăuntru. Liam o ascultă. Păşi spre ea şi o prinse de mână, trăgând-o spre fereastră. Carly ajunse în pata de lumină pe care luna o aşternea în cameră.

- Priveşte-mă, ordonă el, şi-i cuprinse cu palmele faţa, forţând-o să-l înfrunte.

- Ce rost mai are? Ce-ţi pasă dacă mă uit la tine sau nu? Poate că nu vreau!

Apropierea lor o măcina teribil. îl dorea cu toată fiinţa, iar când el se dădu puţin înapoi, mai că-l strigă să se întoarcă. Silueta bărbatului reveni acum în umbră.

- N-am avut niciun drept să pretind că am fost amanţi. Singura mea scuză e că mi s-a părut că aveam

dreptate.

La fel considera şi ea, amintindu-şi clipele petecute în orăşelul franţuzesc, de plimbarea mână-n mână, ca şi cum făcuseră asta ani de zile. Atunci i se dăruise cu tot sufletul.

- Nu te puteam lăsa să te căsătoreşti cu el.

- Nu e nevoie să repeţi!

Liam se temuse de Roland ca de un posibil adversar. Pe Gerald îl eliminase din cauza pedepsei ispăşite. Ea însăşi devenise o pradă uşoară. O dorea şi odată ce intra în jocul lui, nu mai avea cale de scăpare, fiindcă tânjea după el cu tot atâta ardoare. însă puterea era în mâinile lui, căci ea se îndrăgostise.

- Si ce crezi că i aş fi făcut lui Roland? L-aş fi omorât?

- Nu tu. Eu.Mi-am schimbat părerea despre tine. Aş fi fost în stare să ucid pentru tine. Stiu că fratele meu n-a venit aici, pentru că am dormit cu uşa deschisă şi n-ar fi trecut nimeni neauzit.

- Mi-a spus că săptămâna viitoare ai parte de vedeta aia de cinema. Că veţi împărţi camera.

- Nu.

Poate că Roland minţise; poate că auzise o conversaţie.

- Nu voi fi aici săptămâna viitoare. Nu te va duce Roland mâine, ci eu. Si o să ne oprim la Lonfleur -

orăşelul de pe drumul de venire. Lasă-mă să termin, se grăbi Liam, căci Carly vru să riposteze. Lasă-mă să-ţi spun totul. Vreau să mă întorc acolo cu tine, pentru perfecţiunea acelor clipe. E un loc unde să revenim indiferent pe unde ne vor purta paşii în viaţă. Mai ştii casa de vânzare?

- Da.

- I-am sunat pe agenţi şi le-am spus că vreau s-o văd. Ne aşteaptă; am spus să mă consult cu tine, mai întâi. Dacă-ţi place, o iau. Am putea rămâne la un hotel de-acolo o săptămână, sau
chiar în casă.

Poate că din cauz paharelor de vin lui Carly i se părea că visează, că Liam doar pluteşte prin cameră, spunându-i lucruri incredibile cu o naturaleţe debordantă.

- Am auzit bine că o căsnicie cu mine ţi se pare obscenă? redeveni el sever.

- Nu, nu.

Carly simţea că picioarele n-o mai ascultă şi căută pe întuneric tăblia patului, prinzând-o cu toată forţa.

- Vino te rog aici, şopti ea, cu braţele larg deschise, iar el o cuprinse dintr-o mişcare, lăsând-o să se agaţe de gâtul lui. îmi dai voie să te sărut?

- Să mă săruţi? şi aproape simţea răsuflarea pe buzele ei.

- Nu cer prea mult.
- Dar nu-ţi promit că am să mă opresc.
- Presupun că întotdeauna pot să spuc că.mi-a ajuns.

Iar el o sărută, savurând aroma buzelor ei moi. Camera începu să se învârtă, şi Carly se lăsă învăluită, căzând pe pat în braţele lui, conştientă că niciodată nu-i va fi de-ajuns.

Sfârşit